POLIROM

Florin Gheorghiță

MARILE TAINE ALE OMENIRII

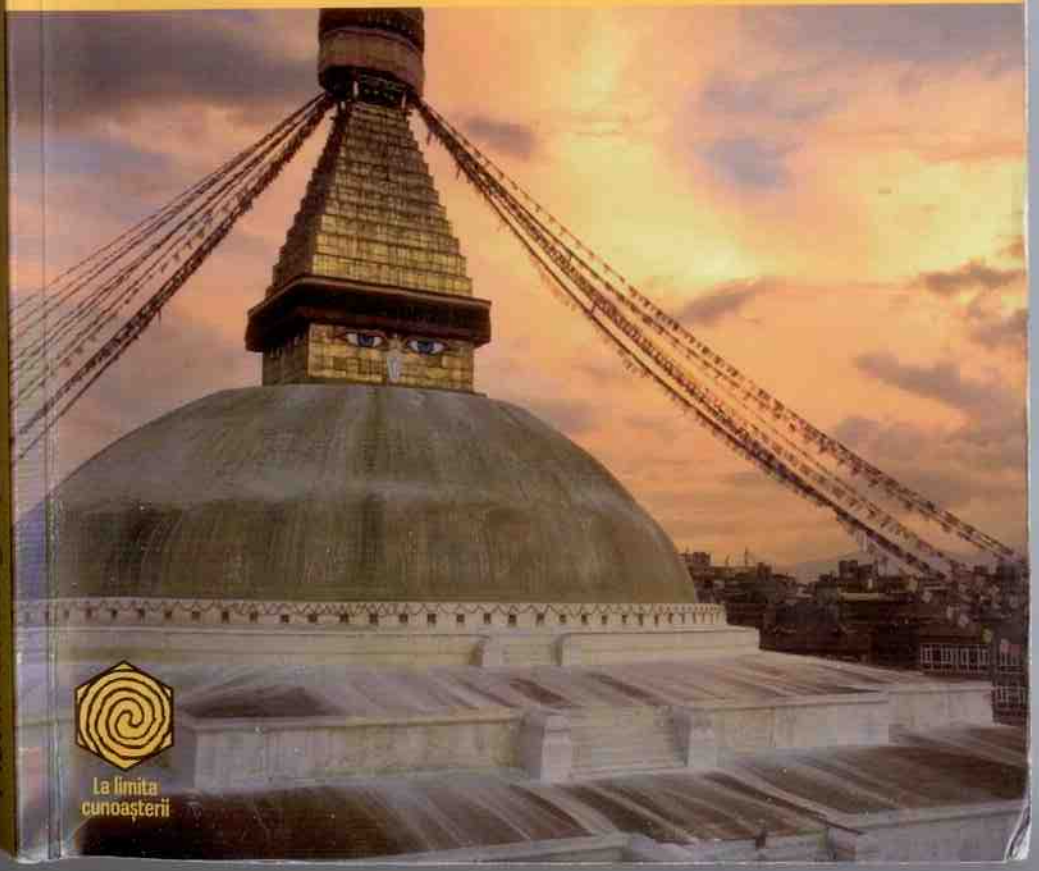

La limita cunoașterii

Florin Gheorghiță — MARILE TAINE ALE OMENIRII

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au încercat să dezlege misterele lumii. Cum am apărut pe pământ? Suntem singuri în univers? Sunt întrebări pe care ni le punem şi azi şi la care Florin Gheorghiţă încearcă să răspundă recurgând la surse puţin accesibile publicului larg. *Somati* din peşterile tibetane, animale preistorice, schelete de uriaşi descoperite în diferite regiuni ale globului, obiectele stranii văzute de astronauţi în timpul călătoriilor în spaţiu – toate se regăsesc în poveşti fascinante, ilustrate cu numeroase fotografii, despre locuri legendare, înţelepţi uitaţi şi civilizaţii dispărute.

Impresionantul secret al atlanţilor • Oamenii să nu fie zei! • Straniile mituri ale Creaţiei • Cum au fost făcuţi oamenii? • Seniorii au intrat în umbre • Protoistoria ascunsă • Civilizaţia uriaşilor • În Carpaţi sunt urme de oameni din era secundară! • Strălucitorii din Orion • Cheile lui Ophanim Enoh

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Mariia Pazhyna/Dreamstime.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GHEORGHIȚĂ, FLORIN

Marile taine ale omenirii / Florin Gheorghiță. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3631-0
ISBN ePub: 978-973-46-3816-1
ISBN PDF: 978-973-46-3817-8

008(100)
159.961

Printed in ROMANIA

Florin Gheorghiță

MARILE TAINE ALE OMENIRII

POLIROM
2013

De acelaşi autor:

OZN – o problemă modernă, Editura Junimea, Iaşi, 1973
Enigme în galaxie, Editura Junimea, Iaşi, 1983
Întrebările ştiinţei, Editura Albatros, Bucureşti, 1988
Straniile inteligenţe invizibile, ediţia I, Editura Institutul European, Iaşi, 1993; ediţia a II-a, Editura Fides, Iaşi, 1996
Temponauţii galactici, Editura Moldova, Iaşi, 1993
Comunicări cu cealaltă lume, ediţia I, Editura Big M, Iaşi, 1993; ediţia a II-a (cu titlul *Voci din invizibil*), Editura Aldo Press, Bucureşti, 1995; ediţia a III-a, Editura Fides, Iaşi, 1996
Spirit şi destin cosmic, Editura Mold-Hermes, Iaşi, 1994
Lumi invizibile, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 1996; ediţia a II-a, Editura Sedcom, Iaşi, 2003
OZN eterice, Editura Polirom, Iaşi, 1997
Fenomenul Valentina, Editura Polirom, Iaşi, 1997
Incursiuni în alte lumi, Editura Polirom, Iaşi, 1999
Seniorii cosmosului. Extratereştrii printre noi, Editura Polirom, Iaşi, 2001
Revenirea zeilor, Editura Obiectiv, Craiova, 2003
Karma şi taina reîncarnării, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2004; ediţia a II-a, Editura Kullusys, Bucureşti, 2008
Veghetorii Terrei, Editura Obiectiv, Craiova, 2005
Nevăzuţii de lângă noi, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2007
Dezvăluiri din invizibil, Editura Polirom, Iaşi, 2008
Lumea de dincolo, Editura Obiectiv, Craiova, 2008
Strălucitorii galactici, Editura Coresi, Bucureşti, 2009
Treptele iniţierii, Editura Kullusys, Bucureşti, 2010
Corpurile invizibile ale fiinţei umane, Editura Junimea, Iaşi, 2011
Taine primordiale, Editura Junimea, Iaşi, 2012
Lumea sufletelor, Editura Orfeu 79, Bucureşti, 2013

Traduceri:

Charles Antoni, *Intangibilul*, Editura Sagittarius, Iaşi, 1997
Benjamin Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. I, Editura Invent-Terra Nova, Iaşi, 1998
P-E. Cornillier, *Nemurirea sufletului şi evoluţia lui după moarte*, ediţia I, Editura Polirom, Iaşi, 2001; ediţia a II-a, Editura Coresi, Bucureşti, 2010
Benjamin Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. II, Editura Invent-Terra Nova, Iaşi, 2003
Benjamin Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. III, Editura Solteris, Piatra Neamţ, 2007.

Cuprins

Cuvânt-înainte 9

Capitolul I. Impresionantul secret al atlanţilor 11
Enigma *somati* din peşterile tibetane 11
Civilizaţia lemuro-atlantă a fost superioară celei actuale, folosind tehnic energiile psihice! 19
Pentru mari descoperiri, unii cercetători îşi riscă viaţa 22
Note 28

Capitolul II. Oamenii să nu fie zei! 31
Straniile mituri ale Creaţiei 31
O sarcină divină pentru zei: crearea omului pe Pământ! 43
Destrămarea înţelepciunii oamenilor 55
Note 61

Capitolul III. Cum au fost făcuţi oamenii? 65
Stanţele lui Dzyan şi comentariile oculte 65
Ştiinţa psihoenergetică aplicată în protoistorie 90
Seniorii au intrat în umbre 97
Noi suntem regii, noi suntem zeii! 119
Note 130

Capitolul IV. Protoistoria ascunsă 133
Civilizaţia uriaşilor 133
De ce sunt ascunse scheletele uriaşilor? 147
În Carpaţi sunt urme de oameni din era secundară! 161
Note 174

Capitolul V. Strălucitorii din Orion 177
Cele două cărţi ale lui Enoh: cea antică,
a înţelepciunii, şi cea actuală, a cunoaşterii 177
Plecarea în spaţiu şi iniţierile celeste 183
Cheile lui Ophanim Enoh 194
Biochimia stelară a omului pământean 202
Profeţii la apropierea de sfârşitul unui ciclu terestru 212
Note 228

Soţiei mele, Ştefana, care, cu dăruire,
mi-a fost mereu alături şi în plan spiritual

Cuvânt-înainte

Pe măsură ce acumulăm tot mai multe informaţii, împreună cu explicaţiile respective, luminoasa sferă a cunoaşterii noastre se măreşte mereu. Un apreciat filozof spunea însă că, odată cu creşterea volumului şi, implicit, a suprafeţei acestei sfere, numărul punctelor de contact la exterior cu întunericul necunoscutului creşte şi mai mult! Şi astfel, dorim mereu să cunoaştem noi şi noi descoperiri, noi descifrări ale „enigmelor".

Însă cunoaşterea este în sine o componentă esenţială a progresului fiecărui om în parte, a complexei sale evoluţii intelectuale şi chiar materiale, dar şi a avansării sale spirituale. Există încă prea multe descoperiri ţinute „secrete" chiar şi în cunoaşterea ştiinţifică, ce ar trebui totuşi să fie oferită publicului larg nu numai în mod necesar, ci şi obligatoriu; ascunderea lor apare ca o lipsă de respect faţă de semenii de pretutindeni. Or, chiar la nivelul diferitelor comunităţi ştiinţifice, continuă să fie menţinute obligatoriu pe linie ierarhică anumite „consensuri" în ce priveşte păstrarea ascunsă a unor descoperiri cu caracter instructiv-ştiinţific, care totuşi nu au nici cea mai mică legătură cu inerentele „secrete de stat" ce trebuie respectate.

Din această cauză, diferiţi oameni de ştiinţă şi de cultură, nemaifiind de acord cu asemenea interdicţii, nu mai acceptă consensul ascunderilor şi, din proprie conştiinţă, au trecut la dezvăluiri ale „adevărurilor". Treptat, acestora li s-au alăturat tot mai mulţi profesionişti din domenii foarte variate, care, documentându-se intens şi analizând printr-o logică riguroasă faptele respective, au oferit la rândul lor o literatură a acestui gen de dezvăluiri – foarte utile cunoaşterii moderne.

Pe această linie, textul întregii cărţi, întru totul neconformistă, doreşte să-i ofere cititorului diverse spicuiri despre adevăruri rămase în umbră sau chiar ascunse în mod voit.

Astfel, cititorul va hotărî singur dacă le va accepta ori nu sau dacă stimulul transmis de conţinutul cărţii îl va face să caute în continuare descifrarea unor mari „taine" pentru lărgirea propriului orizont al cunoaşterii.

Autorul

Capitolul I

Impresionantul secret al atlanţilor

„— Ce vrei să auzi şi să vezi, ce vrei să afli şi să cunoşti? Eu sunt Poimandres, Inteligenţa suverană.
— Vreau să fiu instruit asupra fiinţelor, să înţeleg natura lor şi să-l cunosc pe Dumnezeu.
— Reţine în gândirea ta tot ceea ce vrei să ştii, te voi instrui."

Hermes Trismegistul, *Cartea I*

Enigma *somati* din peşterile tibetane

Având vocaţia de cercetător inovator, medicul oftalmolog rus Ernst Rifgatovici Muldashev (profesor şi director al Centrului de chirurgie oculară al Federaţiei Ruse) a devenit cunoscut la nivel internaţional atât prin inventarea biomaterialelor chirurgicale *alloplant* şi folosirea acestora în operaţii oculare complexe, cât şi prin conferinţe ştiinţifice ţinute în zeci de ţări.

Mai recent însă, prin cele două volume ale cărţii sale *De unde provenim ?* (tradusă şi în limba română[1]), a lansat o tulburătoare informare publică, ce se constituie în paralel şi într-o reală provocare savantă adresată specialiştilor paleoantropologiei şi ai ştiinţelor asociate acestui domeniu. Ideea scrierii acestei cărţi a fost suscitată iniţial de anumite concluzii cu totul deosebite rezultate din studiul „parametrilor oftalmogeometrici" ai diferitelor rase umane existente pe Pământ. O primă constatare inedită a acestui medic specialist a

fost faptul că la toţi oamenii din lume diametrul corneei are aceeaşi mărime! Acest fapt i-a sugerat o idee oarecum stranie: ar dovedi efectiv că toate populaţiile actuale din lume ar avea aceeaşi origine! Extinzând la nivel geografic analiza comparativă a parametrilor respectivi, a ajuns în final la o constatare neaşteptată: „ochii medii statistici" ar fi specifici rasei tibetane! Aşadar, Tibetul ar fi locul de unde s-ar fi răspândit încetul cu încetul migraţiile populaţiilor de pe planeta noastră... Comparând valorile acestor parametri caracteristici diferitelor popoare învecinate cu valorile celor mai îndepărtate de Tibet, medicul cercetător a constatat în continuare o simetrie geografică interesantă: migraţiile din Tibet s-ar fi desfăşurat pe întregul glob terestru în patru direcţii distincte! Dar constatarea existenţei iniţiale a unui grup uman unic l-a determinat să caute care ar fi cele mai vechi consemnări istorice despre „primul popor" al omenirii. Atenţia i-a fost atrasă de versetele stranii publicate în secolul al XVI-lea de medicul profet Nostradamus, care în viziunile sale aflase că, înainte de actuala omenire, ar fi existat o „civilizaţie mult mai avansată" – cea a atlanţilor! Aceasta ar fi fost însă total distrusă de ample şi repetate cataclisme planetare. Muldashev a asociat menţionarea suplimentară a faptului că civilizaţia anterioară ar fi ridicat piramidele egiptene şi alte construcţii ciclopice prin forţa gândirii (respectiv prin concentrarea energiilor psihice ale unor grupuri mari de oameni pentru degravitarea şi transportarea aeriană a milioanelor de blocuri[2] de piatră aduse din munţi – n.n.) cu vechea cunoaştere hindo-tibetană a existenţei şi a folosirii celui „de-al treilea ochi" şi în asemenea scopuri.

Dar, parcă pentru a fi antrenat mai profund în această problemă a unor mari enigme ale trecutului omenirii, a primit o serie de fotografii ciudate de la temple din statul Nepal. Acestea au arătat că pe turnurile de la două temple principale din capitala Katmandu erau mari picturi – identice – ale părţii centrale a unei feţe umane, al cărei aspect era însă mult deosebit de cel al raselor existente pe glob: lipsea nasul, care era parcă înlocuit cu un fel de valvă spiralată, pleoapele superioare aveau o extindere curbată peste cornee (figura 1 şi figura 2), iar între sprâncene era redat mai discret un simbol (folosit mult şi acum în Orientul hindus) pentru „al treilea ochi". Stranie configuraţie facială, neregăsită însă nici măcar în reprezentări antice...

Folosind şi în acest caz metoda reconstituirii fizionomiilor plecând de la parametrii oftalmogeometrici ai perechilor de ochi de la temple, medicul rus a obţinut portretul unui om dintr-o rasă inexistentă pe Pământ! Aparţineau oare unui atlant acei ochi în mod repetat pictaţi pe părţile înalte ale templelor respective? Şi, de fapt, cine era acel om atât de important, devenit evident personaj mitic, care nu era venerat în interiorul templelor, dar a cărui faţă, în schimb, trebuia să fie văzută mereu de toţi oamenii, prin situarea marilor picturi la înălţime?

La o conferinţă internaţională, participantul indian Ananta Krishna i-a lansat o provocare suplimentară pentru a căuta răspunsuri la asemenea întrebări. Într-o discuţie separată, acesta i-a spus că ochii fotografiaţi de pe turnurile acelor temple ar constitui secretul lamaşilor tibetani, care ar deţine însă un secret cu mult mai mare, ce nu poate fi spus. Totuşi, admiţând că portretul reconstituit pentru capul acelor ochi neobişnuiţi ar fi corect, indianul care s-a recomandat a fi un „maestru" i-a specificat un fapt tulburător: ochii ar fi ai *Fiului lui Dumnezeu*, care, după dispariţia unei omeniri anterioare, ar fi readus la viaţă specia umană şi ar fi îndrumat omenirea actuală spre progres! Dar şi mai impresionantă a fost o altă afirmaţie a acestuia: pe Pământ ar fi existat „cândva" o civilizaţie a Fiilor lui Dumnezeu şi chiar în zilele noastre ar mai exista anumite grupuri mari ale descendenţilor acestora. Întrebările inerente puse de oftalmolog au rămas însă fără răspunsuri, maestrul indian lăsând să se întrevadă că ar exista mari „secrete", pe care le ocolea prin expuneri cu fond spiritual neînţelese de specialistul rus.

Faptul că anumiţi pictori au redat perechile de ochi neobişnuiţi asociaţi şi cu un „al treilea ochi" însemna oare că aceştia – sau poate alţi oameni din zona respectivă – l-ar fi „văzut" la faţă pe acel „Fiu Divin"?... Unde? Când? Acest El (sau poate Ei) s-ar afla în misteriosul locaş ascuns oamenilor de rând – denumit *Shamballa* –, care ar fi centrul spiritualităţii superioare al întregii omeniri?

Documentându-se tot mai larg asupra caracteristicilor biologice, intelectuale şi spirituale ale populaţiei tibetane, dr. E.R. Muldashev a prezentat studiile oftalmogeometrice şi concluziile sale surprinzătoare la Academia Internaţională de Ştiinţe afiliată ONU. Spre satisfacţia sa, savanţii care l-au audiat au arătat interes şi au susţinut chiar

propunerea deplasării pe teren a unor cercetători; aceştia ar trebui să obţină informaţii de la persoane culte care ar putea deţine cunoştinţe şi date materiale istorice şi totodată ar trebui să caute şi să identifice eventuale dovezi. Drept urmare, s-a constituit un mic grup de specialişti din domenii diferite (cinci ruşi, un indian şi doi nepalezi) care s-au deplasat în zone ce puteau fi investigate – din nordul Indiei şi din Nepal –, cu un scop impresionant: *căutarea originilor omenirii actuale!*

Din discuţiile purtate anterior cu maestrul A. Krishna s-a evidenţiat faptul că în cercetarea respectivă era necesar să se acţioneze într-un anumit mod: trebuia ca grupul să obţină informaţii atât de la persoane culte din temple hinduse şi budiste, cât şi de la persoane culte bine documentate în istoria religiilor şi a popoarelor respective. În acest sens, grupul avea să obţină ajutorul intermedierii din partea unor reputaţi medici oftalmologi din ambele ţări.

În India, deplasările s-au organizat în zona templelor din nordul ţării. La prima întrevedere – la templul Ghitei din oraşul Karnal – discuţiile purtate cu maica stareţă Deyal au amplificat însă atmosfera de „secret total" dominantă în această problemă fundamentală.

Totuşi, la deplasarea în oraşul Chandigarh, la vizita făcută la importantul ashram Rama Krishna, conducătorul, maestrul swami Sabva Manayam, văzând portretul adus de cercetătorii străini, a acceptat treptat să ofere anumite informaţii utile. De la început a ţinut să facă însă o precizare: *Shamballa* nu este un loc anume din munţii Himalaya sau dintr-un alt loc ascuns sub pământ, care ar putea fi găsit de oameni. Fiinţele superioare înalt evoluate care se reunesc în Shamballa sunt invizibile, iar locaşul respectiv este de asemenea invizibil!

Prin cărţile publicate în secolul XX, şi diferiţi iniţiaţi europeni au redat de la maeştri din Orient aceleaşi informaţii privind „imaterialitatea" Shamballei. De exemplu, Alice A. Bailey a preluat de la maestrul Djwhal Khul „Tibetanul"[3] următoarea specificare:

> Deşi se spune că Shamballa ar exista în materia terestră şi că ar avea o anumită localizare în spaţiu, materia fizică menţionată este cea eterică, iar Seniorul Lumii şi asistenţii săi – care sunt Fiinţe de înaltă evoluţie, sunt în corpuri din materii eterice.

Într-un volum publicat ulterior[4] de A.A. Bailey, maestrul Tibetanul i-a transmis însă o specificare cu fond spiritual mai complex:

> Shamballa este o stare de conştiinţă, sau o fază a devenirii conştiinţei la o înaltă sensibilitate, în timpul căreia se efectuează un răspuns dinamic la planul divin – răspuns făcut posibil prin sinteza planului şi a relaţiei spirituale existente între Cei care sunt asociaţi Seniorului Lumii Sanat Kumara.

În a doua jumătate a secolului XX, şi iniţiatul englez Benjamin Creme a transmis – de la maestrul său – specificări[5] similare:

> Shamballa este un centru (cel mai important de pe planetă) în planul materiei eterice, situat în deşertul Gobi. Numai fiinţe foarte evoluate există acolo, cea mai înalt evoluată fiind Sanat Kumara – Seniorul Lumii. Nici Buddha nu-şi păstrează trupul fizic, rămânând şi el în cel mai important centru al planetei noastre – în Shamballa – situat în deşertul Gobi în cele mai înalte două subplane ale materiilor eterice.

Într-o carte ulterioară[6], Creme enunţa o precizare de asemenea cu un fond spiritual mai elevat:

> Shamballa este Centrul unde este cunoscută Voinţa şi deci Planul lui Dumnezeu. Tot ceea ce fac Maeştrii este determinat de cunoaşterea Planului – a Voinţei lui Dumnezeu – transmisă din Shamballa.

Dar şi maestrul Sabva Manayam a ţinut să accentueze faptul că denumirea *Shamballa* ar fi de fapt o noţiune spirituală (astfel, cum o specificase cu aproape cinci decenii în urmă şi iniţiata A.A. Bailey, în *Rayons et Initiations*); el a asociat-o însă şi cu o stare specială a trupului fiinţelor umane încarnate, care au ajuns la un înalt nivel al evoluţiei spirituale: este starea „care duce la conştientizarea spiritualităţii supreme"! Or, la un asemenea stadiu, concentrarea voinţei ar putea conduce la un fenomen extraordinar: procesele metabolice ar putea fi total oprite pe un interval de timp dorit, fără ca trupul să moară! În acest mod, în perioada respectivă, spiritul şi-ar dedica existenţa pentru a contribui la progresul întregii omeniri! Or, încă din vechime, tibetanii cei mai evoluaţi ştiau să producă acest fenomen extrem de straniu...

Deşi medicii indieni afirmau despre swami Manayam „că ar deţine cunoştinţele secrete ale swamilor", acesta nu a dorit să ofere însă

detalii privind extraordinarul fenomen al întreruperii temporare a proceselor metabolice.

Schimbând subiectul discuţiei, medicul cercetător a abordat atunci problema celui de-„al treilea ochi". Şi într-adevăr, maestrul cunoştea bine un fapt: la civilizaţiile anterioare, „ochiul" respectiv era mult mai dezvoltat şi ar fi avut o importanţă deosebită la folosirea energiilor psihice în activităţi importante; ca exemplu, a citat şi faptul că piramidele egiptene au fost construite prin dirijarea organizată a unor asemenea energii!

Evitând să divulge mari secrete cunoscute de iniţiaţii din temple, maestrul a ţinut să accentueze totuşi importanţa „ultimului mesaj" transmis omenirii de Raţiunea Superioară: *SoHm – Realizaţi-vă prin voi înşivă!*. Explicând sensul acestui mesaj, maestrul a evidenţiat faptul că au existat şi alte civilizaţii anterioare, care însă s-au autodistrus rând pe rând; drept urmare, omenirii noastre i s-a transmis prin aceste patru sunete un fapt imperativ: oamenii vor trebui *să evolueze prin ei înşişi*! Acum, depinde de ei dacă vor ţine cont de învăţăturile profeţilor trimişi periodic sau şi această civilizaţie se va autodistruge...

Deplasându-se ulterior în oraşul nordic Amritsar, cercetătorii au fost primiţi de un alt maestru reputat: swami Dharam Raja Bharthi, apreciat ca erudit al ştiinţei religiei. Când şi acesta a privit portretul reconstituit pe calculator, ar fi rostit un singur cuvânt: *somati*! Apoi a întrebat unde a fost văzut acel trup: în munţi sau în mare? Aflând însă că acel cap a rezultat de fapt din deducţii oftalmogeometrice, swami Dharam a renunţat la modul său de ascundere a unor fapte extraordinare.

Recunoscând că portretul este al unui om dintr-o civilizaţie anterioară, a dezvăluit un lucru ce poate părea fantastic: lamaşii care au pictat perechile de ochi de pe turnurile templelor *au văzut în munţi capul şi chiar trupul întreg al acelei fiinţe umane; aceasta ar fi trăit cu milioane de ani înaintea noastră*.

Trupul omului antediluvian s-ar afla şi acum în starea *somati*! Maestrul a explicat că aceasta este o stare ce poate fi obţinută numai de fiinţe mult evoluate spiritual care, prin energiile propriei voinţe, pot opri total procesele metabolice la nivelul celulelor tuturor ţesuturilor organismului! Astfel, trupul devine foarte dur, însă nu moare!

O asemenea stare poate fi menţinută sute, mii sau chiar milioane de ani – atât timp cât sufletul respectiv consideră că este necesar! Scopul transpunerilor în *somati* ar fi fost stabilit cu milioane şi milioane de ani în urmă de fiinţe înalt evoluate spiritual. Acestea, realizând că propria civilizaţie va dispărea total de pe suprafaţa Pământului din cauza unui cataclism care nu putea fi evitat, au selectat din timp anumiţi oameni foarte evoluaţi, care au intrat conştient în starea respectivă. Aceştia s-au retras în prealabil în locuri bine ascunse, protejate natural, dar şi prin energiile potente ale propriilor suflete şi au rămas acolo ca „stane de piatră" până la revenirea la normal a mediului vital planetar. La timpul potrivit, după restabilirea condiţiilor de refacere a altei omeniri, sufletele rămase în *somati* îşi reactivau trupurile proprii şi, revenind la viaţa biologică, acele fiinţe umane deveneau *genitorii unei noi omeniri*!

Extraordinară deschidere atât către o mult mai vastă protoistorie a speciei umane, cât şi către un mult mai amplu orizont ontologic al omenirii terestre!

Ca o susţinere a uluitoarelor afirmaţii, swami Dharam a citat un fapt prea puţin cunoscut în Occident: încă din anul 1893, maestrul Rama Krishna a înfiinţat în Bengal un ashram pentru instruirea yoghinilor în această practică impresionantă, ce era cunoscută şi experimentată de milioane de ani numai în unele temple din munţii Himalaya.

Aflând asemenea dezvăluiri tulburătoare, concluzia exprimată şi în scris de medicul cercetător a fost şocantă: dacă şi în prezent mai există asemenea „strămoşi-genitori" ascunşi poate chiar de milioane de ani, înseamnă că acest fapt este *cel mai mare secret al omenirii*! Şi mai înseamnă şi un alt fapt important: fiinţe foarte evoluate dintr-o civilizaţie anterioară, cea a atlanţilor, sau poate din alta, chiar mai veche, au creat cu bună ştiinţă şi la un înalt nivel ştiinţific şi spiritual un *fond genetic uman*!

Swami Dharam a afirmat însă cu totală convingere încă un fapt la fel de tulburător: în protoistoria necunoscută – şi în fapt ascunsă – a omenirii terestre ar fi existat *douăzeci şi două de civilizaţii*, care ar fi atins fiecare nivele tehnologice ridicate, dar care s-au distrus prin războaie sau prin cataclisme! Conflictele mondiale erau principala cauză a autodistrugerilor, dar însăşi acumularea de imense

energii psihice negative în aura planetei ar fi generat cataclisme terestre şi ar fi atras chiar manifestări nefaste ale unor corpuri cereşti care provocau pieirea fiecărei civilizaţii...

Oare în câte milioane sau poate zeci de milioane de ani s-ar fi desfăşurat periodic asemenea cicluri evolutive şi distructive ale celor douăzeci şi două de civilizaţii?

Reluând din memoria arhaică cunoaşteri similare, înţeleptul zeificat Hermes Trismegistul din mitologia greacă a transmis cu milenii în urmă – în dialogul IX din *Cartea a II-a*[7] – suita fenomenelor distructive care au făcut să piară civilizaţii, urmate însă de renaşterea speciei umane:

> [...] văzând obiceiurile şi acţiunile oamenilor, Dumnezeu va îndrepta aceste rele printr-un act al voinţei sale şi al bunătăţii sale divine; pentru a pune capăt greşelii şi corupţiei generale, va îneca lumea într-un potop, sau o va arde prin foc, sau o va distruge prin războaie şi epidemii şi apoi îi va reda lumii prima sa frumuseţe [...] Această renaştere a lumii, această restabilire a tuturor lucrurilor bune, această refacere sfântă şi religioasă a naturii va avea loc după timpul fixat prin voinţa divină [...]

Întrebat de unde are asemenea informaţii, maestrul swami a afirmat că şi el, ca şi diferiţi alţi oameni care au progresat la un nivel spiritual mai ridicat, a obţinut efectiv accesul la cunoaşterea supremă (la arhivele akashice ale diferitor domenii vibratorii specifice materiilor invizibile existente în spaţiu – n.n.).

În finalul extraordinarelor dezvăluiri, maestrul indian a confirmat un fapt esenţial: actuala omenire ar proveni „genetic" de la un grup de atlanţi foarte evoluaţi spiritual şi lipsiţi de negativităţi psihice şi biologice; aceştia ar fi fost aleşi în mod ştiinţific de înţelepţi înalt evoluaţi spiritual ai civilizaţiei acelei rase, care ştiau că va urma un cataclism planetar. Grupul selectat a intrat deliberat în starea *somati* în peşteri bine ascunse, situate în munţii Himalaya la mari înălţimi. După marele potop care a devastat toate continentele şi, respectiv, după reechilibrarea planetară şi revenirea la normal a mediului natural vital, sufletele acestora şi-au reactivat treptat procesele metabolice şi au revenit voluntar la existenţa întrupată; astfel au devenit „părinţii" unei noi omeniri, ce avea să treacă iarăşi prin etapele sălbăticiei primitive pentru a progresa treptat spre o altă civilizaţie...

Ştiind că în aceşti munţi există şi alte peşteri adânci şi bine ascunse, în care se află în continuare asemenea strămoşi în starea *somati*, swami Dharam le-a atras atenţia ca nimeni din grupul care îl vizitează să nu încerce să caute şi să intre într-un asemenea locaş; energia protectoare a sufletelor respective va ucide orice intrus...

Pornind de la o menţiune bibliografică a dr. E.R. Muldashev, în una din cărţile iniţiatului tibetan Lobsang Rampa[8] (controversat însă ca autor) am regăsit descrierea modului în care tânărul lama a ajuns într-o asemenea grotă, pentru o ultimă iniţiere: trei lamaşi bătrâni ai templului din Tibet în care fusese instruit l-au coborât într-o peşteră adâncă în care se aflau trei trupuri umane de uriaşi – doi bărbaţi şi o femeie – ce păreau a fi încă vii; acolo a fost lăsat să treacă şi el în starea *somati*, timp de trei zile. Descrierile trăirilor fizice ale „trecerii" şi ale „revenirii" respective, precum şi ale viziunii cataclismului cosmic care a produs marele diluviu ce a distrus civilizaţia atlantă sunt într-adevăr impresionante.

Civilizaţia lemuro-atlantă a fost superioară celei actuale, folosind tehnic energiile psihice!

Plecând din India în Nepal, cercetătorii tainelor omenirii au avut în capitala Katmandu întrevederi cu iniţiaţi reputaţi; în convorbirile respective aceştia le-au oferit însă instruiri spirituale, evitând să discute despre strămoşii ascunşi în peşteri. În schimb, le-au dat o recomandare către un renumit lama tibetan aflat în vestul ţării, care se refugiase din Tibetul ocupat de chinezi.

Acolo au fost primiţi de Bonpo Lama (în vârstă de 70 de ani) – unul dintre puţinii cunoscători eruditi ai foarte vechii religii bonpo. Acesta a acceptat discuţia despre starea *somati*, fenomen despre care considera că ar fi salvat existenţa omenirii. A specificat chiar şi faptul că actuala omenire îşi trage astfel originea din peşterile aflate în zona înaltă Djuna-Tama (situată în nord-estul Tibetului)! Din acele peşteri ar fi ieşit părinţii actualei umanităţi, după o foarte îndelungată şedere inertă a trupurilor lor, pe care le-au readus la viaţa biologică atunci când sufletele lor au ştiut că pot şi trebuie să devină genitorii

unei noi omeniri! Şi, ca o precizare suplimentară, a afirmat că şi în prezent în asemenea grote adânci ar mai exista încă mulţi oameni care s-au transpus din epoci îndepărtate în starea *somati*!

În cadrul discuţiilor, Bonpo Lama a mai relevat şi faptul că în temple din Tibet care deserveau ramura budistă a religiei bonpo ar exista numeroase manuscrise vechi în care erau descrise pe larg civilizaţii anterioare, accentuând un aspect deosebit: civilizaţia anterioară – a atlanţilor – ar fi ajuns la înalte stadii tehnice, dar şi spirituale, superioare chiar celor obţinute de civilizaţia noastră! Faptul s-a datorat conceperii unor tehnologii uimitoare „bazate pe folosirea energiei psihice".

În acele cărţi antice – rămase însă în Tibetul integrat Chinei – ar fi fost descris pe larg modul în care atlanţii şi-ar fi dezvoltat în mod deosebit funcţiunea celui de-„al treilea ochi", ca organ de concentrare şi emitere a energiilor creierului; prin intermediul acestuia puteau transforma energiile psihice în energii mecanice şi în alte forme de energii. Folosind asemenea metode, atlanţii ar fi construit piramide şi marile monumente ale antichităţii: se adunau în grupuri foarte mari de oameni care îşi dirijau propriile energii psihice spre stânci imense pe care le făceau să fie uşoare (le degravitau – n.n.) şi le transportau astfel pe distanţe mari! Deci marile piramide egiptene şi unele din alte părţi ale lumii au fost construite de atlanţi!

Dar eruditul Bonpo Lama a replicat: foarte puţini oameni din lumea actuală ar putea intra în starea *somati*, căci nu şi-au dezvoltat „al treilea ochi", iar, în plus, nici trupurile lor nu sunt corespunzătoare, căci acum există mult mai multe boli decât aveau oamenii din ciclul anterior...

Legat de ce a fost în vechime, eruditul înţelept a reafirmat în mod autoritar: *somati* este în sine un fenomen al comunităţilor umane – este o metodă arhaică de salvare a omenirii! Creatorul din începuturi al lumii materiale a perfecţionat trupul uman în cursul unei îndelungate perioade de evoluţie a oamenilor şi, de aceea, trebuie păstrat „modelul desăvârşit" pentru a nu fi pierdut la inerentele cataclisme telurice sau venite din spaţiu! Înţelegând acest fapt fundamental, metoda *somati* a mai fost folosită cu mult timp înainte şi de alte civilizaţii, care au existat anterior celei atlante şi care au ajuns, de asemenea, la nivelul ştiinţific al sesizării prealabile a catastrofelor inevitabile şi

la cel spiritual, al realizării stării *somati*. De aceea, astfel de locaşuri ascunse păstrătoare a unor oameni transpuşi în *somati* ar putea exista şi în alte locuri din lume; dar ascunzătorile respective au fost alese îndeosebi în Tibet şi în munţii Himalaya, întrucât sunt cele mai înalte adăposturi de pe Pământ. Astfel, în peşterile din Tibet ar exista încă trupuri vii, dar inerte, nu numai ale unor atlanţi, ci şi ale unor lemurieni şi ale unor lemuro-atlanţi. Dar chiar mai mult decât atât, în unele grote adânci ar exista chiar împreună „reprezentanţi" ai unor civilizaţii diferite!

Întrebat dacă s-ar putea comunica direct cu asemenea oameni „împietriţi", Bonpo Lama a răspuns afirmativ: ei sunt oameni vii şi sufletele lor pot comunica cu sufletele noastre. A specificat chiar şi faptul că există anumiţi oameni care îi vizitează periodic în adâncimea grotelor, dar aceştia sunt aleşi care „nu i-ar spune nici lui Dumnezeu" unde se află peşterile şi intrările respective. Aleşii sunt selectaţi dintre oamenii cu un nivel spiritual mai avansat; dar, nici ei nu pot intra oricum în locaşurile oamenilor arhaici aflaţi în *somati*: trebuie ca în prealabil să facă meditaţii şi la final să ceară acordul pentru intrare – care poate fi primit sau nu. Dacă vreo altă persoană ar pătrunde în interior, ar fi ucisă de energiile protectoare emise de sufletele mult evoluate ale acelor oameni străvechi retraşi în întunericul subteran. Diferiţi soldaţi chinezi care au forţat intrări în unele peşteri cu trupuri în *somati*, existente în Tibet, au murit toţi la scurt timp după ieşire.

Afirmaţia acestui iniţiat privind practicarea tehnicii *somati* şi în alte părţi ale lumii unde existau înţelepţi mult avansaţi spiritual este confirmată şi de un text provenit din primele secole ale erei noastre. Deşi cele două exemple redate în consemnarea respectivă prezintă cazuri din Orientul Apropiat, în care *somnul somati* a fost experimentat pe perioade mult mai reduse, ele demonstrează un fapt real: această „tehnică spirituală" era cunoscută şi practicată chiar şi către sfârşitul antichităţii: şapte tineri iniţiaţi şi selectaţi în acest sens au fost introduşi într-o peşteră în secolul al II-lea î.e.n. şi au rămas acolo „numai" aproape patru secole! Dar chiar mai mult decât atât, primul caz redat a avut loc în secolul I e.n., însă experimentul a durat mult mai puţin... Întrucât asemenea fenomene apăreau pentru populaţia neinformată ca fiind „miracole divine", transmiterea peste câteva secole a faptelor respective a fost preluată ca atare de unul dintre părinţii Bisericii Creştine timpurii şi, astfel, se regăseşte într-un text religios

folosit şi în zilele noastre : *Molitfelnicul* Bisericii Ortodoxe Române, în una dintre *rugăciunile* uzuale au rămas consemnate următoarele fapte :

> ...Şi precum oarecând ai cercetat pe Avimeleh, robul Tău la via Aggripei, şi i-ai dat lui *somn mângâietor*, ca să nu vadă căderea Ierusalimului, şi l-ai adormit pe el cu *somn întăritor* şi iarăşi l-ai sculat într-o clipă de vreme spre slava bunătăţii Tale; încă şi pe sfinţii Tăi, măreţii şapte tineri, i-ai arătat vestitori mărturiei arătării Tale în zilele lui Decius împăratul şi prigonitorul, pe care *i-ai adormit în peşteră 372 de ani* şi ca nişte prunci ce se încălzesc în pântecele mamei lor *n-au suferit nici o stricăciune*, spre lauda şi slava iubirii Tale de oameni... (sublinierile noastre)

În faţa unor asemenea cunoaşteri stranii pentru restul oamenilor neinformaţi, concluzia trasă de medicul cercetător a fost acceptată de înţelept : în munţii înalţi din Tibet ar fi trei feluri de peşteri în care se află oameni în stare *somati* ; ar exista :

- peşteri cu oameni din civilizaţia noastră ;
- peşteri cu oameni anteriori – atlanţi sau lemuro-atlanţi ;
- peşteri comune – cu oameni din cele două civilizaţii anterioare şi cu oameni din civilizaţia noastră.

Pentru mari descoperiri, unii cercetători îşi riscă viaţa

Fire de adevărat căutător al descifrării tainelor ascunse, dr. E.R. Maldashev era dispus să-şi rişte chiar viaţa pentru a merge până la capăt în extraordinara acţiune pe care şi-o asumase. Rugându-l mult pe vârstnicul Bonpo Lama să-l ajute să meargă la o asemenea peşteră ascunsă, acesta i-a indicat în final un cătun din munţii înalţi în care ar exista o grotă păzită de aleşi locali.

Aceasta a fost ultima parte a misiunii. Ajunşi în micul sat împreună cu un translator, au găsit într-adevăr doi aleşi – unul în vârstă de 60 de ani, iar altul de 95 de ani (care nu mai mergea însă la peştera din adâncul muntelui).

La o primă discuţie, a aflat că lunar se făcea câte o vizită de control, care era permisă însă numai în intervalele când era Lună plină. Dar pentru aceste vizite, cu o săptămână înainte, alesul trebuia să facă zilnic o meditaţie îndelungată, iar când intra în primul spaţiu intermediar, trebuia să se roage intens pentru a fi primit. Numai astfel putea rezista puternicului câmp de energii protectoare. După ce fusese atent selectat de lamaşi, iar apoi instruit şi bine verificat de aceştia dacă este corespunzător pentru o atare sarcină în tot restul vieţii sale, alesul a avut adesea la început mari dificultăţi în a intra în peşteră : durerile de cap erau tot mai intense pe măsură ce se apropia de prima sală şi ştia că puteau să-i producă moartea.

Întrebat despre ce era înăuntru, alesul a specificat că existau mai multe săli, dar nu avea voie să meargă decât în prima galerie cu trupuri împietrite. Acei oameni ai tăcerii stăteau pe nişte blăni de tigri, în poziţia „lotus" (cu picioarele încrucişate sub trup).

La refuzul de a mai răspunde la alte întrebări, medicul i-a arătat portretul cu care înlăturase reţinerile celorlalte persoane în cursul discuţiilor anterioare. Văzându-l, alesul a mormăit o rugăciune şi a încheiat discuţia. Acest fapt i-a făcut pe medic şi pe colegul care îl însoţea să-şi dea seama că în acea sală din munte se afla un atlant...

Convorbirea ce a urmat separat cu alesul mai bătrân a fost însă mai utilă. Arătându-i şi lui portretul adus, acesta a spus că în sălile în care a avut voie să intre nu era un asemenea chip de om. În acelea ar fi fost doar fiinţe cu faţa asemănătoare cu a noastră. Fiind întrebat însă asupra detaliilor ochilor şi ale nasului, a dezvăluit totuşi că unii oameni de acolo au ochii mari şi neobişnuiţi, precum şi nasul mic. În plus, a adăugat că au urechile mari – unul având-le chiar foarte mari.

Din alte întrebări a rezultat că unii sunt mai înalţi, cu cap mare şi cu piept lat şi puternic, pe când alţii sunt obişnuiţi. Interesantă a fost însă menţiunea că unii oameni de acolo au capul alungit „ca un turn".

> Este foarte interesantă această specificare a unui sătean dintr-un cătun foarte izolat din munţii Himalaya (în centrul Asiei). Nu era doar o părere a alesului despre o siluetă zărită în întunericul peşterii; acesta nu avea de unde să ştie că a existat într-adevăr o asemenea rasă! S-au găsit reprezentări ale unui grup de oameni având asemenea „cranii-turn"

(probabil o rămăşiţă a unei populaţii foarte vechi care a trăit cândva şi în Asia, dar a ajuns şi în America Centrală) sub forma unor figurine ceramice (figura 3), dar şi din jad, modelate în antichitate de artişti olmeci – ai unei civilizaţii mai puţin cunoscute dintr-o regiune centrală a actualului Mexic.

Uitându-se mai mult la portret, alesul a mai făcut o remarcă – opusă unei afirmaţii iniţiale : asemenea oameni au trupurile mari. Ei ar fi cei mai vechi.

Deci acolo se aflau mai mulţi atlanţi, dar existau unii şi din alte civilizaţii !

În privinţa ochilor, bătrânul a mai spus că, la cei care aveau pleoapele întredeschise, a putut să vadă numai partea lor albă. (Colegul Lobankov i-a şoptit atunci medicului că acest fapt e specific oamenilor vii când dorm, la cei decedaţi globul rămânând în poziţie normală.)

Alesul ştia şi un alt fapt deosebit : asemenea peşteri *somati* există atât în Nepal şi Tibet, cât şi în India şi China !

La finalul discuţiei, medicul a încercat să obţină îndeplinirea marii lui dorinţe, remarcând că pe parcursul convorbirii bătrânul le-ar fi arătat o anumită simpatie : să fie acceptat să intre şi el în acea peşteră. Rugămintea i-a fost acceptată cu greu, dar şi cu multe atenţionări că îşi poate pierde viaţa intrând acolo. Astfel, din dorinţa nestăvilită de a-şi lărgi cunoaşterea, dr. E.R. Muldashev a avut parte de cea mai stranie, dar şi de cea mai hazardată aventură a vieţii sale.

După un urcuş pe munte, a intrat printre stânci în adânc numai cu celălalt ales, colegii rămânând să-l aştepte afară. După ce au străbătut un culoar, alesul i-a făcut semn să meargă singur înainte, la lumina slabă a unui felinar. Avansând printr-un tunel, a început să simtă însă o durere de cap ce devenea tot mai cumplită pe măsură ce înainta. La capătul culoarului durerea era îngrozitoare, dându-i senzaţia unui sfârşit apropiat. La lumina slabă a felinarului a apucat să mai vadă nişte pietre şi nişte forme mari ce aveau figuri de oameni ! Formele erau foarte mari ! Cu mare efort s-a întors spre ieşire, reuşind să ajungă acolo, dar cu suferinţe cumplite – fiind conştient că, dacă ar mai fi făcut câţiva paşi în sală, ar fi murit acolo...

Omul de ştiinţă cercetător a fost satisfăcut însă prin riscul şi suferinţele asumate. Astfel, a putut să facă deschis – verbal şi în scris – dezvăluirea uneia dintre cele mai mari taine ale omenirii : în peşteră existau într-adevăr trupuri foarte înalte – poate şi ale unor lemurieni, sau numai ale unor atlanţi, care ar putea să fie vii de milioane de ani –, dar în starea *somati* ! Asemenea fiinţe, spiritele lor având un ridicat nivel al evoluţiei şi, respectiv, al conştiinţei, s-au sacrificat întrerupându-şi în aceste foarte lungi perioade ritmul propriei evoluţii : au preluat în mod conştient marea misiune că, după cataclisme terestre considerabile, să refacă repetat omenirea pe această planetă, asigurând astfel *fondul genetic uman* – creat şi perfecţionat cu mult timp înainte de *creatori superiori* de-a lungul unor perioade şi mai îndelungate !

Anii care au trecut de la impresionanta realizare şi publicare a acestor cercetări tulburătoare efectuate de medicul specialist şi inovator E.R. Muldashev au relevat însă un fapt la care acesta se aştepta : considerându-l un simplu amator ce avea o altă profesiune, comunitatea ştiinţifică a antropologilor nu a preluat descoperirile sale şi nu a trecut la verificarea fondului ştiinţific prezentat de acest cercetător. Desigur, este evidentă o primă explicaţie : acceptarea acestor descoperiri extraordinare ar dărâma o mare parte din amplul fond cognitiv stabilit ca dogme în cadrul mai multor ştiinţe, fond înrădăcinat în informarea şi instruirea publică cu privire la originea omului şi, respectiv, a omenirii. Astfel, cum s-a întâmplat şi cu alte mari descoperiri care au avut de înfruntat un conservatorism subiectiv, probabil că va trebui să mai treacă un anumit timp până la recunoaşterea şi integrarea ştiinţifică a acestor „mari realităţi ascunse"... Faptul se va produce totuşi, căci evidenţele devin tot mai numeroase şi mai imperative. În fapt, întreaga omenire a intrat într-o nouă etapă, în cursul căreia se dezvăluie şi se vor dezvălui tot mai multe adevăruri – multe reţinute încă în diferite arhive secrete.

Legat de modul în care diferite descoperiri deosebite rămân ascunse prin dirijări atât de regretabile, o afirmaţie repetată de interlocutorii indieni şi nepalezi culţi – completată de medic cu citate din cărţile altor iniţiaţi – ar oferi explicaţii neexprimate până acum pentru o altă mare enigmă a trecutului omenirii : o descoperire uimitoare,

în urmă cu câteva decenii, colaterală însă, ce a rămas ascunsă de specialişti şi oameni de ştiinţă de înalt nivel până în 2010.

Din puţinele surse care au publicat informaţii mai realiste privind fazele mai avansate ale civilizaţiilor lemuriene şi atlante, medicul autor a redat un fapt foarte important, accentuat de cunoscuţii autori iniţiaţi H.P. Blavatsky[9], prof. Rudolf Steiner[10] şi Lobsang Rampa (vezi nota 8): cu milioane de ani în urmă, într-o etapă în care civilizaţia lemuriană apunea şi cea atlantă avansa rapid, fiind inspirată ştiinţific de prima, ambele ar fi dezvoltat tehnologii extraordinare bazate pe folosirea energiilor gândirii oamenilor, numite curent energiile psihice umane. Principalele fenomene fizice produse şi controlate tehnic de aceste energii erau degravitarea obiectelor şi cea a marilor mase materiale, folosindu-se adesea în acest scop şi dematerializări cu rematerializări dirijate în mod voit. O amplă utilizare a acestor fenomene ar fi fost în transporturi, fapt menţionat şi de iniţiaţii vizitaţi în India şi în Nepal cu privire la construcţia piramidelor, a marilor temple şi a unor variate opere de artă megalitice. Dar autorii citaţi mai sus au evidenţiat şi faptul că lemuro-atlanţii foarte avansaţi tehnologic au realizat şi aparate de zbor în mediul terestru şi chiar în spaţiu, bazate pe aceste energii psihice! Este foarte posibil ca asemenea nave spaţiale să fi fost inspirate chiar de fiinţe venite din galaxie, care s-au ocupat pe rând de experimentele biologice şi sociale ale dezvoltării unor omeniri, pe care le-au tot efectuat pe Pământ. Cert este că, în ultimele decenii, înşişi specialiştii pământeni au ajuns la concluzia că diferitele OZN-uri, care vin din neştiute lăcaşuri astrale, folosesc aceste fenomene fizice produse controlat de energiile-gând ale fiinţelor care „călătoresc" în comun. Pe această linie, am citat într-o carte anterioară[11] afirmaţiile atât ale generalului american de aviaţie Trudeau, cât şi ale controversatului autor colonelul american Ph.J. Corso. Din păcate, actuala ştiinţă oficială terestră, evitând mereu să se îmbine cu larga ştiinţa spirituală, nu a ajuns încă la asemenea utilizări tehnice ale energiilor psihice.

În schimb, relevarea repetată de către diferiţi iniţiaţi a faptului că civilizaţia lemuro-atlantă trimitea în spaţiu asemenea aparate de zbor pare să ofere explicaţii şocante pentru anumite „mari enigme" relevate pe Lună! Fotografii (filmări) făcute de astronauţi americani care în cadrul misiunilor „Apollo" au coborât pe solul selenar demonstrează

categoric un fapt tulburător: cu milioane sau cu zeci de milioane de ani în urmă, au coborât pe Lună fiinţe mai evoluate decât actualii oameni pământeni, executând acolo chiar şi unele lucrări tehnice deosebite! Or, acele fiinţe aveau chipul omului terestru! S-ar părea deci că astronauţii americani nu ar fi fost de fapt primii pământeni care ar fi aselenizat, ci doar primii oameni din actuala civilizaţie a Terrei!

O asemenea discuţie a revenit în actualitate după ce hackeri necunoscuţi au extras din arhive secrete ale unor foruri ştiinţifice de înalt nivel oficial şi au introdus pe Internet în cursul anului 2010 numeroase imagini ascunse întregii omeniri, care demonstrează clar că pe Pământ au existat şi alte civilizaţii anterioare. Printre acestea există şi o fotografie făcută în 21 iulie 1969 de primii astronauţi americani coborâţi pe Lună din LEM-ul misiunii „Apollo 11": aceştia au mers prin stratul gros de praf al solului lunar câteva sute de metri, în special pentru a filma *o construcţie începută la sol*, în faţa căreia s-au şi fotografiat! Aceasta era realizată din plăci masive de piatră, tăiate din stânci şi bine finisate, care au fost aduse de la distanţă până în terenul plan al amplasamentului! Deci locul aselenizării a fost ales în mod special în apropierea acelei construcţii – descoperită cu mult timp înainte pe fotografiile trimise de sondele automate care au filmat în prealabil solul lunar! (Regret că nu am putut insera această imagine, dar cititorii o pot găsi la http://groups.yahoo.com/group/aviatia/message/24552.)

De ce oare această imagine (şi, desigur, nu e singura) a fost ţinută secretă timp de decenii, urmând să rămână necunoscută publicului dacă acel hacker nu ar fi sustras-o pentru a o posta pe Internet? De ce omenirea nu ar trebui să o cunoască şi să ştie că fiinţe inteligente având o tehnică mai avansată decât a „noastră" au început cândva să construiască o clădire pe Lună? Şi este evident faptul că dificila lucrare a fost executată de foarte, foarte mult timp: în stratul gros de praf lunar din jurul ei nu se aflau nici un fel de urme ale executanţilor şi ale unor eventuale utilaje de transport al marilor plăci de piatră – aşa cum au rămas acum urmele încălţămintei astronauţilor veniţi să se fotografieze în faţa impresionantului vestigiu! Păstrarea secretului acestei descoperiri ar indica faptul că „taina" respectivă ar fi legată direct de atât de ascunsa protoistorie a omenirii actuale!

În acest caz, o primă deducție logică ar oferi deci o explicație simplă : o altă civilizație terestră care a ajuns pe Lună cu milioane de ani în urmă și-a trimis și ea astronauți acolo și, după un timp, s-a trecut la o construcție stabilă ; aceasta însă nu a mai fost terminată – foarte probabil din cauza unui cataclism terestru ce a distrus acea civilizație...

O altă „carte de vizită" mai categorică a fost realizarea pe Lună a unei opere de artă de mari dimensiuni ! Fotografia făcută și adusă ulterior de astronauții misiunii „Apollo 14" a înregistrat existența în munți a unei stânci mari în care era sculptat un cap uman ! (În acest caz, imaginea a fost totuși difuzată de NASA printre alte imagini din cursul misiunii, fără nici o mențiune, fiind reluată de unele reviste din lume, astfel că am inclus-o printre ilustrații – figura 4.) În fapt, această fotografie selenară, la fel de tulburătoare ca și cea menționată mai sus, accentuează și mai mult sensul întrebării respective : de ce se ascund cunoașterii publice asemenea documente ale altei istorii ?

Dar, pentru a ne lărgi orizontul cunoașterii unor asemenea probleme fundamentale, ar fi util să aflăm pe cât posibil începutul epopeii creării primilor oameni, în epoci mult anterioare celor investigate de medicul cercetător, care și-a intitulat foarte sugestiv cartea sintetizată mai sus : *De unde provenim* noi, cei din actuala civilizație ?

Comparând explicațiile atât de opuse oferite adesea dogmatic de actualele concepții științifice cu cele regăsite oarecum unitar în mitologiile tuturor popoarelor din lume, transmise din ere mult mai îndepărtate prin acel *El* (sau acei *Ei* superiori), ar rezulta existența unor taine și mai profunde. Dar cine pătrunde în fondul *originii omului și a omenirii* constată de fapt înlănțuirea unui întreg șir de *mari secrete* ! Totuși, pentru multe dintre acestea a venit vremea ca lumea să le afle adevărurile ascunse în mod voit sau încă necercetate.

Note

1. E.R. Muldashev, *De unde provenim ?*, DAO PSI, București, 2009.
2. Pentru Piramida Mare de la Giseh s-a calculat că ar fi fost construită din 2.300.000 de blocuri din piatră aduse de la distanță, din munții aflați dincolo de malul opus al Nilului : greutatea acestora ar totaliza 6.000.000 de tone !

(Georgeta și Traian Chițulescu, *Șapte monumente celebre*, Editura Tehnică, București, 1965)
3. A.A. Bailey, *A Treatise on White Magic*, ediția a VIII-a, Lucis Press, Londra, 1967.
4. A.A. Bailey, *Rayons et Initiations*, ediția a II-a, Lucis Trust, Geneva, 1988.
5. B. Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. 2, Invent-Terra Nova, Iași, 1998.
6. B. Creme, *Le grand Retour*, Partage, Villefontaine, 2002.
7. L. Ménard : *Hermès Trismégiste*, Editions de la Maisnie, Paris, 1977.
8. L. Rampa, *Le troisième oeil*, Albin Michel, Paris, 1957.
9. H.P. Blavatsky : *La Doctrine Secrète*, vol. 2, La Famille Théosophique, Paris, 1923.
10. R. Steiner, *Din Cronica Akasha*, Univers Enciclopedic, București, 1997.
11. Într-un interviu dat de colonelul american Ph.J. Corso la CNI-News, acesta spunea : „...generalul de aviație Trudeau mi-a replicat : «Poate trebuie să-ți spun și acest lucru. Anumite persoane pot avea o relație cu puterea OZN-urilor, pe care nu o putem înțelege». În cartea *The Day after Roswell* am lăsat să se înțeleagă că înșiși extratereștrii sunt parte a sistemului de dirijare, pe cale telepatică" (*Lumi invizibile*, ediția a II-a, Sedcom Libris, Iași).

Capitolul II

Oamenii să nu fie zei!

„Miturile nu sunt istorie, ele au putut să reflecte într-o anumită măsură istoria şi constituie consemnări ale unor fragmente de istorie... ar fi însă nejust să se ignore conţinutul istoric la care fac aluzie faptele mitologice."

Yuan Ke, *Miturile Chinei antice*

Straniile mituri ale Creaţiei

Oricine a citit sau a ascultat povestirile, legendele sau miturile care au transmis posterităţii descrieri ale celor mai diferite fapte deosebite făcute de oameni din timpuri trecute şi adesea chiar foarte îndepărtate, îmbinate uneori cu manifestări extraordinare ale unor fiinţe miraculoase care au tot intervenit în viaţa strămoşilor îndepărtaţi, a fost atras de plăcutul lor fond epic, dar şi instructiv.

În funcţie de modul de a gândi şi de a simţi al fiecăruia dintre noi, dar şi în funcţie de nivelul culturii personale, asemenea redări istorice au fost considerate în general „opere literare ale fanteziei" diferiţilor autori anonimi talentaţi, care au captivat printr-un anumit dramatism întreţesut adesea cu o magie a fantasticului; o bună parte dintre textele respective au plăcut şi prin variate învăţăminte şi, atunci când în acestea a dominat un fond moral superior, conţinutul lor s-a transformat treptat în principii de viaţă colectivă şi apoi în adevărate religii.

În ultimele veacuri însă, diverse texte epice din vechime în care erau redate succint şi anumite cunoaşteri mai stranii pentru epocile respective au atras atenţia unui număr tot mai mare de persoane având nivele de pregătire mai ridicate în diferite domenii de specialitate şi ale culturii generale. Suscitarea acestui interes s-a datorat în special faptului că acele cunoaşteri deosebite asociate anumitor „întâmplări" şi evenimente din trecuturi mai îndepărtate păreau a oferi explicaţii parţiale pentru felurite *enigme* ale cunoaşterii moderne. Şi astfel, tot mai mulţi doritori să descifreze noianul de *întrebări fără răspuns* – suscitate de dezvoltarea tot mai extinsă a cercetărilor din toate ramurile ştiinţelor actuale – s-au antrenat în diferite cercetări personale: să regăsească în bogata mitologie a tuturor popoarelor mai vechi diferite explicaţii care ne-ar fi fost transmise din timpuri imemoriale în mod poetic sau, dimpotrivă, prin prea puţine cuvinte. Este totuşi evident că în textele antice, care în mare parte au redat şi tradiţii mult mai vechi transmise pe cale orală din epoci anterioare, s-au infiltrat şi componente ale imaginaţiei umane, de care trebuie să ţinem cont în mod realist. De altfel, chiar în interpretările din ultimele două veacuri ale textelor mitologice descoperite în diferite locuri din lume s-au inclus adesea şi „fantezii moderne" – fie în sensul deprecierii unor cunoaşteri antice care totuşi ne uimesc, fie în sensul unei aprecieri prea largi a acestora. Dar astfel, cum a relevat şi specialistul în mitologie din mottoul acestui capitol, nu trebuie să ignorăm „esenţa" – fondul cognitiv realist şi cel instructiv care se află la baza consemnărilor antice sau a tradiţiilor mitice transmise de înţelepţii mileniilor anterioare. A devenit chiar evident faptul că analize obiective făcute mai recent prin prisma actualelor cunoaşteri savante sunt efectiv utile, astfel de reconsiderări putând sugera şi oferi importante – sau foarte importante – valori cognitive.

Mergând pe această linie, dintr-un tezaur al unor importante mituri consacrate în cultura diferitelor popoare[1] – unele fiind transpuse chiar şi în opere de artă antice –, am inclus în cele ce urmează anumite citate exemplificative (mai puţin cunoscute) ale unui foarte vechi fond cognitiv, cu totul deosebit. Am selectat versetele respective după un criteriu mai realist, dar totodată mai atractiv: acestea conţin descrieri aparent stranii ce prezintă însă conexiuni cu diferite rezultate din cercetările moderne din diferite domenii, care au putut fi făcute abia

în ultimele decenii. Este cazul *miturilor cosmogonice*, îndeosebi cel al *creării omului*, care au consemnat cunoaşteri efectiv uimitoare atât prin nivelul lor ideatic, cât şi prin modul enigmatic în care cei din vechime au obţinut asemenea cunoaşteri. Înţelepţii antici au vorbit deschis despre existenţa primordială a unui „haos infinit", în cadrul căruia, cândva, „s-a creat pe sine" o Fiinţă Superioară Unică, având o structurare intimă şi potenţe transcendentale extraordinare. Dezvoltându-şi şi apoi manifestând „puteri, energii absolute", *a creat* cerurile cu stele şi inclusiv Pământul cu toate fiinţele sale. Părţile de texte legate de crearea fiinţelor terestre – şi în special a oamenilor – au fost consemnate însă în diferite variante locale, cu anumite cunoaşteri mai mult sau mai puţin detaliate; or, asemenea detalii au antrenat numeroşi cercetători în interpretarea lor realistă, dat fiind faptul că unele mituri ale „creaţiei omului de către zei" erau mai extinse decât succintul text larg cunoscut al *Facerii* (*Genezei*) din Biblie.

Selecţia pasajelor celor mai semnificative din vestigiile unor asemenea cunoaşteri şi gândiri antice a evidenţiat printre altele şi un aspect cu caracter general: această temă stranie a „creaţiei cosmice" şi a vieţii pe Pământ de către fiinţe superioare *venite din ceruri* se regăseşte de fapt în tradiţii esenţiale şi în scrieri (acolo unde au existat) ale tuturor populaţiilor vechi de pe întinderea globului pământesc! Şi cunoaşterile respective sunt chiar remarcabile la acele populaţii care au edificat adevărate civilizaţii din cea mai îndepărtată antichitate. Dar compararea textelor mitologice ale diferitelor populaţii a relevat şi un alt aspect general, la fel de semnificativ: impresionantele evenimente ale şirului de *creaţii* desfăşurate pe Pământ, descrise încă din vechime de populaţii care nu au comunicat în nici un fel, fiind situate pe continente şi în regiuni foarte îndepărtate între ele, au redat foarte asemănător succesiunile uimitoarelor fapte ale „zeilor coborâţi pe pământ". Chiar şi rangurile acestora erau prezentate în mod asemănător.

Iată una dintre numeroasele constatări de acest fel enunţate de diferiţi cercetători, care a fost exprimată şi de eruditul Louis Ménard, traducătorul francez al cărţilor lui Hermes Trismegistul, cu privire la importantele cunoaşteri şi învăţături rămase de la acest înţelept antic din Orientul Apropiat:

> Prima idee care i se oferă spiritului când se studiază această filozofie este cea a apropierii de cea a brahmanilor. Comparând cărţile hermetice cu *Bhagavad Gita*, vedem adesea aceleaşi idei prezentate prin expresii aproape identice [...]
> Cum nu există dovezi pozitive ale unei comunicări între India şi Egipt, nu putem explica aceste analogii prin împrumuturi. Este deosebit de curios să găsim, la popoare diferite, aceleaşi doctrine...

Diferenţierile s-au regăsit în principal la numele date acelor divinităţi şi în inerentele localizări ale evenimentelor, dar şi în unele detalieri faptice. Anumite deosebiri au survenit probabil şi din interpretări locale mai simpliste ale diferitelor fenomene şi manifestări ale zeilor – neînţelese de oamenii lipsiţi de o cunoaştere avansată. Totuşi, pe această linie a lipsei de „instruire ştiinţifică", pasajele în care au fost menţionate date şi cunoaşteri ce ar fi trebuit să aibă la bază instrumente tehnice de cercetare ne apar astăzi ca fiind efectiv stranii, sugerând o *sursă informaţională* mult mai evoluată, neştiută însă în zilele noastre.

Regăsirea pe toate continentele locuite a unor mituri foarte vechi având aceeaşi temă a unei gigantice creaţii cosmice edificate de un Creator Unic, iar pe Pământ crearea de către zei a tot ce este viu şi chiar a oamenilor i-a determinat astfel pe unii cercetători neconformişti să deducă logic aceeaşi explicaţie: cunoaşterile atât de neobişnuite ar proveni de la o altă civilizaţie mult mai veche, care ar fi existat în epoci anterioare pe Pământ! Aceasta s-ar fi dezvoltat pe ipoteticul continent Mu, care s-ar fi scufundat însă cu consecinţe catastrofale într-o zonă centrală a Oceanului Pacific. Diferitele grupuri de înţelepţi şi adepţii lor care ar fi reuşit să se salveze s-ar fi răspândit pe continentele învecinate – în Asia şi în Americi –, unde se aflau popoare mult mai puţin evoluate. În teritoriile în care s-ar fi stabilit, ar fi stimulat nuclee ale unor noi civilizaţii, transmiţându-le parţial cunoştinţele avansate pe care le obţinuseră în mod ştiinţific în oraşele dispărute sub ape... Preluate de populaţii mai puţin instruite, cunoaşterile unei istorii cosmice combinate cu cea a locaşului terestru au fost transformate pe parcursul zecilor de milenii care au urmat în legende, mituri, tradiţii ce au fost transmise posterităţii sub formele mult simplificate ale scrierilor antice.

În baza unor descoperiri făcute de diferiţi arheologi în America Centrală, cercetătorul James Churchward a argumentat această ipoteză într-o carte[2] în care a prezentat diferite probe materiale ce i-au permis să tragă şi următoarele concluzii personale:

> Cele mai vechi dovezi ale istoriei omenirii nu le vom găsi în Egipt sau în ţara celor două fluvii (actualul Irak – n.n.), ci în America şi în Orient, acolo unde popoarele din continentul Mu şi-au întemeiat primele colonii [...] Grădina Edenului nu se afla în Asia, ci pe un continent din Pacific, dispărut de mult timp. Legenda biblică a genezei, epopeea celor „şapte zile şi nopţi", ne-a parvenit de la popoarele din valea Nilului şi a Eufratului, însă originea ei este pe continentul Mu dispărut, leagănul de fapt al omenirii.
> Toate (acele pietre din India) aduc mărturia unanimă despre acest pământ misterios cu 64 de milioane de locuitori, care dispuneau acum 50.000 de ani de o cultură cu domenii mai evoluate decât cea de azi. Printre altele, pe aceste plăci de piatră se descrie şi geneza omului pe misteriosul pământ Mu.

Dar, dincolo de diferitele aspecte care în zilele noastre ni se par a fi enigmatice sau poate imaginare, este de remarcat un alt fapt care ar sugera să renunţăm la obişnuitele păreri dispreţuitoare în privinţa nivelelor gândirii şi ale cunoaşterilor semenilor din vechime: cu mii şi mii de ani în urmă, cam peste tot în lumea respectivă au existat oameni care îşi frământau mintea pentru cunoaşterea şi înţelegerea unor mari probleme fundamentale. Mulţimi neştiute doreau să afle, să ştie cine şi cum a făcut cerurile, vietăţile şi omul, ce însemna existenţa sufletului şi vieţuirea după decesul trupului.

În anticul Sumer, poemul Creaţiei *Enuma Elish* a transmis mileniilor următoare, pe tăbliţe de lut scrise cu caractere cuneiforme – în secolul al XVIII-lea î.e.n. –, o semnificativă sinteză a unor cunoaşteri şi credinţe mitice încă mult mai vechi. Chiar de la primele versete descifrate[3] s-a putut remarca un nivel ridicat al gândirii şi al anumitor cunoaşteri etalate de oamenii culţi care trăiau acum patru mii de ani pe malurile fluviului Eufrat. Iată un fragment edificator din începutul primei părţi:

> Pe când acolo sus cerurile nu aveau nume,
> Iar jos uscatul nu primea nici el vreunul,

Iar Apsu cel dintru început, din care se vor naşte zeii,
Şi născătoarea Tiamat care îi va zămisli pe toţi
.....
atunci când nu strălucea nici un zeu,
Când nici un nume nu fusese rostit
Şi nici un destin rânduit,
Din sânul acestora au fost zeii creaţi.
.....
Cuvântul spus de zei în cer, se-avântă.
.....
Marduc, primind solia, chibzuieşte
.....
Creând din toate *omul* pe pământ
El, omul cu-al lui neam să crească
Pământul dând pretutindeni rod.

Iată exprimată doar în câteva rânduri o cunoaştere fundamentală, care a fost însă descrisă în mod asemănător şi la multe alte popoare antice şi care a străbătut zecile de veacuri ulterioare ca o „învăţătură superioară". În sine, întregul poem constituia una din cărţile sacre ale babilonienilor antici: în prima zi a fiecărui an nou, ca într-un ritual iniţiatic, marele preot recita toate cele şapte părţi ale unei istorii mai adevărate a omenirii, în faţa mulţimii adunate în faţa templului E-Saggila din Babilon.

Dar regăsim cunoaşterile citate mai sus şi în literatura ezoterică modernă! Una dintre cele mai explicite opere de instruire spirituală oferite publicului din ţara noastră în cursul veacului trecut – publicată de iniţiatul român profesorul Scarlat Demetrescu sub titlul *Din tainele vieţii şi ale universului*[4] – a redat cunoaşteri foarte asemănătoare. În baza „comunicărilor dictate" de un *duh alb*, *superior*, acesta a detaliat mult mai extins derularea unor evenimente primordiale: din *haosul* atemporal s-a ivit *cel dintru început* – Unicul, Tatăl divin, Dumnezeul Creator; în structurarea sa fizică, s-a diferenţiat funcţional în trei părţi, din care două erau cele intens active: „Centrul Gânditor – Capul Divin" şi „Centrul Creator – Mamarul" (Zămislitorul) situat periferic. Or, textul antic, deşi era foarte succinct, exprimase aceleaşi fapte primordiale: „Pe când cerurile nu aveau nume", era Apsu, „din care se vor naşte zei" şi „născătoarea Tiamat care îi va zămisli pe toţi"!

Din tezaurul vechilor texte ale Chinei antice, poate că cel mai cunoscut text cosmogonic a rămas cel scris în secolul al III-lea î.e.n. de apreciatul poet Qu Yuan sub o formă interogativă – poemul *Întrebări către cer*[5]; iată un citat semnificativ care reliefează totuşi anumite cunoaşteri ce depăşeau posibilităţile reale de cercetare ale epocii respective şi la care oamenii culţi din urmă cu peste două milenii ar fi dorit explicaţii mai extinse:

Cu privire la începutul dintâi, cine ar putea să ne lumineze?
Pe atunci stăpânea haosul adânc,
dar cine ar putea aduce vreo lămurire?
Ceva se roti şi începu să plutească,
cine ar putea desluşi [ce anume se rotea în vârtejul acela]?
Din bezna nemărginită ţâşni lumina, din ce pricină oare?
Împreunându-se au luat naştere [forţele] Yin şi Yang,
De unde îşi trag ele obârşia?
Bolta cerească numără nouă sfere, mâna cui le-a rânduit?
O lucrare atât de măreaţă, cine ar putea fi ziditorul ei dintâi?

Este desigur interesant de remarcat faptul că şi în marele teritoriu asiatic al imperiului chinez se cunoştea aceeaşi origine cosmogonică a edificării „cerurilor": în „haosul adânc" apăruse „Ceva" care „se rotea şi plutea", acel „ziditor dintâi" care era unic în infinitul spaţiului. Dar chiar mai mult, se cunoştea şi faptul că în intimitatea acestuia s-au diferenţiat şi totuşi „s-au împreunat" două forţe creatoare – Yin şi Yang –, fără a se mai imagina antropomorfismul sumerian care concepuse ambele forţe divine ca fiind două personaje mitice – Apsu şi Tiamat.

În fapt, această cunoaştere atât de deosebită a unui „dualism energetic creator" (care, astfel cum i „s-a revelat" şi iniţiatului Scarlat Demetrescu, era emanat de „trinitatea creatoare divină" care este Unicul Absolut) *apare într-adevăr ca provenind de la o singură „sursă informaţională" mult anterioară*. Şi acest aspect e cu atât mai evident cu cât, cu mai mult de un mileniu înaintea scrierii poemului de poetul chinez, acelaşi mod interogativ bazat pe stranii afirmaţii cosmogonice similare era transpus în scris şi în subcontinentul asiatic al hinduşilor antici. În *Imnul Creaţiei* din marea colecţie de imnuri sacralizate *Rig Veda* (considerată[6] „cel mai vechi document literar al

grupului de popoare indo-europene") a fost redată aceeaşi frământare a minţii omeneşti asupra „fenomenelor primordiale", a căror cunoaştere provenea evident din aceeaşi „sursă iniţiatică" mult mai veche:

> Atunci nu era nici nefiinţă, nici fiinţă; nu era văzduhul, nici cerul cel depărtat. [...]
> Liber sufla fără suflare acest Unul; mai presus de el nu mai era nimic altceva. [...]
> Germenul care era ascuns în haos, acest Unul s-a născut prin puterea căldurii. [...]
> Puterile creatoare erau; puterile primitoare erau; puterea pasivă era dedesubt, puterea activă era deasupra.
> Cine ştie într-adevăr, cine ar putea spune aici, de unde s-a născut, de unde-i această creaţie?
> Zeii s-au ivit după crearea acestei lumi; atunci cine ştie de unde s-a născut?

În spaţiul celor trei Americi este bine cunoscut faptul că cea mai avansată civilizaţie veche a fost cea edificată de populaţia maya. Timp de aproape trei milenii, aceasta s-a organizat treptat într-un imperiu[7], în cadrul căruia, în paralel cu ridicarea unor impunătoare construcţii, inclusiv piramide, s-au dezvoltat amplu cultura, artele şi multe ştiinţe. Din păcate, vestigiile scrise – atât ale culturii, cât şi ale ştiinţei – au fost distruse de cuceritorii spanioli în moduri penibile. Din câteva texte importante care au putut fi ascunse, doar trei au fost descoperite mult mai târziu, însă au rămas inaccesibile, fiind redate prin pictograme foarte complicate care nu au fost descifrate. Către finele secolului XX, cercetătorul francez P. Arnold a publicat totuşi o descifrare originală şi o traducere mai generică a unuia dintre manuscrisele respective[8].

O primă distrugere parţială a bibliotecilor mayaşe a urmat după căderea imperiului sub dominarea aztecilor: regele cuceritor Itzcoatl a ordonat arderea tuturor textelor istorice, pentru ca istoria întregii zone să fie rescrisă într-o versiune dictată de el!...

A doua distrugere a fost mult mai amplă, fiind înfăptuită de cuceritorii spanioli ai Mexicului. Într-o scrisoare din acea epocă a misionarului Zumárraga – devenit primul episcop al ţării –, acesta se mândrea că ar fi dirijat arderea câtorva mii de texte şi cărţi „păgâne".

Nu după mult timp, preotul Diego de Landa – devenit episcop al provinciei Yucatan – a impus confiscarea tuturor cărţilor şi textelor mayaşe şi arderea lor în pieţele publice. Motivaţia era la fel de semnificativă: „Am găsit la ei o mulţime de cărţi. Dar cum nu conţineau decât necredinţă şi înşelăciuni diavoleşti, le-am ars pe toate".

Pentru a salva ceva din tezaurul milenar al acestui popor, unii mayaşi din pătura cultă au tradus ulterior în limba spaniolă o serie de tradiţii sacre şi de practici religioase. Şi aceste texte au rămas ascunse câteva secole, până la preluarea lor de cercetătorii europeni. Or, în scrierile respective s-a consemnat extins aceeaşi cunoaştere esenţială care se regăseşte în fapt la toate populaţiile vechi, din toată lumea: o Divinitate Unică a creat din „ea însăşi" întregul Univers şi toate „lucrurile din ceruri", precum şi cele de pe Pământ!

Una dintre aceste cărţi, care a fost tradusă în spaniolă de cultul preot clarvăzător maya Chilam Balam, a redat întru totul semnificativ cunoaşterea iniţiatică în cadrul poemului *Naşterea Uinalului*[9]:

> În primul Chuen divinitatea a *smuls din ea însăşi şi a făcut cerul* şi pământul.
> În al doilea Eb, divinitatea a făurit prima scară şi a coborât în mijlocul cerului,
> în adâncul apei, când nu era pământ, nici piatră, nici arbore.
> În al treilea Ben a făcut toate lucrurile, lucrurile din ceruri, din apă şi de pe pământ.

Redarea succintă a Creaţiei ca desfăşurare treptată – atât „în ceruri", cât şi pe pământ – era întru totul asemănătoare miturilor popoarelor asiatice şi africane, care au etalat însă o cunoaştere mai extinsă a acestei teme atât de stranie pentru gândirea oamenilor din vechime.

Prin subestimări – adesea foarte subiective – ale nivelului de cultură şi de informare a înţelepţilor din mileniile trecute, astfel de mituri ale diferitelor populaţii antice au tot fost prezentate ca fiind produsele unor creaţii ale fanteziei populare. Şi totuşi, un text întru totul similar – rămas şi în epoca noastră ca fiind cel mai cunoscut – este în continuare acceptat de o mare parte a omenirii ca fiind adevărat: prima carte a Bibliei – *Facerea* (*Geneza*). Legat de această carte, este însă de remarcat un fapt semnificativ: din studiile făcute

de cercetători ai istoriografiei reiese că şi în acest text antic există anumite aspecte care conduc la ideea unei origini mult mai vechi. Cercetătorul român Th. Simenschi a reluat în cartea sa citată anterior (vezi nota 6) următoarea constatare a istoriografilor:

> Povestea creaţiei din Biblie provine din tradiţie (ca şi la indienii din Orient) şi a fost aşezată de Moise în fruntea legii sale.
> Povestirea a fost adusă de patriarhii lui Israel din patria chaldeică. Ea are legătură cu legendele babiloniene, aşa cum apar acestea din inscripţiile cuneiforme.

O concluzie oarecum asemănătoare a fost reluată şi de cercetătorul miturilor Victor Kernbach, care a dezvoltat-o analitic în două din cărţile sale bine documentate[10]. Astfel, în *Miturile esenţiale*, în subcapitolul „Dubla geneză biblică", afirmă următoarele:

> Biblia este o colecţie eterogenă de mitografii, canoane teologice, coduri juridice, meditaţii filozofice [...] selectate după criterii teologice riguroase în canoanele religiei mozaice (Vechiul Testament) şi ale religiei creştine (Noul Testament).
> Miturile arhaice au fost prelucrate simţitor în Vechiul Testament, a cărui canonizare a impus eliminarea unor foarte interesante mituri, însă contradictorii, considerate convenţional texte *apocrife*.
> [...] În cadrul acţiunilor de organizare atribuite semilegendarului Moise, a fost proclamat cultul unic al zeului *Yahweh* – tradus canonic prin *Domnul*; astfel, alte divinităţi *Elohim*... au devenit atributele lui El Yahweh...

Această „cenzurare," această modificare a textelor mai vechi, din motive de „canonizare teologică" a fost într-adevăr motivată în bună parte, înţelepţii poporului evreu insistând pentru consacrarea religiei superioare a monoteismului. Dar astfel, cum diferiţi cercetători au putut constata în mod documentat, textele cărţilor Vechiului Testament au fost „corectate" de foarte multe ori în mod subiectiv, în funcţie de nivelul cunoaşterilor teologilor din milenii şi veacuri anterioare. (De altfel, şi textul Noului Testament a suferit „cenzurări" pentru eliminarea unor cunoaşteri care nu conveneau unor autorităţi statale şi unor teologi din primul mileniu – cum a fost, de exemplu, excluderea cunoaşterii reîncarnării sufletelor.) Una dintre modificările esenţiale introduse în textele Vechiului Testament în peste două mii de locuri

a fost înlocuirea numelui „Elohim" – care defineşte *un grup* de fiinţe divine – cu numele unei divinităţi unice: Yahweh, Domnul. În fapt, în tradiţia veche a poporului evreu, acei Elohim erau consideraţi ca fiind *divinităţi constructoare şi reconstructoare care au realizat întreaga operă a creaţiei pe Pământ* conform planului divin al Creatorului Unic al universurilor!

Într-o prezentare vastă a acestei probleme, fizicianul J.J. Hurtak, profesor la catedra de limba ebraică de la Universitatea din Los Angeles, California, erudit cunoscător al literaturii şi al tradiţiilor religioase ebraice, a făcut în „Glosarul" cărţii[11] următoarea specificare:

> *Elohim* (la singular *Eloha*): [...] Dumnezei Creatori – Divinităţi ai lui Yahve care controlează calibrajul Luminii necesare pentru a face să evolueze toate combinaţiile Creaţiei.
> Textul creaţiei începe cu „Bereshith bar El", căci aceştia sunt „Dumnezeii Creatori" care au creat lumea după Voinţa lui Yahve.

(Cititorul va putea urmări în capitolul V o sinteză a amplelor activităţi creatoare ale Elohim – şi nu numai a acestora –, în care am preluat şi unele descrieri tulburătoare făcute de profesorul Hurtak.)

De altfel, în baza cercetărilor diferiţilor istorici din secolul XX, analistul miturilor V. Kernbach făcea afirmaţii (vezi nota 1) cât se poate de obiective pe marginea acestui subiect:

> Cu toate rigorile operei de canonizare religioasă a Bibliei, în *Geneza* au rămas superficial însăilate două variante de cosmogonie şi antropogonie (numite de noi *mitul A* şi *mitul B*); primul narează o creaţie a lumii din haosul acvatic primordial, prin acţiunea acelui zeu plural *Elohim*, al cărui suflu agita apele, perechea de oameni fiind făcută simultan în ziua a şaptea; în al doilea mit, îndeosebi antropogonia e compusă din două acte succesive – femeia ivindu-se ulterior ca accesoriu al bărbatului (de unde şi interpretarea ca mit al androginului iniţial). Se prea poate ca obârşia celor două antropogonii (dar şi a actului cosmogonic înfăţişat diferit) să se afle într-un mit mai vechi, unic, dacă ţinem seama că, după o tradiţie talmudică, înainte de Eva, Adam a mai avut o soţie – numită *Lilith*...
> Citită în originalul ebraic, sau în traducerea filologică, *Geneza* biblică nu oferă temei interpretărilor clasice, care de fapt nu au fost decât răstălmăciri doctrinare, operate în textul ebraic de diverşi învăţaţi talmudişti, apoi şi de traducători...

Astfel, cum am menţionat şi anterior, populaţiile vechi au reţinut în tradiţiile şi, respectiv, în mitologia lor aceeaşi cunoaştere fundamentală, care, pentru modul nostru obişnuit de a gândi, pare foarte stranie întrucât ne depăşeşte capacitatea de percepţie a „infinitului spaţial" : un Creator Unic, ivit din „haos", a înfăptuit impresionanta creaţie cosmică a unor neştiute universuri din cuprinsul tuturor cerurilor... Mituri precum cele citate mai sus, întru totul similare, regăsim şi la grecii şi perşii antici, la vechile populaţii scandinave, ca şi la vechile triburi de indieni nord-americani sau la incaşii sud-americani. Această carte nu îşi propune însă o trecere în revistă a acestor mituri cosmogonice ; citatele redate anterior au fost în sine o pregătire a cititorului pentru un subiect mai captivant : regăsirea în mod realist a fondului anumitor taine primordiale puţin cunoscute – sau care au fost mereu ascunse celor mulţi cu „un scop şi mai ascuns". Ascunderea pare a continua încă din vechime, căci au existat mereu „grupuri de iniţiaţi" care, cunoscând anumite taine primordiale, au făcut eforturi permanente ca populaţiile să nu afle un fapt esenţial : pe planeta noastră, toate speciile de fiinţe, inclusiv *specia umană*, au fost create şi perfecţionate *experimental* în foarte numeroase variante, de diferite grupuri de „creatori", al căror nivel spiritual şi conceptual a fost de asemenea diferit.

Tot mai mulţi oameni din zilele noastre, intuind faptul că există unele treceri în umbră ale adevăratului trecut al umanităţii, şi-au accentuat din a doua parte a veacului trecut preocupările privind reanalizările variatelor vestigii din vechime, ale scrierilor antice, dar şi ale miturilor cu fond informaţional – reconsiderările fiind făcute prin prisma celor mai noi cunoaşteri savante. În sine, asemenea acţiuni sunt întru totul motivate : când se cercetează mitologiile şi textele antice care le-au consacrat, referitoare la creaţiile „miraculoase" realizate pe Pământ de diferiţi zei, se regăsesc aspecte care pentru gândirea şi cunoaşterea oamenilor moderni nu mai apar ca fiind „miracole" ! Variate fapte ale zeilor ar fi fost acţiuni fizice foarte posibile, lipsite de „aura magiei" şi a supranaturalului, care ar fi fost întreţinută şi amplificată de-a lungul mileniilor de fanteziile povestitorilor din popor.

În principal, în mitologiile populaţiilor antice s-a prezentat disparat, cu inerente coloraturi locale, o cunoaştere foarte veche, care este de

asemenea comună tuturor populaţiilor ce au vieţuit într-un trecut foarte îndepărtat : în toate acestea, domină afirmaţia şi convingerea că „omul pământean" ar fi fost creat de *grupuri* de „fiinţe divine" venite din ceruri, care manifestau puteri extraordinare. Dar chiar mai mult, aceste grupuri le-ar fi oferit oamenilor diferite cunoaşteri ce au impresionat atât de profund generaţiile care au urmat, încât au marcat memoria colectivă a întregii omeniri, din preistorie şi până în zilele noastre.

De asemenea, este normal ca şirul micilor şi marilor revoluţii care s-au succedat rapid în toate ştiinţele, concepţiile şi creaţiile omenirii în cursul secolului XX să stimuleze în paralel şi asemenea reanalizări realiste. Această cerinţă pare a se impune însă în primul rând „în culise", demonstrând faptul că nivelul evolutiv – cognitiv, etic şi spiritual – al unui număr tot mai sporit de oameni îi conduce la căutarea adevărurilor dincolo de barierele unor dogme şi ale tăinuirilor conservatoare. Pe această linie, chiar dacă prezentările care vor urma în cartea de faţă apar ca fiind „neconformiste", separat de susţinerea lor documentară, acestea vor fi asociate în bună parte şi cu documente fotografice întru totul obiective.

O sarcină divină pentru zei : crearea omului pe Pământ !

Fiinţa umană ar fi fost creată pe globul terestru încă din timpuri mult mai îndepărtate faţă de cele numai câteva milioane de ani specificate în cărţile tuturor şcolilor din lume ! Afirmaţie fantezistă sau chiar ridicolă ? Nu ! Se înmulţesc tot mai mult descoperirile „urmelor" diferiţilor oameni care au vieţuit pe Pământ cu zeci de milioane de ani în urmă şi chiar acum peste o sută de milioane de ani – în alte epoci geologice !

Dar, pentru a ajunge la prezentarea unor probe materiale tulburătoare care să susţină asemenea afirmaţii – neacceptate încă de comunităţile ştiinţifice oficiale –, pentru pregătirea cititorului la descifrarea marilor enigme, să revenim la anumite texte edificatoare lăsate posterităţii de înţelepţii unor popoare vechi.

După cum sintetiza istoricul ceh M. Stingl (vezi nota 7), atât marile ansambluri de construcţii descoperite treptat în fostele oraşe ale imperiului mayaşilor, cât şi bogăţia artistică a sculpturilor în piatră aferente i-au determinat pe arheologi să afirme un fapt: civilizaţia maya nu a avut egal printre celelalte civilizaţii precolumbiene edificate pe cuprinsul Americii de Nord, Centrale şi de Sud. Dar specialiştii din alte domenii au afirmat acelaşi lucru în privinţa nivelului culturii şi al diferitelor cunoaşteri – chiar cu fond ştiinţific. În special tablele sculptate în piatră care au fost descoperite în oraşul Copán şi care evidenţiau cunoaşteri avansate i-au determinat pe cercetătorii vestigiilor antice să considere că acest oraş a fost „un centru principal al ştiinţei, dar mai ales al astronomiei". Arheologul american S.G. Morlay s-a exprimat foarte sugestiv[12]: Copán ar fi fost un fel de „Alexandria a vechilor mayaşi". La rândul său, arheologul american J.E.S. Thompson îl asemăna cu un fel de „Atena a Lumii Noi". Ce păcat că o astfel de cultură şi o atare ştiinţă avansată au fost scoase brutal din istoria omenirii prin acţiunile distructive ale intoleranţei misticismului dogmatic...

Totuşi, câteva texte istorice cuprinzând vechi cunoaşteri, devenite mitologice – păstrate ascunse –, au fost traduse mai târziu în limba spaniolă de anumiţi mayaşi culţi şi au fost reunite într-o carte cu titlul *Popol Vuh* (*Cartea poporului*). Or, într-un fel de poem vechi (vezi nota 9) inclus în această carte-relicvă, intitulat *Facerea Lumii*, se regăseşte acelaşi fond preistoric rămas în memoria vechilor popoare: la „amenajarea" Pământului ca locaş al vieţii au participat atât un Dumnezeu trinitar, cât şi anumiţi „zei creatori":

> Nu luase înfăţişare chipul pământului. Erau doar marea tăcută şi cerul în toată întinderea lui. [...]
> Nu era decât nemişcare şi tăcerea în întuneric, în noapte... În acest chip fiinţau cerul, precum şi Inima Cerului, care este numele cu care e numit Dumnezeu.
> S-a iscat atunci cuvântul, au venit împreună Tepeu şi Gucumatz. Au grăit aşadar, sfătuindu-se şi cugetând, au ajuns la înţelegere, şi-au unit cuvintele şi gândirea.
> Atunci s-a vădit cu limpezime, în timp ce cugetau, că dacă se va crăpa de zi, trebuie să apară şi omul. Atunci au rânduit zămislirea şi creşterea arborilor şi a lianelor, naşterea vieţii şi crearea omului. În genuni şi în noapte a fost hotărât aşa de Inima Cerului, care se cheamă *Huracan*. Primul se cheamă *Caculha Huracan*. Al doilea *Chipi-Caculha*. Al treilea se numeşte *Raxa-Caculha*. Şi aceştia trei sunt Inima Cerului.
> Şi s-a umplut de bucurie Gucumatz şi a zis: „Binecuvântată fie venirea ta, Inimă a Cerului, a ta, Huracan, şi a ta, Chipi-Caculha, şi a ta, Raxa-Caculha!".

Este desigur interesant de remarcat un fapt esenţial: aceste exprimări simple care conţin totuşi în sine un fond faptic extrem de important, cristalizând cunoaşteri fundamentale ale mayaşilor din vechime, se regăsesc întru totul şi la vechi populaţii tocmai din Orientul mediteraneean. Or, datorită situării lor pe continente diferite, între aceste popoare nu ar fi existat nici un fel de contacte în veacurile antichităţii... Astfel, de exemplu, dacă textul mayaş al *Poemului Facerii* începe cu formulările: „Nu luase înfăţişare chipul pământului", „Nu era decât nemişcare şi tăcere în întuneric", în textul biblic al *Facerii* regăsim aceeaşi imagine, exprimată cu cuvinte foarte apropiate: „La început... pământul era fără chip şi pustiu şi întuneric". Dar aceeaşi viziune primordială, exprimată desigur în cuvinte diferite, de asemenea cu neştiute veacuri în urmă, era şi la începutul poemelor (citate anterior) prin care înţelepţi hinduşi, sumerieni sau chinezi au zugrăvit aceeaşi „cunoaştere ştiinţifică arhaică"! Ar fi existat deci într-un trecut mult mai îndepărtat un anumit *text unic* conceput de oameni culţi ai unui popor mult mai evoluat, fie ca urmare a unor revelaţii oferite de fiinţe superioare venite din spaţiu, fie poate rezultat din cercetări ştiinţifice proprii, avansate. În urma unuia dintre marile cataclisme terestre din epocile anterioare, acel popor ar fi dispărut, dar textul cunoaşterilor cosmice ar fi fost transmis de înţelepţi refugiaţi la diferite populaţii mai puţin instruite. Pe parcursul mileniilor, acestea le-ar fi transformat în scrieri sacre, cu exprimări mult mai sintetice, dar foarte asemănătoare!

Dar în legătură cu astfel de similitudini, aparent ciudate, în exprimările aceloraşi idei cosmogonice şi ale modului în care au fost creaţi primii oameni – care se regăsesc în anumite texte sacre ale unor popoare din vechime – este de relevat şi un exemplu mai neobişnuit: acordarea aceleiaşi importanţe deosebite puterii creatoare a *cuvântului* (în fapt, a energiei gândirii exprimate prin cuvinte)! Or, această noţiune abstractă indicând un nivel ridicat al unor cunoaşteri pe care şi astăzi le considerăm superioare se adaugă la susţinerea

acestei explicaţii ipotetice tot mai des menţionate – neacceptată însă ştiinţific: anumite cunoaşteri cosmogonice ale populaţiilor antice ar proveni de la o sursă nepământeană, care a oferit asemenea revelaţii unei omeniri ce ar fi avansat cultural şi cognitiv într-un alt ciclu terestru, mult anterior... În poemul mayaş, descrierea primelor acţiuni ale „creatorilor veniţi din cer" porneşte tocmai de la relevarea acestei importanţe: „S-a iscat atunci *cuvântul*, au venit împreună Tepeu şi Gucumatz... Şi-au unit *cuvintele şi gândirea*...".

Or, aceeaşi idee, redată la fel de simplu şi clar, se regăseşte şi în textul sacru *Avesta* al vechilor perşi: „*Cuvântul* cel curat şi sfânt, repede a fost înaintea cerului, înaintea pământului... înaintea întregii lumi care este" (*Vandidad I*).

Dar cea mai semnificativă exprimare a acestei cunoaşteri esenţiale menţinute în gândirea vechilor popoare a fost desigur cea redată în urmă cu aproape două mii de ani de apostolul Ioan, chiar din primele versete ale *Evangheliei* sale:

1. La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta la început era la Dumnezeu.

De fapt, o accentuare foarte semnificativă evidenţiată în gândirea şi în cunoaşterile populaţiilor antice a importanţei *forţei creatoare a cuvântului* (ca expresie a *gândirii*, a ideilor creatoare) a fost redată şi în prima carte a lui Moise, *Facerea*: în capitolele 1 şi 2 se repetă de zece ori acea stranie afirmaţie – provenită de fapt din timpuri foarte îndepărtate. Astfel, în vechiul text sacru ebraic – *nemodificat* – al cărţii respective (varianta „A"; vezi nota 10), în care „creatorii" veniţi pe Pământ erau fiinţele superioare ale grupului de Elohim (nume înlocuit mai târziu prin „Dumnezeu"), s-a insistat repetat prin aceeaşi expresie: „*Şi a zis Elohim*: «Să fie lumină!»"; „*Şi a zis Elohim*: «Să fie o tărie...»"; „*Şi a zis Elohim*: «Să se adune apele...»"; „*Şi a zis Elohim*: «Să...»" etc. Desigur, în şirul celor zece reluări ale imperativului dirijării concentrate a energiei gândirii comune a întregului grup a survenit şi exprimarea unei acţiuni de durată, cu o foarte mare importanţă: „Şi a zis Elohim: «Să *facem* om, după *chipul nostru*, şi după *asemănarea noastră*...»".

Tulburătoare taină primordială, cunoscută în esenţă de oamenii unor timpuri imemoriale şi transmisă până în mileniile antichităţii, dar necunoscută oamenilor erei noastre atât din cauza unor cenzurări subiective ale vechiului text original, cât şi unor permanente ascunderi intenţionate! În fapt, grupul de creatori a transmis posterităţii afirmaţia clară a unui grup de creatori: „...om după chipul *nostru* şi după asemănarea *noastră*"! Această redare a pluralului unor fiinţe creatoare nu a putut fi evitată sau poate chiar a scăpat traducătorilor Vechiului Testament[13] în cadrul *Septuagintei* şi, prin urmare, şi ai Bibliilor creştine. Dar înlocuirea numai a numelui grupului „Elohim" cu numele unei singure fiinţe, „Yahweh", respectiv cu „Dumnezeu" (*Facerea*, capitolul 1, versetul 26), a întreţinut o ambiguitate explicată câteva milenii în mod dogmatic, care în prezent e însă tot mai des reprobată. De altfel, cititorul va întâlni în acest subcapitol şi o a doua „scăpare" a traducătorilor, în care specificarea unui *grup al creatorilor omului* pământean este şi mai categorică...

Din păcate, această modificare teologică a textului biblic original – înlocuirea totală a cuvintelor *Elohim* şi *El*, care defineau un grup de fiinţe superioare creatoare – a frânat în mileniile care au urmat progresul cunoaşterilor umane. Astfel, noi, cei de astăzi, nu am putut afla şi ne-a rămas ascunsă mereu adevărata epopee a creării fiinţei umane şi a îndelungatelor ei perfecţionări succesive efectuate de grupurile de fiinţe superioare venite din spaţiu pentru a înfăptui această sarcină divină. Or, în fapt, întregul periplu al creării omului terestru s-a extins în perioade de peste o sută de milioane de ani – realitate pentru care se adună variate dovezi materiale. Suntem totuşi încă într-o etapă în care dovezile nu pot fi acceptate deocamdată de cunoaşterea ştiinţifică actuală, întrucât este elaborată o schemă teoretică limitată la doar câteva milioane de ani. De altfel, se pare că sunt ascunse intenţionat diferite vestigii doveditoare rămase din timpuri primordiale (cunoscute totuşi de grupuri foarte restrânse de oameni de ştiinţă şi de unele persoane oficiale). Se pare că această ascundere ar fi impusă în mod dirijat, pentru a se menţine o plafonare a cunoaşterilor publice doar la conţinutul „schemei" respective...

Să revenim însă în mod analitic la alte texte edificatoare mayaşe care au putut fi transmise posterităţii prin cartea *Popol Vuh* (ce a fost ascunsă şi ea câteva veacuri) şi care au redat succint, într-un stil mai

puţin cult, alte frânturi din epopeea creării omului pământean. Iată în acest sens unele citate dintr-un text intitulat, destul de ciudat, *Plăsmuirea oamenilor din lemn*:

> Creatorul şi Modelatorul (au spus):
> „[...] Să încercăm dar să facem nişte fiinţe ascultătoare... care să ne pomenească.
> Atunci au avut loc zămislirea şi facerea. Din pământ, din lut au făcut carnea omului. Dar au văzut că nu era bine. [...]
> Fără zăbavă şi-au stricat şi şi-au desfăcut lucrarea şi creatura. Şi au zis: „Cum să facem să-l desăvârşim şi să-l făurim aşa cum se cuvine...?".
> Aşa s-au sfătuit între ei: „Să le spunem lui Ixplyacoc, Humaphu-Vuch şi lui Humaphu-Utiu: Mai încercaţi-vă o dată norocul. Mai încercaţi din nou facerea!".
> Aşa au glăsuit Creatorul şi Modelatorul când le-au grăit lui Ixplyacoc şi Ixmucane.

Iată din nou exprimarea unei cunoaşteri esenţiale, „uitată" însă de omenirea ce pornea pe calea întunecării din Evul Mediu şi apoi pe calea ştiinţifică strict materialistă a veacurilor care au urmat: la crearea fiinţei umane pământene au participat efectiv diferite grupuri de „zei" veniţi din „cer", care au făcut diferite „încercări experimentale" – cu inerente încercări nereuşite iniţial! Şi în aceste acţiuni creatoare erau probabil îndrumaţi sau doar colaborau cu alţi zei – Creatorul şi Modelatorul având un nivel ştiinţific şi probabil ierarhic mai înalt, fiind poate veniţi chiar dintr-un alt sistem solar.

Dar şi în acest text se relevă stranii asemănări între cunoaşterile vechilor mayaşi şi cele ale evreilor antici, descrise în Biblie, în *Facerea*. Or, asemănarea e cu atât mai ciudată cu cât acea primă zămislire a omului terestru a fost povestită la fel, printr-o alegorie simplă, dar cu un foarte complex conţinut biologic: vechiul popor din America Centrală a consemnat alegoric că *din pământ, din lut au făcut crearea omului*, iar dincolo de Oceanul Atlantic, în Orientul Apropiat, acelaşi act creator a fost redat ceva mai complet în textul biblic (capitolul 2) prin aceeaşi alegorie ciudată (dar cu înlocuirea ulterioară a numelui colectiv „Elohim" prin „Domnul Dumnezeu"):

> 7. Atunci luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om, *şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie*.

În cadrul textului mayaş citat mai sus, după prima încercare nereuşită a fost descrisă şi a doua etapă: suprimând primul prototip de om creat experimental în baza sarcinii primite de la zeii superiori, acei zei creatori au conceput un alt tip de fiinţă umană. Este desigur interesantă specificarea – neexplicată, din păcate – faptului că în noul experiment „noii oameni" ar fi fost din lemn. În sine, a fost oare noua înfăptuire realizată cu foarte multe milioane de ani în urmă, exprimată în mod simbolic într-o altă variantă, în care materia primă să difere de cea iniţială a pământului, a lutului? Ar fi fost însă posibil ca, la origine, pentru noul prototip uman să fi stat o încercare de realizare, de exemplu, a unei structuri funcţionale bazate pe hrănirea trupului uman şi prin fotosinteză, la fel ca la arbori şi plante? O ipoteză de acest fel ar fi o fantezie? Dar, în fond, pentru fiinţe foarte evoluate, care au realizat o cunoaştere, o ştiinţă foarte avansată, devin posibile orice jocuri controlate în combinarea celor mai felurite categorii de materii!

Poate că din sugestia oferită de acest vechi text mayaş, dar mai probabil ca o succesiune normală în impresionantul progres ştiinţific obţinut de ştiinţele terestre în cursul veacului trecut, într-un laborator foarte bine dotat s-a iniţiat totuşi un prim pas pentru un asemenea experiment şocant!

O interesantă reuşită simbolică a fost obţinută în anul 1976 de un grup de biochimişti americani, care au deschis un nou orizont în domeniul geneticii moderne: imaginând o metodă a sintezei totale, aceştia au creat o primă genă artificială pe care au introdus-o într-o fiinţă unicelulară – o bacterie cobai din familia *Escherichia coli* –, determinând modificări funcţionale în procesele biochimice ale acesteia. De fapt, lucrările de o extraordinară fineţe au fost demarate în anul 1967 la Massachusetts Institute of Technology, de un colectiv condus de profesorul dr. Har Gobind Khorana. Această realizare deosebită a impus însă nouă ani de încercări tot mai complicate în crearea acelui component artificial care să fie asociat funcţional cu „viul" în lumea microscopică a moleculelor.

Rezultatul remarcabil al ineditului experiment a stimulat şi alte grupuri de biochimişti de la mari laboratoare din SUA, dar şi din alte ţări, să demareze încercări similare. Un colectiv de la Universitatea Harvard, modificând o genă prin adaosuri de nucleotide sintetice, a obţinut în 1975 o modificare într-un biochimism specific la iepuri cobai.

Dar cea mai senzațională realizare în noul domeniu al ingineriei genetice – consacrat în acel deceniu ca o nouă știință – a fost comunicată de un alt grup de specialiști, de la diferite centre de cercetări, care au conlucrat însă în cadrul laboratorului național din Brookhaven. Făcând o sinteză a lucrărilor anterioare și a șocantei noutăți, revista franceză *Science et Vie*[14] a prezentat-o astfel: „Cinci biologi americani au creat o «himeră»: o celulă jumătate plantă și jumătate om". De fapt, autorul articolului a pus între ghilimele cuvântul „himeră" spre a-i atrage atenția cititorului în mod deosebit asupra noțiunii respective. Pentru persoanele neinformate, acest cuvânt ar sugera o fantezie, o încercare zadarnică (fapt contrazis de remarcabila reușită din laborator); pentru cei familiarizați cu domeniul geneticii, cuvântul respectiv a fost consacrat de mai mult timp ca un termen de specialitate, fiind definit astfel: „himeră" = organism combinat din două sau eventual din mai multe varietăți de celule având origini genetice diferite (un exemplu mai simplu este cazul altoirii la plante și arbori).

Preluând comunicarea biologilor americani, articolul a prezentat ilustrat fazele remarcabilului experiment „himeric". După prelevarea anumitor grupuri de celule umane și de celule vegetale (dintr-o plantă de tutun), acestea au fost introduse într-o soluție favorabilă fuziunii lor. În decurs de câteva zile, a urmat un fenomen extraordinar: după apropierea și apoi aderența membranelor celulare atât de diferite, nucleele celulelor umane au pătruns în interiorul celulelor vegetale și, integrându-se în protoplasma lor, au rămas funcționale! În continuare, experimentatorii au observat diviziuni aparent normale ale celulelor având nucleele umane nou-venite!

Am relevat și insistat – probabil mai puțin plăcut cititorului – asupra acestor detalii biochimice din două motive esențiale: pe de o parte, din necesitatea de a evidenția uimitoarea posibilitate ca specialiști de înalt nivel științific să obțină celule și, respectiv, alte feluri de țesuturi organice combinând celule umane cu celule din țesuturi prelevate de la specii diferite, chiar și de la specii vegetale, pentru ca apoi, treptat, să se încerce ajungerea la ființe „om-plantă"!

Pe de altă parte, cititorul a remarcat desigur faptul că asemenea experimente, chiar având la dispoziție laboratoare foarte bine dotate, impun ani și ani de zile pentru realizarea unui anumit tip de genă,

specific unuia dintre miile de procese bio-fizico-chimice care au loc într-un trup uman. În sine, fiecare celulă este o foarte complexă unitate de „industrie chimică" care procesează felurite materii la nivele atomice și chiar subatomice!

Analizând asemenea aspecte, devine tot mai evident pentru fiecare dintre noi un fapt fundamental: pentru a realiza experimental miile de gene necesare mulțimilor de celule specifice fiecărui țesut în parte ale unui prototip biologic pentru o ființă umană având organe interne atât de diferite și care impun, la rândul lor, producerea continuă a mii de substanțe specifice ca secrețiile glandulare, enzimele, stimulatorii sau moderatorii funcțiunilor interne etc., *sunt necesare perioade de timp extrem, extrem de îndelungate*! În plus, un asemenea prototip organic trebuie corelat funcțional și cu anumite corpuri energetice strict necesare, constituite din materii fine invizibile având la bază alte programe structurale. Prin urmare, *imensa succesiune de faze conceptuale și apoi experimental-creatoare, iar apoi de perfecționare tot experimentală a realizărilor biologice și energetice impune efectiv alte perioade extrem de îndelungate* chiar și pentru cei mai extraordinari savanți veniți din spațiu! Însăși multiplicarea biologică a prototipului până la ajungerea la adevărate populații impune îndelungate epoci experimentale. Este astfel evident că extraordinarele înfăptuiri legate de crearea diferitelor rase umane și perfecționarea lor continuă au durat foarte mult. Fiecare dintre etapele respective s-a măsurat cu sutele de mii de ani, cu milioanele de ani, iar pentru anumite selecții chiar cu zecile de milioane de ani! Extinzând asemenea constatări și la impresionanta creare – începând de la apariția vieții pe Pământ – a sute de mii de specii vegetale, a zeci de mii de specii ale ființelor marine, a sute de mii de specii de insecte, a zeci de mii de specii de păsări și animale, intuim direct un fapt general: extraordinarele activități științifice creatoare de pe planeta Pământ au impus pentru specificul geofizic atât de variabil al mediului terestru imense perioade conceptuale, experimentale, de perfecționare, de stabilire și impunere asupra fiecărei specii a unor programe biologice de înmulțire corelate cu o necesară selecție naturală, dar și a unor programe psihosociale de coabitare planetară a imenselor mulțimi de specii. Însă, dacă forme elementare de viață fosilizate, sub forma unor bacterii arhaice, au fost descoperite ca având o vechime de circa

3,8 miliarde de ani[15], explozia numerică a diferitelor specii începută cu peste un miliard de ani în urmă este tot mai evident o operă ştiinţifică a unor creatori având înaltele potenţe energetice ale unor nivele spirituale superioare.

Puţinele amintiri din primele etape ale creării omului şi apoi ale formării unor populaţii umane, care au fost transmise din vechi epoci şi pe care le găsim consemnate mult mai târziu în mod simbolic în textele sacre ale diferitelor popoare antice, au exprimat, evident, într-o manieră extrem de simplistă, îndelungatele şi extraordinar de complexele activităţi ale creării omului pământean! În sine, afirmarea succintă a faptului că o divinitate sau alta a modelat din lut prototipul uman şi apoi doar „i-a suflat în faţă suflarea vieţii" este cu siguranţă o redare simbolică extrem de săracă şi lipsită de un fond cognitiv privind adevărata protoistorie a creării fiinţelor umane şi a înmulţirii lor până la popularea continentelor. De fapt, aceste redări extrem de restrânse erau destinate unor populaţii antice lipsite de cunoaştere şi gândire ştiinţifică, doar grupurile de iniţiaţi ale acestora având acces la texte mai extinse, care au existat totuşi în mod apocrif acolo unde s-au cultivat educaţia şi evoluţia spirituală. Pentru mulţimile neinstruite, oferirea unor explicaţii simbolice succinte care să evidenţieze puterile miraculoase ale unor divinităţi coborâte temporar din neştiute ceruri era o cale de menţinere a necesarei legături şi a respectului profund faţă de atotputernica divinitate creatoare; din păcate, acest respect fundamental a fost îmbinat cu întreţinerea unei frici faţă de Tatăl Unic, care a fost mereu extrem de nocivă pentru evoluţia spirituală a mulţimilor de suflete aduse să evolueze pe această planetă!

Relatarea realizărilor geneticienilor moderni obţinute încă din veacul trecut şi amplificate în moduri mai mult sau mai puţin cunoscute în zilele noastre a evidenţiat însă un fapt care ne impune noi reconsiderări ale conţinutului textelor mitologice: aşa-zisa „rasă umană de lemn" nu a fost o fantezie a cronicarilor mayaşi; aceştia au aflat ceva dintr-un trecut mult mai îndepărtat, dintr-o perioadă când pe Pământ se efectuau variate experimente biologice de către anumiţi zei. Consemnarea succintă din textul respectiv sugerează direct că acea combinare funcţională între ţesuturile vegetale şi cele carnale a fost totuşi o încercare genetică experimentală importantă, rămasă în memoria generaţiilor umane ca una dintre acţiunile mai

deosebite ale zeilor creatori. Pierderea treptată a memoriei trecutului şi a atâtor cunoaşteri valoroase s-au transpus însă în ultimele milenii doar într-o exprimare simplă: prin cuvintele „oamenii din lemn". Dar în zilele noastre, acei cercetători care întreţin o legătură cultă între cunoaşterile trecutului şi avansul experimentelor şi al descoperirilor ştiinţifice regăsesc în multe domenii explicaţii ale tot mai multor taine primordiale, analizând tot mai realist vechile texte prin prisma cunoaşterilor moderne.

Revenind însă la informaţiile ce apar ca preţioase sub aspect cognitiv scientizat consemnate în vechiul text mayaş, oricare a fost soluţia biologică aleasă în noua variantă a aşa-zisului om din lemn, din text ar rezulta desfăşurarea în continuare a unor fapte de o amplă importanţă: încercarea genetică preistorică ar fi reuşit într-o anumită măsură şi de aceea, de-a lungul unei prime etape, experimentul ar fi durat o perioadă mai îndelungată, pentru a se urmări modul în care se comportă noii oameni în condiţiile înmulţirii lor pe un anumit teritoriu. „Amintirile" transmise posterităţii privind extraordinara combinaţie biologică au consemnat până şi faptul că, la începutul realizării sale, acei creatori divini superiori erau optimişti:

> Atunci au grăit (*Creatorul şi Modelatorul*): „Vor reuşi bine păpuşile voastre din lemn; vor grăi şi se vor înţelege între ele pe faţa pământului". [...] Semănau cu omul, vorbeau ca oamenii şi au cuprins faţa pământului. Au trăit şi s-au înmulţit; au avut fiice şi au avut fii; dar nu aveau suflet şi nici înţelegere, nu-şi aminteau de Creatorul lor, de Modelatorul lor; umblau fără ţel.

Dar, în timp, noul model funcţional al omului terestru s-a dovedit a fi cu totul nesatisfăcător în raport cu planul divin al *zeilor superiori*. Drept urmare, noua specie umană a avut un sfârşit întru totul dramatic, fiindu-i provocată pieirea printr-un potop planetar:

> Nu-şi aminteau de Inima Cerului şi de aceea au căzut în grea izbelişte. *Căci n-au fost, sărmanii, decât o încercare, un fel de probă de a face oameni* [...]
> *Aceştia au fost primii oameni care au trăit în număr mare pe faţa pământului...*
> Şi oamenii din lemn au fost într-o clipită nimiciţi, distruşi şi zdrobiţi şi au fost daţi morţii!

O năvală de ape s-a dezlănţuit din porunca Inimii Cerului, s-a făcut un potop mare care i-a luat pe oamenii din lemn. [...]
Aşa a fost sfârşitul acelor oameni care au fost făuriţi din lemn, *al oamenilor care au fost făcuţi pentru a fi distruşi şi nimiciţi*... (sublinierile noastre)

Însă acea cumplită dramă istorică descrisă în textul mayaş o regăsim redată asemănător şi la îndepărtatul popor evreu; în *Facerea* (capitolul 2, versetele 5-7), textul atribuit lui Moise prezenta cataclismul şi pieirea oamenilor creaţi printr-un experiment reuşit biologic, dar nereuşit psihologic, ca datorându-se răutăţii acestora. În plus însă, prin înlocuirea numelui colectiv al creatorilor Elohim prin cuvintele „Domnul Dumnezeu" (transpusă şi în traducerile ulterioare – în *Septuaginta* şi *Vulgata* – şi preluată apoi şi în textul canonic al Bisericii Ortodoxe[16]), s-a introdus o deformare regretabilă atribuită eronat gândirii Dumnezeului unic. Exprimarea rezultată a fost cu totul nefericită: Tatălui creator al universurilor i s-au atribuit o „părere de rău" şi chiar o „căire". În textul original, faptul era însă foarte normal: era doar regretul *unui grup* de „experimentatori":

5. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ...
6. I-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu, că a făcut om pe pământ.
7. Şi a zis Domnul: „Pierde-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut".

Aceste consemnări dintr-o neştiută memorie ancestrală au exprimat de fapt, în mod realist, evenimente impresionante petrecute pe planeta noastră, doar uneori colorate cu anumite alegorii introduse de scribii şi traducătorii veacurilor anterioare. Însă atât prin *tăinuiri* ulterioare intenţionate, cât şi prin anumite substituiri subiective – dirijate veac de veac de la un nivel pe care nici noi, oamenii de astăzi, încă nu îl percepem –, toate acele fapte extraordinare au fost transformate în enigme ale trecutului sau cel mai adesea în fantezii ale anticilor... Din păcate, întreaga omenire *nu a avut voie să cunoască* extraordinarul fond faptic al acelor activităţi strict ştiinţifice desfăşurate pe planeta noastră: la un nivel necunoscut nouă, s-a hotărât cândva că lumea nu ar trebui să ştie nici acum faptul că pe Pământ

au fost făcute de-a lungul multor sute de milioane de ani felurite *experimente creatoare* care au tot fost suprimate rând pe rând, pentru a fi înlocuite cu variante perfecţionate. Însă, datorită acestor impresionante activităţi efectuate pe parcursul unor întregi ere geologice de fiinţe mult evoluate venite din diferite lăcaşuri galactice, în zilele noastre constatăm cu admiraţie perfecţiunea complexei fiinţe umane, dar în fapt şi a tot ce este creaţie pe întreaga planetă şi... în întregul cuprins al cerului.

A venit însă timpul ca aceste mari taine să fie totuşi dezvăluite şi să fie reanalizate în maniere întru totul realiste, apreciind amplele şi îndelungatele eforturi ale diferiţilor zei şi îngeri superiori, creatori a tot ce este viaţă pe Pământ şi mai ales ai Omului ca fiinţă spirituală întrupată. Prin activităţile lor creatoare, fiinţele superioare venite din cer cu asemenea obiective impresionante au evoluat ele însele, efectuând îndelungatele experimente de creare şi perfecţionare a tuturor formelor de viaţă planetară şi, respectiv, a omului terestru, şi aceasta cu atât mai mult cu cât toate aceste realizări admirabile au fost înfăptuite în baza amplului plan divin – gândit de Tatăl, Creatorul Unic al giganticului edificiu cosmic.

În fapt, pentru omenirea pământeană care, conform ciclului zodiacal, intră împreună cu întregul nostru sistem solar în Era Vărsătorului, anumite cuvinte ale Mântuitorului Iisus redate de apostolul Marcu au redevenit mai actuale decât oricând:

Căci nu este ceva tăinuit, care să nu se vădească, sau ascuns, care să nu iasă la iveală. (*Evanghelia după Marcu*, capitolul 4, versetul 22)

Destrămarea înţelepciunii oamenilor

De-a lungul unor întregi perioade geologice, treptat, s-a ajuns într-adevăr la realizarea unui reuşit prototip al trupului uman terestru, care să deservească singura specie de fiinţe spirituale întrupate la nivel planetar: omul, având o foarte complexă dotare biologică şi anumite capacităţi psihice deosebite – dintre care unele în stare latentă, care să se manifeste în funcţie de evoluţia spirituală a fiecărui om în parte.

Se pare însă că acordarea unor extinse capacităţi extrasenzoriale specifice corpurilor energetice invizibile – telepatia, clarviziunea locală şi la mari distanţe, premoniţia – ar fi fost considerată de unii zei ca fiind un dar prea mare pentru rolul preconizat de ei omului terestru; şi aceasta cu atât mai mult cu cât „Monadele", „Scânteile divine", „Spiritele", aduse în spaţiul planetei noastre să se şcolarizeze aici prin întrupări mult repetate, nu aveau încă un nivel evolutiv avansat. De aceea, atunci când aceşti zei au venit să-şi realizeze experimente proprii pe această planetă şi au constatat reuşita creaţiei fiinţei umane înfăptuită de creatorii care timp îndelung au perfecţionat componentele biologice asociate corpurilor invizibile ale noii fiinţe om, ei au intervenit în mod magic să restrângă o parte din „daruri"!... Intervenţia respectivă a fost însă suficient de dură, modificând însăşi transpunerea gândirii divine care a stat la baza complexei creaţii: fiinţelor umane le-a fost restrâns domeniul capacităţilor perceptive de preluare a informaţiilor, pentru a li se limita posibilităţile de extindere rapidă a cunoaşterilor.

Într-un alt text mayaş, la fel de succint în exprimări, dar la fel de realist în descrierea unor importante fapte primordiale, a fost redată clar strania acţiune de limitare a anumitor facultăţi mai deosebite – care au rămas totuşi ascunse în fiecare om în parte. Iată unele citate din vechile consemnări mayaşe ale noului fel de experimente, care au fost transpuse în cartea *Popol Vuh*, în cadrul textului „Facerea omului" (vezi nota 9):

> Se spune că ei [primii oameni] au fost făcuţi şi plămădiţi; nu au avut mamă şi nu au avut tată. Li se spunea doar: *bărbaţi*. Au fost creaţi şi formaţi numai şi numai prin minune, prin vrajă, de către Creator şi Modelator, de *Străbunii*, de Tepeu şi Gucumatz. Şi cum aveau înfăţişarea de oameni, au fost oameni; vorbeau, se înţelegeau între ei, vedeau şi ascultau, mergeau pentru a apuca lucrurile; erau oameni buni şi frumoşi, cu *înfăţişare bărbătească*.
> *Vedeau toate lucrurile ascunse de depărtare fără să fi fost nevoie ca mai întâi să se mişte; vedeau lumea într-o clipită, şi o vedeau chiar din locul în care se aflau. Şi într-o clipă au terminat să vadă tot ce era în lume.*
> Apoi au mulţumit Creatorului şi Modelatorului: „Vă mulţumim cu adevărat..., simţim în mod desăvârşit şi cunoaştem cele care sunt departe şi cele care sunt apropiate. Vedem de asemenea cele mai mari şi mai mărunte din cer şi de pe pământ. Vă mulţumim deci că ne-aţi făurit, o, Creatorule şi Modelatorule, că ne-aţi dat o fiinţare, o, *bunicule*". [...]

> Dar Creatorul şi Modelatorul nu i-au ascultat cu plăcere: „Nu e bine cum grăiesc creaţiile noastre, opera noastră; *prea ştiu totul*, cele mari şi cele mici". Şi au ţinut din nou sfat cu *Străbunii*: „Ce să facem cu ei? *Privirea lor n-ar trebui să desluşească decât ceea ce le este aproape*, să nu vadă decât puţin din faţa pământului! Oare prin alcătuirea lor nu sunt simple creaturi ale noastre, lucruri făcute de noi? Trebuie să fie şi ei zei? [...]
> *Să le îngrădim puţin năzuinţele, pentru că nu e bine ceea ce vedem! S-ar putea să se socoată egali cu noi, făuritorii lor, care putem cuprinde depărtările şi putem cunoaşte totul!".*
> *Acestea le-au spus Inima Cerului, Huracan, Chipi-Caculha, Raxa-Caculha, Tepeu, Gucumatz, Străbunii, Ixplyacoc, Ixmucane, Creatorul şi Modelatorul. Aşa au grăit şi au schimbat îndată alcătuirea şi creaţiile lor.*
> În clipa aceea, Inima Cerului le-a suflat un abur peste ochii care li s-au împăienjenit.
> Aşa au fost destrămate toată înţelepciunea şi toate cunoştinţele celor patru oameni. [...]
> Şi au luat fiinţă şi nevestele lor, au fost făurite femeile lor.
> Au făcut mulţi oameni şi s-au înmulţit [...]
> Totuşi, nu-i aduceau daruri şi nu-l hrăneau pe zeul lor; îşi ridicau doar ochii spre cer *şi nu ştiau pentru ce au venit să facă aceştia la aşa mare depărtare*. (sublinierile noastre)

Iată însă specificări ancestrale extrem de interesante: primii oameni „foarte reuşiţi", creaţi prin colaborarea a mai multor fiinţe superioare, au fost bărbaţi – „oameni buni şi frumoşi, cu înfăţişare bărbătească". Dar, spre deosebire de textul biblic, care a menţionat crearea iniţială a unui singur bărbat, Adam, mayaşii cunoşteau din vechile tradiţii ale populaţiilor din continentul american faptul că la început ar fi fost creaţi *patru bărbaţi*! Şi de asemenea, spre deosebire de vechea cunoaştere ebraică, mayaşii antici au consemnat o descriere mult mai extinsă a unui fapt cu totul deosebit: prin modul în care au fost creaţi aceşti primi bărbaţi – foarte reuşiţi –, acestora li s-a implementat iniţial şi darul cunoaşterilor totale (clarviziune etc.), prin capacităţi extrasenzoriale specifice fiinţelor spirituale mai avansate. Şi este şi mai evident faptul că textul sacru mayaş nu a avut nici o legătură cu prima carte a lui Moise, lipsindu-i acea alegorie simbolică principală a muşcării mărului din pomul *cunoaşterii* binelui şi a răului! În acest mod, populaţiile care au preluat tradiţia mai realistă a explicaţiei ce a fost consemnată şi în textul sacru mayaş nu au fost timorate milenii de-a rândul de mitul păcatului originar. Acest

mit simbolic, întreţinut în mod subiectiv ca o ruşine şi o frică de pedeapsă, a deformat cunoaşterea şi însuşi modul de a exterioriza credinţa adevărată a acelor mulţimi de oameni care încă şi astăzi nu au pătruns substratul real al unor alegorii inerente din cărţile Vechiului Testament. (Muşcarea unui fruct nu putea, desigur, să ofere cunoaşterea – sensul simbolic fiind cu totul altul.) În schimb, crearea *ulterioară* a femeii se regăseşte ca un fapt fundamental atât în vechiul text mayaş, cât şi în vechea carte biblică a *Facerii*.

Dar de o amplă importanţă pentru întreaga existenţă şi evoluţie ulterioară a omenirii terestre, cu urmări care s-au perpetuat până în zilele noastre, ar fi fost acea fază a altei intervenţii magice: restrângerea capacităţilor extrasenzoriale ale oamenilor supradotaţi. Creatorii veniţi din cer nu au dorit ca oamenii pământeni să fie fiinţe care „să se socoată egali cu noi, făuritorii lor, care putem cunoaşte totul"! Şi este clar că acest motiv (pe care, din păcate, îl regăsim într-o mare măsură şi în prezent) a avut o importanţă deosebită, rămânând încrustat în memoria popoarelor vechi; el a fost exprimat întru totul la fel şi în textul sacru ebraic *Facerea* (capitolul 3, versetul 22), însă într-o redare mai succintă:

> Şi a zis Domnul Dumnezeu: „Iată, Adam s-a făcut ca unul din noi, cunoscând binele şi răul".

În schimb, felul echivoc în care a fost consemnată acea constatare redă în mod evident faptul că în textul iniţial a fost înlocuit ulterior, cu totul subiectiv, numai numele plural al creatorilor „Elohim" prin singularul „Domnul Dumnezeu". Exprimarea „ca unul din noi" a redat totuşi faptul că acolo, pe Pământ, ar fi fost atunci mai mulţi „Dumnezei". În sine, acea exprimare confuză s-ar putea să nu fi fost o simplă scăpare a cenzurării, ci poate menţinerea ascunsă a altei realităţi, care să fie descifrată doar la vremea când oamenii vor ajunge să-şi bazeze cunoaşterea şi credinţa pe adevăruri înţelese realist, fără interese subiective!

Dar, de fapt, problema respectivă i-a preocupat pe înţelepţii evrei încă din milenii anterioare. Filozoful Filon Iudeul (conducătorul Şcolii iudeo-alexandrine) oferea[17] în secolul I e.n., în cartea sa *De profundis*, o explicaţie mediatoare întru totul realistă:

> Dumnezeu spune: „Să facem omul după imaginea noastră". Acest cuvânt *să facem* indică pluralitate. Tatăl universal se adresează puterilor sale şi le însărcinează să facă partea muritoare a sufletului nostru [...] căci el judecă bine ca facultatea care dirijează sufletul să fie opera şefului şi ceea ce trebuie să se supună să fie lucrarea subordonaţilor săi.

Pentru a elimina această ambiguitate a modificării ulterioare a numelui colectiv din textul iniţial, dar cu păstrarea simbolică a păcatului dorinţei de a cunoaşte – ca motivaţie pentru restrângerea capacităţilor cunoaşterii, urmată de orientarea oamenilor către o vieţuire mai materialistă –, vechii înţelepţi evrei au scris ulterior o altă carte, denumită *Zohar*. Aceasta era însă accesibilă doar iniţiaţilor care puteau înţelege fondul real al faptelor din trecut prin prisma unei intuiţii spirituale. În cadrul noului text, acţiunea primordială a reducerii anumitor capacităţi superioare care fuseseră acordate primilor oameni reuşiţi a fost exprimată altfel:

> Adam contempla cu înţelepciune lumea din înălţimi şi pe cea de jos. Dar după păcatul său, vederile i s-au slăbit şi înţelepciunea i-a fost luată, astfel încât să nu mai păstreze inteligenţa decât pentru lucrurile materiale şi cele trupeşti.

Pentru cititorul mai puţin informat, alura arhaică a acestor texte considerate mitice şi care deocamdată nu pot fi controlate ştiinţific le-ar putea face să apară ca simple închipuiri unor oameni din diferite epoci ale trecutului mai îndepărtat. Există însă o realitate profundă, rămasă mereu ascunsă pentru marea majoritate a oamenilor: în *fiinţa complexă a fiecăruia dintre noi avem* sădite *aceste capacităţi superioare*, dar ele au fost într-adevăr blocate cândva! Posedându-le totuşi, noi înşine le-am putea elibera, căci există o cale sigură: capacităţile respective fiind de natură spirituală, le putem descătuşa prin propria evoluţie spirituală! Şi faptul a devenit tot mai evident în ultimele decenii, peste tot în lume sporind numărul persoanelor care îşi descoperă ciudate manifestări mediumnice, de comunicare telepatică, de intuiţie sporită şi chiar de prime faze ale clarviziunii!

Etalarea unor asemenea cunoaşteri fundamentale consemnate în vechile texte ale omenirii afectează evident cunoaşterile oficiale actuale. Dar, în special din secolul anterior, s-au produs mereu felurite

revoluţii, în domeniile cunoaşterilor ştiinţifice, la fel de spectaculoase ca şi cele sociale: descoperirea şi reconsiderarea tot mai extinsă a feluritelor taine noi ale fizicii, ale chimiei, ale biologiei, ale medicinei, ale electronicii şi ale celor mai felurite tehnologii, dar şi ale arheologiei şi paleontologiei, reprezintă abia începutul cunoaşterii marilor adevăruri. În mod inevitabil vor fi înlocuite astfel tot mai multe dintre cunoaşterile actuale, încă suficient de limitate şi chiar deformate de un conservatorism adesea foarte vinovat.

În sine, citatele de mai sus din textul mayaş „Facerea Omului" şi din vechile texte ebraice redau foarte succint anumite aspecte din îndelungatele experimente desfăşurate pe planeta noastră pentru perfecţionarea prototipului uman terestru. Această constatare nu este deloc hazardată. Cititorul va găsi şi analiza în cuprinsul cărţii noi fapte şi anumite dovezi care vor evidenţia că aceste texte din milenii anterioare au transmis în mod realist şi acea fază arhaică pe care noi, cei de astăzi, nu o ştim: în cursul existenţei unei variante mai reuşite a oamenilor tereştri, acestora le-au fost într-adevăr limitate capacităţile de a prelua cunoaşteri şi de a prelucra informaţii mult mai extinse. Această limitare a îmbogăţirii fondului cognitiv le-a extins însă extrem de mult perioadele de timp necesare evoluţiei culturale, civilizatoare şi spirituale, omenirea actuală având încă de parcurs un amplu periplu evolutiv până la atingerea acelui nivel galactic prevăzut prin planul divin. Dar acea intervenţie a unui anumit grup de zei, care în fapt nu a fost singurul grup de zei creatori ce au tot venit pe această planetă, a avut la bază o motivaţie pe care noi, pământenii de astăzi, o considerăm subiectivă.

În acest context al unui cadru spaţial mai extins, survine însă o problemă extrem de complexă, cu implicaţii de un nivel mult superior: o atare limitare menţinută din timpuri străvechi, care limitează însuşi orizontul evoluţiei spirituale al miliardelor de spirite umane aduse la „şcolarizarea terestră", nu ar respecta marele plan divin al evoluţiei permanente hotărât din începuturi de Dumnezeul Unic Creatorul tuturor universurilor! Şi aceasta cu atât mai mult cu cât în cuprinsul cerurilor există din alte timpuri primordiale diferite grupuri de creatori – adevărate ierarhii cereşti care au ca sarcină de bază înfăptuirea neîntreruptă a planului divin al creaţiei şi, respectiv, al evoluţiei continue a tot ceea ce a fost creat! Or, într-un asemenea

cadru al superiorităţii ierarhizării fiinţelor spirituale tot mai potente şi al implicării lor în toate procesele evolutive din imensul edificiul al creaţiei divine, influenţele subiective au fost eliminate mereu... Drept urmare, în noua perioadă cosmică în care a intrat întregul sistem solar, deci şi planeta noastră, se pare că a sosit timpul să fie eliminată – cel puţin pentru o mare parte a omenirii – acea limitare a progresului cognitiv şi spiritual!

Iniţiaţii care au acces la anumite cunoaşteri spaţiale au aflat că amplul proces de transformare evolutivă se va transpune în fapt la nivele ce depăşesc cunoaşterea noastră uzuală: pentru mulţi dintre noi, pământenii, vor fi restrânse într-adevăr, treptat, influenţele subiective ale acelor grupuri de zei care într-un trecut foarte îndepărtat au efectuat experimentul, prelungit chiar şi până în zilele noastre, al blocării capacităţilor spirituale mai deosebite. Deşi aceştia au continuat să-şi menţină influenţele tocmai prin asemenea plafonări ale cunoaşterilor şi ale facultăţilor superioare specifice fiinţelor spirituale pe întregul parcurs evolutiv al omenirii, în perioada care urmează influenţele respective se vor reduce tot mai mult.

Note

1. V. Kernbach, *Miturile esenţiale*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.
2. J. Churchward, *Mu – continentul dispărut*, Saeculum, Bucureşti, 1998.
3. J. Deshayes, *Civilizaţiile vechiului orient*, vol. II, Meridiane, Bucureşti, 1976.
4. S. Demetrescu, *Din tainele vieţii şi ale universului*, ediţia a IV-a, Omet, Oradea, 2001.
5. Yuan Ke, *Miturile Chinei antice*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987.
6. Th. Simenschi, *Cultură şi filozofie indiană*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.
7. În cartea *Indienii precolumbieni* (Meridiane, Bucureşti, 1979), istoricul ceh Miloslav Stingl menţiona că în imperiul mayaş, în fiecare din cele peste 130 de centre urbane, numărul locuitorilor era de peste 200.000, iar alte 19 oraşe aveau fiecare peste 50.000 de locuitori. În perimetrele acestora s-au descoperit construcţii impunătoare (printre care şi mai multe piramide mari) care se

remarcau printr-o arhitectură originală; de asemenea, numeroase opere de artă sculptate în piatră demonstrau un real rafinament artistic.

8. De la aceste distrugeri penibile au scăpat prin ascundere doar trei cărţi – scrise pe foi de mari dimensiuni –, redactate în perioade diferite. Aduse în secret în Europa, mai târziu au ajuns la trei biblioteci prestigioase – sub numele de „codice mayaşe": *Codex Peresianus* la Biblioteca Naţională din Paris; *Codex Tro-Cortesianus* la Biblioteca Naţională din Madrid; *Codex Dresdensis* la Biblioteca de Stat din Dresda. De-a lungul multor decenii, cercetători din întreaga lume au făcut eforturi pentru a descifra pictogramele scrierilor mayaşe în dorinţa de a traduce aceste cărţi-vestigii, fără a obţine însă rezultate.
   Totuşi, cercetătorul francez Paul Arnold, colaborând cu sinologul japonez Wataru Okubo, a realizat descifrarea şi traducerea textului *Codexului lui Perez* existent la Paris, publicându-l sub titlul *Le livre des morts maya* (R. Laffont, Paris, 1978). Acesta a fost tradus la Editura Antet, Bucureşti, în 1996, cu titlul *Cartea mayaşă a morţilor*.
9. Fr. Păcurariu, *Antologia literaturii precolumbiene*, Univers, Bucureşti, 1973.
10. V. Kernbach, *Miturile esenţiale*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978; *Dicţionar de mitologie generală*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989.
11. J.J. Hurtak, *The Keys of Enoch*, ediţia a II-a, The Academy for Future Science, Los Gatos, CA, 2005.
12. S.G. Morlay, *The Ancient Maya*, Stanford University Press, 1956.
13. După cum au evidenţiat cercetătorii vechilor scrieri, textul Bibliei a suferit şi el de-a lungul secolelor „canonizări teologice" repetate. Astfel, în lume există numeroase variante „oficiale". O sinteză a acestui fapt – puţin cunoscut public – a fost redată de cercetătorul V. Kernbach în cărţile indicate la nota 10. Principalele variante actuale ar fi următoarele:
   - *Canonul ebraic* – a fost compus între secolele al VII-lea î.e.n. şi I e.n. din texte ebraice vechi şi foarte vechi, prin includerea treptată a anumitor scrieri care au fost selectate din considerente teologice; pe parcursul veacurilor, textele au suferit însă diferite modificări „canonice". Dar, între secolele al VI-lea şi al XI-lea e.n., înţelepţii masoreţi evrei au tot schimbat felurite exprimări din textele cărţilor componente, încercând să se apropie de scrierile originale. Astfel au rămas cunoscute până astăzi acele variante menţionate anterior – denumite de cercetători „Mitul A" şi „Mitul B".
   - *Septuaginta* – „canonul grecesc" – este o traducere în limba greacă a canonului ebraic, dar cu excluderea anumitor texte, efectuată în secolul al III-lea î.e.n. de un grup de 70 (sau 72) de înţelepţi evrei; această traducere era destinată grupurilor mozaice din diaspora egipteană, care nu mai cunoşteau limba ebraică veche.

   - *Vulgata* – traducerea în limba latină efectuată în secolul al IV-lea e.n. de teologul creştin Ieronim; a devenit versiunea oficială a Bibliei în cadrul Bisericii Catolice, dar a fost consacrată ca atare abia în anul 1546. Faţă de varianta de bază a traducerii iniţiale, au fost excluse unele scrieri, care la acea vreme nu păreau a fi suficient de „teologice". În secolele următoare, textul Bibliei catolice a fost modificat în moduri subiective în diferite locuri din lume, în variante specifice atât Bisericilor reformate, cât şi diferitelor secte.
   - *Canonul ortodox* – bazat pe textul *Septuagintei*, nu a respectat nici el întru totul „Biblia masoreţilor", făcându-se excluderi similare celor din varianta catolică, precum şi unele modificări inerente prin traduceri locale în cadrul Bisericilor răsăritene, desprinse pe rând de patriarhia de la Constantinopol.
14. În articolul publicat de revista ştiinţifică franceză *Science et Vie* nr. 710, 1976, s-a menţionat că această primă genă total artificială era compusă din 199 de nucleotide asociate în trei categorii cu funcţii distincte. Ca dimensiune, gena era mai mică decât o miime de milimetru! Acesta era însă un prim pas, căci o genă obişnuită are în medie asocierea a circa o mie de nucleotide. Perfecţionarea ulterioară a metodei a permis reducerea timpului de realizare a unor gene similare de la 9 ani la numai la 3 ani.
15. E. Rauscher, „Comment la vie est-elle apparue?", *Science et Vie*, Paris, nr. 1091/2008.
16. *Biblia*, traducere după textul grecesc al *Septuagintei*, ediţia a II-a, editată de Institutul Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1944.
17. L. Ménard, *Hermès Trismégiste*, Editions de la Maisnie, Paris, 1977.

Capitolul III

Cum au fost făcuţi oamenii?

„Ce capodoperă e Omul! Ce nobil în raţiune! Ce infinit în facultăţi! Cât e de expresiv şi admirabil în formă şi în mişcare! Cât e de asemănător unui înger în acţiune! Cât e de asemănător unui zeu în concepţie! E frumuseţea lumii!"

William Shakespeare, *Hamlet*, II, 2

Stanţele lui Dzyan şi comentariile oculte

Aflându-se treptat atât despre frumuseţile artistice îmbinate cu reale valori istorice şi arheologice ale numeroaselor temple vechi construite în locuri mai retrase din nordul Indiei şi din Tibet, cât şi despre arhive bogate păstrate acolo de milenii, lumea occidentală a fost tot mai atrasă să le cunoască. Astfel, începând din secolul al XIX-lea, numeroase grupuri de europeni şi americani le-au tot vizitat. Mulţi dintre aceştia erau interesaţi de cercetarea unor informaţii despre preistorie şi chiar despre cosmogonie, asociate cu elemente ştiinţifice, dar şi cu bogate componente filozofice şi spirituale, consemnate în vechi scrieri deţinute cu sfinţenie în lăcaşurile respective. O mică parte din textele sacre mai importante au fost prezentate treptat publicului din câteva ţări apusene de anumiţi înţelepţi veniţi din zonele respective, care, făcând parte din cercuri iniţiatice, au pătruns în fondul profund al consemnărilor antice. Şi într-adevăr, dintr-o antichitate îndepărtată şi până în zilele noastre, conţinutul vechilor scrieri

a impregnat permanent cultura, credinţele şi cunoaşterile populaţiilor din subcontinentul indo-tibetan cu un mod de a gândi şi cu un fond cognitiv care în multe domenii sugerau o anumită superioritate faţă de cunoaşterile popoarelor occidentale.

Dar, dintre „turiştii culţi" care făceau efortul să ajungă la asemenea temple, puţini reuşeau să stea de vorbă[1] cu diferiţii înţelepţi, renumiţi pe plan local pentru nivelul lor noetic deosebit de ridicat. Aceştia, cultivând valorile spirituale, realizaseră în plus şi dezvoltarea unor capacităţi latente cu totul deosebite, aparent miraculoase. În fapt, erau acele capacităţi specifice fiinţelor spirituale pe care anumiţi creatori le-au blocat din timpuri primordiale la imensa majoritate a oamenilor care au tot vieţuit pe această planetă (fapt menţionat în capitolul anterior). Dar şi mai puţini dintre „turiştii" care se simţeau atraşi de gândirea superioară a acelor înţelepţi indieni şi tibetani au putut să aibă acces la arhivele templelor, care s-au dovedit treptat adevărate tezaure ale unor cunoaşteri noi pentru occidentali, întrucât îmbinau într-un mod diferit gândirea filozofică, spiritualitatea elevată şi chiar elemente de bază ale unor ştiinţe dezvoltate mai târziu în ţări apusene.

Fără ca majoritatea lumii să-şi dea seama, omenirea intrase de fapt într-o nouă etapă a evoluţiei sale; în special după perioada pregătitoare a secolului al XIX-lea, revoluţiile sociale, precum şi cele din toate domeniile ştiinţelor şi ale tehnologiilor – care s-au succedat tot mai rapid de-a lungul secolului XX – au condus la impresionante transformări ale întregii lumi. Adevăratul sens al amplelor reconsiderări ale gândirii şi ale creativităţii umane viza însă un ţel mai ascuns şi mai profund: după o îndelungată evoluţie cu o dominantă biologică, venise timpul să obţină pe aceste căi doar aparent distincte un adevărat salt de sinteză în însăşi evoluţia cognitivă şi spirituală a miliarde de oameni. Şi în acest scop, urmărit într-un mod foarte puţin ştiut, de la nivelul celor mai avansate fiinţe umane grupate în cadrul ierarhiei Spirituale a Pământului, din zona respectivă a fost pus în acţiune un vârf de lance: anumiţi înţelepţi hinduşi şi tibetani instruiţi în vechi cunoaşteri superioare păstrate în arhive ancestrale au preluat sarcina lansării unui nou val de spiritualitate la nivelul întregii planete! Acest val urmăreşte în primul rând *regăsirea de către întreaga lume* a adevăratului fond etic, spiritual enunţat în trecut de

mari religii, iar în era noastră de însăşi religia superioară a iubirii predicată de Iisus şi răspândită prin creştinism. Astfel, pe de o parte, au început să vină în Occident diferiţi înţelepţi din ambele părţi ale munţilor Himalaya, întreţinând până în prezent răspândirea tot mai extinsă a învăţăturilor spirituale păstrate în Orient. Pe de altă parte, încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, înţelepţi retraşi în acele zone montane asiatice – având un înalt nivel al aprofundării şi al aplicării acestor învăţături – au început să selecteze dintre „turiştii" care se simţeau foarte atraşi de asemenea cunoaşteri, pentru a-i instrui acolo în acest orizont ideatic fundamental[2]. Dar chiar mai mult, unora dintre aceştia li s-au arătat vechi texte sacralizate care au rămas ascunse mii de ani şi le-au fost oferite şi anumite traduceri pentru a fi publicate în Occident cu acelaşi scop instructiv. În fapt, textele oferite conţineau mari adevăruri care au tot rămas ascunse, până la vremea în care omenirea va fi capabilă să le înţeleagă la reala lor amploare. Şi venise într-adevăr timpul ca cel puţin o parte a lumii să le afle şi să le pătrundă fondul cognitiv, extrem de important pentru cei care vor realiza realismul profund al consemnărilor milenare.

Dintre aceşti puţini selectaţi pentru a prelua misiunea publicării în state europene şi americane a anumitor texte importante a făcut parte şi un grup venit din Marea Britanie. Nu era deloc întâmplător faptul că acele persoane se remarcau atât printr-o deschidere spirituală deosebită, cât şi prin capacităţi înnăscute de medium. Fiindu-le sesizate aceste calităţi, au fost efectiv reţinute mai mult timp în anumite lăcaşuri ale înţelepciunii din zone hinduse şi tibetane, unde au primit instruiri care le-au schimbat restul vieţii. Pe de o parte, aceste persoane au fost iniţiate atât în cunoaşteri şi practici spirituale deosebite, cât şi în cunoaşteri ancestrale ascunse, iar pe de altă parte, au beneficiat de dezvoltarea extinsă a propriilor capacităţi extrasenzoriale latente.

În prima etapă, din grupul respectiv s-au remarcat în mod deosebit, atât prin importante cărţi iniţiatice pe care le-au publicat în Occident, cât şi prin numeroase activităţi de prezentare a unor elemente de ştiinţe spirituale necunoscute de lumea apuseană, preotul catolic englez Charles W. Leadbeater, rusoaica Helena P. Blavatsky (care s-a stabilit la Londra) şi mai apoi iniţiata engleză Annie Besant. Aceste persoane selectate au beneficiat chiar de colaborarea directă

şi de inspiraţia în activităţile depuse de-a lungul multor ani oferite de anumite fiinţe superioare terestre cunoscute şi sub numele de „maeştri ai înţelepciunii".

Amplul fond cognitiv şi instructiv adus din Orient atât de înţelepţii trimişi cu asemenea misiuni, cât şi de occidentalii care au fost iniţiaţi în India şi în Tibet conţinea în fapt esenţa cunoaşterilor spirituale fundamentale. Ordinea prezentării acestora era cea din vechile texte ale înţelepciunii, începutul fiind descrierea creaţiei universurilor prin gândirea Creatorului Unic, Tatăl ceresc, care din iubire a înnobilat haosul preexistent cu ajutorul unor ierarhii spirituale pe care tot el le-a emanat. În continuare, descrierea adevăratei structuri a fiinţei umane a fost completată cu însuşi scopul existenţei omenirii. O parte mai extinsă era însă dedicată originii omului şi dezvoltării omenirii, asociată cu modul de formare a structurii complexe invizibile a omului. Componentele invizibile şi funcţionarea lor au fost descifrate în mod amănunţit prin percepţiile reînnoite mereu de-a lungul a mii de ani de unii oameni care, prin evoluţie spirituală, au devenit deosebit de dotaţi în percepţii extrasenzoriale. Aceştia, obţinând clarviziune şi abilităţi ale unor practici experimentale bine verificate de-a lungul multor generaţii, au reuşit progresiv să afle profunzimile anatomice şi funcţionale ale fiinţei umane: în sine, omul este compus dintr-o asociere de corpuri energetice constituite din materii invizibile împreună cu un trup carnal vizibil, toate împreună deservind manifestările spiritului, care, fiind o scânteie divină, este singura parte nemuritoare a fiecăruia dintre noi!

Noile cunoaşteri, stranii pentru marea majoritate a apusenilor, erau completate cu o afirmaţie mult mai tulburătoare: adevăratul sens al vieţuirii pe această planetă a spiritelor întrupate, care trebuie realizat prin cele mai diferite experienţe trăite în mediul materiei grele al planetei şi, respectiv, prin variate serii de reîncarnări, este continua ridicare a nivelului vibraţiilor gândirii şi ale conştiinţei! Şi acest lucru se obţine prin acţiuni cu totală dăruire, mereu pozitive şi pline de iubire faţă de semeni şi faţă de tot ce este creaţie divină, cu permanentă recunoştinţă faţă de Tatăl Creator! Totodată, fiecare om trebuie să-şi dezvolte şi să-şi perfecţioneze continuu capacităţile divine latente, desăvârşindu-se printr-un îndelungat proces al propriei evoluţii spirituale! Această nouă cunoaştere complexă, care a fost

denumită printr-un termen modern „teozofie", bazându-se pe respectarea unei etici superioare şi pe iubirea spirituală între semeni şi faţă de tot ceea ce este rezultatul gândirii şi al creaţiei divine, nu afecta în sine nici una dintre marile religii existente, acestea completându-se reciproc în mod optim.

Dar, la timpul respectiv, deşi Helena P. Blavatsky a avut o viaţă personală foarte agitată, a fost persoana căreia din Tibet i s-a oferit în plus traducerea unuia dintre cele mai vechi texte existente în lume, care s-au păstrat multe milenii în arhivele ascunse ale înţelepţilor orientali – traducere pe care a publicat-o ulterior la Londra. Denumit *Stanţele lui Dzyan*, scris într-un limbaj cu multe exprimări simbolice şi într-un stil arhaic, acest text conţinea poate cea mai extinsă descriere cosmogonică a evenimentelor primordiale care au condus la formarea planetei noastre şi apoi la crearea de diferite fiinţe spirituale superioare ale feluritelor forme de viaţă, precum şi la o foarte complexă antropogeneză. Descrierile respective fiind însă extrem de diferite de concepţiile strict materialiste susţinute de comunităţile ştiinţifice, textul şi comentariile însoţitoare au fost desconsiderate şi chiar aspru combătute, fiind lăsate uitării.

Totuşi, o bună parte din cunoaşterile respective ar fi fost revelate de fiinţe superioare neştiute încă din epoci pierdute în negura timpului. Exprimările simbolice şi însăşi derularea evenimentelor principale fiind însă dificil de înţeles de lumea contemporană sub aspectele lor fundamentale, iniţiatei europene i s-au oferit şi anumite texte explicative suplimentare. Acestea erau un fel de comentarii interpretative asociate cu un catehism al doctrinei spirituale cristalizate în spaţiul hindo-tibetan, întocmite de asemenea în vechime de înţelepţi care au avut posibilitatea să afle înţelesul diferitelor exprimări simbolice arhaice.

Publicând aceste texte în 1888, însoţite de explicaţii personale suplimentare, în cadrul mai multor volume cu titlul *Doctrina Secretă*[3], iniţiata europeană a inclus în „Introducere" şi câteva specificări interesante: acel text foarte vechi al *Stanţelor* ar fi rămas de-a lungul timpului unicul exemplar din întreaga lume; toate exemplarele ar fi fost scrise însă în limba secretă *senzar*, care ar fi fost cunoscută de-a lungul generaţiilor ulterioare doar de preoţii superiori şi iniţiaţii aflaţi în zonele în care s-au dezvoltat civilizaţii antice, acolo unde religiile

şi filozofiile erau asociate direct cu diferite cunoaşteri scientizate. Vechimea textului – difuzat cândva doar în câteva locuri din lume, unde s-a pierdut însă – ar fi atât de mare, încât acesta ar fi de fapt opera originală din care au fost compilate ulterior cărţile sacre ale popoarelor respective. Autoarea a menţionat în acest sens următoarele scrieri: cel mai vechi text ebraic al cunoaşterilor oculte, *Cartea Misterelor Ascunse*, *Biblia* primitivă din China, *Cărţile* sacralizate ale zeificatului Hermes Trismegistul, *Cartea numerelor* chaldeeană şi însuşi *Pentateuhul* biblic.

Descriind evoluţia Pământului şi apariţia omului, vechiul text tibetan a inclus mai pe larg istoria fiinţelor umane începând de la prima rasă şi până după jumătatea perioadei de existenţă a „rasei a cincea" (rasa noastră), din cursul rondei a 4-a[4]. Se pare că ultima perioadă descrisă ar fi cea din vremea morţii lui Krishna zeificat (eveniment care ar fi avut loc în urmă cu 5.113 ani).

Primele două volume prezintă stanţele şi comentariile cuprinse în „Cartea I – Evoluţia cosmică". Acestea impresionează efectiv prin specificările unei preistorii cu totul diferite faţă de cea care se învaţă în toate şcolile din lume, cunoscută însă de puţinii iniţiaţi care au avut acces la cunoaşterile arhaice. Următoarele două volume conţin stanţele „Cărţii a II-a – Antropogeneza", însoţite de asemenea de comentarii explicative. Şi la acestea impresionează noutatea (pentru noi) diferitelor cunoaşteri care au rămas însă mereu ascunse mii de ani, dar se adaugă un fapt şi mai derutant: unele părţi prezintă – chiar mai pe larg – relevări ale anumitor taine primordiale, care sunt însă întru totul asemănătoare consemnărilor din vechile texte rămase de la îndepărtatele populaţii antice, pe care le-am citat în capitolul anterior. Astfel, încă din primele pagini ale „Antropogenezei", în tabloul sinoptic al învăţăturilor orientale privind Creaţia este prezentat acelaşi fapt general provocator: *specia umană a fost creată de-a* lungul unor etape îndelungate *de mai multe grupuri de progenitori*, în *variante* tot mai îmbunătăţite!

Acele grupuri au avut efectiv de îndeplinit sarcina planului divin privind popularea şi a planetei Pământ cu cele mai diferite forme de viaţă, dar şi cu fiinţe spirituale întrupate ca oameni. Iată cum au fost redate sintetic caracteristicile raselor umane care s-au succedat în

decursul unor perfecţionări ce au durat chiar zeci de milioane de ani şi până în zilele noastre:

- întâia rasă: spirituală la interior, eterică la exterior; fără intelect.
- a doua rasă: semiastrală (sau eterică); prima scânteie de inteligenţă.
- a treia rasă: prima categorie – născuţii din ou; a doua categorie – androginii; a treia categorie – umanii. Separarea sexelor a avut loc în a cincea subrasă a acestei categorii.
- a patra rasă – umană; desăvârşirea trupului fizic; durata: 4 sau 5 milioane de ani.
  A pierit către mijlocul erei miocenului (în urmă cu circa 23 de milioane de ani).
- a cincea rasă: existentă de mai mult de 18 milioane de ani. Indo-arienii există de aproape un milion de ani.
  Primele două rase şi jumătate fac parte din Creaţia primară. Rasa a treia vine de foarte departe, din era secundară.

Iată din nou afirmarea unor cunoaşteri foarte vechi, care sunt însă extrem de diferite de întreaga schemă a evoluţiei speciei umane stabilită până în prezent de comunitatea ştiinţifică în baza descoperirilor arheologice care au fost făcute cunoscute publicului. Dar în ultimele decenii au survenit numeroase contestări ale schemei evolutive publicate în manuale şi în tratatele de specialitate, care, de fapt, a fost extinsă puţin câte puţin, tot cu câteva milioane de ani, în urma anumitor descoperiri paleontologice din Africa şi Asia. Astfel, mai recent s-a ajuns la stabilirea vechimii de 7 milioane de ani a unor fosile umane şi de 23 de milioane (în Europa) şi apoi de 37 de milioane de ani (în Asia) a unor fosile aparţinând anumitor fiinţe antropoide! Dar chiar mai mult, s-a ajuns şi la o constatare fundamentală: *nu ne tragem din maimuţă* şi nici nu s-a găsit vreo parte fosilă a altui animal care să fie strămoşul speciei umane[5]!

Problema fosilelor arhaice este însă mai complexă, întrucât s-au repetat anumite fapte reprobabile. Există anumite descoperiri paleoantropologice care nu au fost publicate, cele mai şocante fiind pur şi simplu ascunse. Unele dintre acestea, care au ajuns totuşi publice, sunt desconsiderate în mod intenţionat, întrucât afectează direct schema oficială existentă. Or, aceste apocrife arheologice susţin în

bună măsură specificările stanţelor tibetane arhaice... Câteva dintre dovezile provocatoare care au devenit totuşi cunoscute, dar în cercuri mai restrânse, vor fi oferite cititorului în cele ce urmează. Ca susţinere obiectivă, acestea au fost asociate cu unele înregistrări fotografice. În plus, cititorul va putea găsi pe Internet (site-ul imaginilor secrete indicat în capitolul I) şi unele dintre documentele fotografice ale anumitor descoperiri ascunse, *scoase* din arhive oficiale de hackeri care doresc ca adevărul să iasă la iveală în toate domeniile cunoaşterii umane.

Să revenim însă în prealabil la anumite citate exemplificative din textul antic al *Stanţelor lui Dzyan* păstrat într-o arhivă din munţii Himalaya, precum şi la unele comentarii hinduse însoţitoare, pentru a urmări fondul cognitiv straniu redat în consemnările iniţiatice complexe privind istoria planetară şi apariţia vieţii şi a omului pe Pământ. În sine, selecţia de versete pe care am făcut-o a urmărit relevarea mai accentuată a unor descrieri de evenimente primordiale care abia acum pot fi înţelese mai uşor, îmbinând însă permanent principii ale cunoaşterilor savante actuale şi principii ale cunoaşterilor spirituale fundamentale.

Stanţa I

1. Spiritul care face să se rotească Al Patrulea [globul terestru] este servitorul Spiritelor Celor Şapte, aceia care rotesc, conducând carele lor în jurul Seniorului lor, Ochiul Unic [Soarele] al lumii noastre. Sufletul acestuia a dat Viaţa Celor Şapte [planete].
2. Pământul spune: „Senior cu faţa luminoasă [Soarele], Casa mea e goală... Trimite fiii pentru a popula această Roată [Pământul].
3. Seniorul cu faţa luminoasă spune: „Îţi voi trimite o lumină când munca ta va fi începută. Ridică-ţi vocea ta către alte Locuri; adresează-te Părintelui tău, Seniorul Lotusului [Luna], în privinţa fiilor săi... Poporul tău va fi guvernat de Părinţi. Oamenii tăi vor fi muritori...".

Iniţiaţii din zonele civilizaţiilor antice cunoşteau faptul că există şapte planete sacre[6] şi altele „inferioare", care se rotesc în jurul Soarelui, deş oamenii de ştiinţă din era noastră au tot considerat până în secolul al XVI-lea că Soarele şi planetele s-ar roti în jurul Pământului... Dar chiar mai mult decât atât: anticii cunoşteau că fiecare planetă este dirijată de un zeu – un spirit mai evoluat. Pământul nefăcând însă parte

din grupul sacralizat, Spiritul său coordonator era considerat pe o treaptă mai joasă şi deci, „servitorul" Celor Şapte.
Spiritul Superior (Logosul) al Soarelui trebuind să conducă evoluţia întregului sistem planetar, a fost denumit de vechii înţelepţi „Ochiul Unic"; cel mai vechi exemplu în acest sens se regăseşte în arta egipteană antică, prin reprezentarea unui ochi care vede şi ştie totul – *Ochiul lui Ra*. Creştinismul a reluat acest simbol în unele reprezentări picturale, sub forma unui „ochi divin" în interiorul unui triunghi

Din exprimările alegorice ale acestor versete, atrag atenţia în primul rând două afirmaţii ciudate, pe care cititorul le va regăsi şi în alte citate selectate, însă cu exprimări tot mai tulburătoare. Astfel, faţă de „rangul secundar" menţionat în cazul Pământului, este desigur şi mai greu să acceptăm faptul că Seniorul Lunii ar fi ca un fel de Părinte pentru Seniorul „inferior" al Pământului. Dar e şi mai ciudată indicaţia dată de Logosul Solar: „adresează-te Părintelui tău, Seniorului Lunii, în privinţa fiilor săi". Deci entităţile spirituale care ar exista pe Lună ar fi un fel de fraţi cu fiinţa spirituală care are ca sarcină evoluţia planetei Terra! Faptul respectiv ar presupune posedarea de către fiinţele spirituale lunare a anumitor potenţe superioare faţă de viitorii oameni ai Pământului, dar rangul acestora în cadrul sistemului nostru solar nu ar fi totuşi deosebit.

Însă pentru noi, cei de astăzi, finalul comunicării este exprimat într-un fel care nu ne face deloc plăcere, căci încă din timpuri în care omul nu exista ar fi fost stabilită o decizie-program: „Poporul tău va fi guvernat de Părinţi. Oamenii tăi vor fi muritori". În cadrul planului divin, cunoscut evident de Logosul Solar, era deci ştiut încă din ere primordiale un fapt fundamental: omenirea pământeană care urma să fie creată şi apoi condusă de anumiţi Părinţi trebuia să fie constituită din *oameni muritori*! Aceasta a fost oare o hotărâre luată în cadrul sistemului nostru solar sau a fost decisă la un nivel mai înalt în cadrul Galaxiei noastre?

Dar, de fapt, în spaţiul Lunii au existat cândva şi oare ar mai exista şi acum anumite fiinţe spirituale – căci de fiinţe întrupate nici nu poate fi vorba pe un astru mort termic şi lipsit total de atmosferă?

Dacă în trecut şi până de curând doar unii iniţiaţi puteau afirma informativ că pe Lună ar exista anumite fiinţe[7], de când a fost demarată epopeea selenară s-au adunat tot mai multe înregistrări fotografice

documentare ce demonstrează că existenţa acestora este reală şi, într-adevăr, profund tulburătoare! Atât numeroasele sonde automate terestre, cât şi, mai apoi, înşişi astronauţii programului „Apollo" care au păşit pe Lună au obţinut în acest sens multe înregistrări concludente! Deşi numai unele dintre aceste imagini au fost difuzate public, pentru cercetătorii mai informaţi imaginile au fost clarificatoare. În fapt, fiinţele respective nu sunt – şi nici nu pot fi – oameni în trupuri carnale; ele sunt fiinţe spirituale neîntrupate, ale căror radiaţii specifice albe strălucitoare indică un nivel de evoluţie spirituală mult mai ridicat decât al majorităţii fiinţelor umane care constituie omenirea terestră. Anumite imagini edificatoare dintre cele care au surprins şi au înregistrat asemenea fiinţe spirituale lunare erau amestecate printre imaginile spectaculoase care au fost oferite treptat de NASA pentru a fi publicate. În general acestea nu au fost însă însoţite de evidenţierea unor pete radiante neobişnuite sau de explicaţii; au rămas la fel de neexplicate şi când au fost difuzate de presa din diferite părţi ale lumii, excepţie făcând doar publicaţiile ufologice, care le-au interpretat ca prezenţe ale unor OZN-uri. Le-au sesizat şi unii autori, dar o parte dintre ei le-au considerat fenomene ciudate sau chiar *lens flare*. Persoanele competente în a discerne esenţa reală a înregistrărilor de acest fel au sesizat însă valoarea documentară a înregistrărilor respective. În acest sens, am reluat în cărţi anterioare[8] unele dintre acele imagini impresionante.

Forma, structura intimă şi însăşi radiaţia bipolară a entităţilor neîntrupate selenare diferă însă faţă de aceleaşi caracteristici ale sufletelor pământene, aspecte evidente chiar şi faţă de înregistrările entităţilor noastre mai evoluate.

La fiinţele umane terestre deztrupate (pe care le-am ilustrat foarte varia în cărţile pe care le-am publicat în ultimele două decenii), forma lo specifică – ce persistă o anumită perioadă după separarea de trupu carnal – este discoidală, având o structurare concentrică a corpurilor funcţionale constituite din materii invizibile (figura 5). Aceste forme ale sufletelor umane emit radiaţii (invizibile, dar fotografiabile) în diferite culori – caracteristice fiecărei fiinţe în parte –, nivelul evoluţiei individu ale fiind redat în mod direct prin culoarea şi nuanţa radiaţiei emanate. Şi sufletele umane mai evoluate emit pe întregul lor corp radiaţii albe luminoase, radiaţiile periferice discrete ale bipolarităţii Yin şi Yang în albastru şi roşu fiind totuşi mai discrete. Treptat însă, aceste fiinţe albe

îşi pierd aspectul discoidal şi rămân în forme care îşi modifică permanent conturul, în funcţie de schimburile reciproce de informaţii şi de acţiunile pe care le efectuează (figura 6). Dar fotografia selectată a evidenţiat în plus un alt fapt important: asemenea fiinţe transmit conţinuturi mari de idei prin mici pachete de materii fine activate energetic la aceeaşi strălucire ca şi a propriei radiaţii, fenomen redat în imagine prin mica aglomerare radiantă surprinsă lateral entităţii.
Fiinţele spirituale lunare mai evoluate se remarcă însă în primul rând printr-o radiaţie albă intens strălucitoare, precum şi prin radiaţii periferice bipolare (albastre şi roşii) mai luminoase (figura 7) şi mai extinse, caracteristici care indică direct nivele evolutive mai ridicate. Totodată, formele lor ovoide sunt cu totul diferite de cele ale sufletelor terestre.

Revenind la insolitul conţinut al *Stanţelor* privind guvernarea omenirii de progenitorii ei, aşa-zişii Părinţi, aceasta s-a transpus în fapt încă de la diferitele faze ale creării oamenilor pământeni şi apoi a continuat deschis de-a lungul primei epoci a formării unor populaţii şi apoi a unor prime civilizaţii. Numeroase texte antice – verificate istoric în bună măsură – au consemnat la anumite popoare vechi coabitări prelungite cu numeroşi zei, precum şi conduceri mult prelungite ale unor regi divini. Mulţi dintre aceştia trăind chiar mii de ani, au stimulat remarcabile dezvoltări ale meşteşugurilor, ale culturii, ale artelor şi chiar ale unor începuturi de ştiinţe, precum şi ale unei morale sociale şi spirituale avansate. În memoria acelor popoare, întreaga perioadă de primă înflorire a tinerei civilizaţii terestre este considerată „epoca de aur" a omenirii. Dar, în etapele care au urmat, zeii şi regii divini s-au retras şi, ulterior, s-au pierdut treptat mare parte din valorile acelei prime perioade de dezvoltare a diferitelor populaţii terestre. Totuşi, aşa cum fusese hotărât de fiinţe spirituale superioare încă înainte de crearea vieţii pe Pământ, variate influenţări şi dirijări esenţiale s-au menţinut permanent fără ca lumea să le ştie, chiar şi până în zilele noastre, mult mai discrete însă.

După cum reiese din întregul text al vechilor *Stanţe* şi din cel al comentariilor anexe, problema întrupării unei entităţi spirituale ca fiinţă de tip uman şi ca prototip iniţial al unei omeniri terestre a fost extrem de complicată pentru înşişi progenitorii superiori. Era o acţiune cu totul nouă, în comparaţie cu crearea restului vieţuitoarelor (acestea având doar un suflet transcendent), pe când în tipul uman

component transcendent era scânteia divină, spiritul! Dificultăţile proveneau în bună măsură din necesitatea realizării unui număr extraordinar de mare de detalii de *înalt nivel ştiinţific*: conceperea şi crearea pentru fiecare *fiinţă spirituală* a mai multor corpuri funcţionale din materii invizibile tot mai fine şi a unui trup organic mult mai dotat, ca „un complex instrument vital şi totodată un vehicul optim".

Încă din timpuri primordiale, entităţile spirituale aduse care urmau să populeze Pământul ca oameni muritori se menţineau în spaţiul planetar doar ca anumite forme radiante constituite din materii fine invizibile. Ele erau lipsite încă de superioritatea unei evoluţii spirituale şi a conştiinţei profunde: acestea erau *spiritele*, părţi din *monadele divine* - acele „scântei din *substanţa-energie divină*" emanate din începuturi de Atotputernicul Creator al universurilor. Pe măsura extinderii continue a universurilor materiale, Monadele au fost răspândite cu miriadele în întregul cosmos al Creaţiei, cu un prim scop fundamental: să contribuie stimulator prin energiile lor *divine* la dezvoltarea şi evoluţia tuturor formelor existenţiale gândite de Tatăl Creator şi transpuse în giganticul edificiu cosmic al Creaţiei. Dar pentru această misiune fundamentală trebuiau să înveţe treptat toate tainele proceselor fizice care se află la baza creării şi a vieţuirii tuturor acestor forme, în cursul unor foarte variate cicluri evolutive, care să le conducă la manifestarea tot mai extinsă a capacităţilor divine implementate din începuturi în fiecare monadă în parte.

Preluând cunoaşterile din vechiul catehism oriental privind procesele primordiale ale formării planetei noastre, în care au fost implicate monadele aduse în spaţiul planetar, H.P. Blavatsky făcea încă din primul volum al operei sale următoarele specificări:

> Pe globul nostru în curs de formare [...] Monada a fost trimisă mai întâi în forma cea mai inferioară a materiei - în stadiul mineral. Introdusă în piatră (sau în ceea ce va deveni mineral şi piatră în Ronda a Patra), ea va ieşi, după şapte rotiri, ca ceea ce noi am putea numi un lichen. Trecând apoi prin toate formele de materie vegetală până în ceea ce noi definim ca materie animală, Monada a atins punctul în care a devenit germenul - pentru a ne exprima în acelaşi mod - animalului care va deveni omul fizic. În toate aceste etape, până la a treia Rondă, ca materie a fost fără formă şi, sub aspectul conştiinţei, a fost lipsită de mentalitate.
>
> Monada, *în sine*, nu poate să fie numită *Spirit*: este o Radiaţie, un suflu al Absolutului; [...] neavând relaţii cu finitul condiţionat şi relativ, este inconştientă pe planul nostru.
> În consecinţă, în afară de materiile care îi vor fi necesare pentru viitoarea sa formă umană, se vor impune:
> a) un model spiritual sau prototip, pentru a da o formă acestor materii,
> b) o conştiinţă inteligentă pentru a ghida evoluţia sa şi progresul său.

Extrem de complexă misiune, ce putea fi realizată numai de fiinţe superioare care să deţină efectiv cunoaşteri de un înalt nivel ale ştiinţelor spirituale şi ale tainelor vieţii, precum şi ale ştiinţelor tuturor felurilor de materii, vizibile şi invizibile! Entităţile mult evoluate care au preluat sarcina din planul divin a creării omului pământean întrupat ca *fiinţă spirituală* au trebuit astfel ca, în prima etapă, să creeze mulţimilor de entităţi spirituale aflate în aşteptare un complex *prototip* funcţional din materii fine cu o structurare incipientă, care să manifeste o *conştiinţă inteligentă*. Această primă etapă era strict necesară înainte de crearea viitoarelor forme umane din materii grele (trupurile carnale). Deci trebuiau concepute din materii fine invizibile anumite corpuri funcţionale intermediare, care să deservească în mod inteligent şi conştient vieţuirea spiritelor. Prin urmare, primele fiinţe umane au existat mai întâi ca „oameni aerieni", care vieţuiau în spaţiul apropiat de solul planetar! Abia ulterior urmau să fie desfăşurate şi activităţile de creare a trupurilor pentru relaţii materiale, care să le asigure vieţuirea efectivă în diferitele medii ale uscatului terestru.

În fapt, probabil că numai în epoca civilizaţiilor incipiente conduse de regii divini li s-au oferit înţelepţilor din acele vremuri trecute asemenea descrieri ale primelor etape creative, pentru a fi consemnate şi transmise generaţiilor ulterioare. Dar aceste comunicări au rămas mereu ascunse la nivelul celor aleşi de iniţiaţii din diferite temple, fiind selectaţi pentru transmitere numai cei care aveau deschidere pentru erudiţie şi spiritualitate. Astfel, generaţie de generaţie, informaţiile au fost transmise doar unor grupuri restrânse de iniţiaţi. Neavând însă preocupări privind spiritualitatea şi dorinţe de a deveni iniţiaţi, cea mai mare parte dintre membrii comunităţilor ştiinţifice ale zilelor noastre nu ştiu nimic despre conţinutul acestor destăinuiri ale creaţiilor primordiale, oferite cândva de fiinţe divine. Însă mai

supărător este faptul că mulţi dintre cei care au aflat totuşi ceva despre asemenea texte preferă în modul cel mai subiectiv să le evite cercetarea. Ba chiar mai mult, din conservatorism se antrenează să le respingă prin diferite pretexte, pentru că afectează întregul eşafodaj cognitiv al ştiinţelor actuale, deşi pe parcursul secolului XX progresul ştiinţei a rezultat din reconsiderări continue ale eşafodajelor specifice. Or, în mod obiectiv, actuala cunoaştere a *trecutului îndepărtat* al speciei umane este încă o ştiinţă tânără: paleoantropologia a fost edificată pe baza unor activităţi empirice limitate începute sporadic în ultimele două veacuri şi activate mai intens în cursul secolului XX. În fapt, descrierea foarte veche a felului în care a apărut omul, consemnată şi păstrată de milenii în Orient şi redată schematic în enumerarea de mai sus a primelor rase create, era bazată şi pe cunoaşteri spirituale fundamentale – nepătrunse încă de ştiinţele actuale. Dar omul fiind *o fiinţă spirituală*, este strict necesară luarea în considerare în protoistoria sa a modului în care acel nucleu spiritual iniţial a fost adaptat la mediul planetar şi apoi a fost „întrupat", exprimarea sintetică privind prima etapa fiind categorică:

> întâia Rasă: era Spirit la interior (Monada), eterică la exterior. Fără intelect.

Extinzând anumite acţiuni izolate de studiere, efectuate de câţiva oameni de ştiinţă din veacuri anterioare, unii cercetători din secolul XX au experimentat diferite manifestări ale anumitor categorii de materii fine invizibile. Publicând în mod scientizat o serie de rezultate[9], unii cercetători au lansat o „fizică paralelă" a acestor materii, în cadrul căreia au fost consacraţi anumiţi termeni propuşi chiar din trecut. Aceşti termeni, bazaţi pe deosebiri esenţiale ale caracteristicilor fizice, fac distincţii clare între diferitele categorii de materii fine, care în antichitate erau însă denumite generic *materii eterice*. Literatura ezoterică actuală, preluând pentru fiinţa umană noii termeni specifici, a generalizat astfel denumirile corpurilor invizibile în funcţie de tipul de materie fină din care este constituit fiecare component în parte. Drept urmare, pentru cele trei corpuri direct legate funcţional de trupul carnal sunt uzuali următorii termeni: *corpul eteric*, *corpul astral* şi *corpul mental*. Or, din specificarea de mai sus a

vechiului text ar rezulta că spiritele implicate în crearea primei rase ar fi fost dotate iniţial de Seniorii Lunii numai cu corpul eteric. Corpul astral al dorinţelor şi al senzaţiilor a fost la rândul lui implementat abia la dotarea rasei a doua, iar după un alt timp a fost realizată dotarea mai complicată şi cu corpul mental, al intelectului. Aceste etape ulterioare au fost realizate însă de alte grupuri de fiinţe superioare. Cunoaşterea primei acţiuni de acest fel, importantă pentru viitoarea specie umană, i-a făcut pe vechii înţelepţi cronicari să-i denumească pe aceşti *primi creatori* ai „omului aerian" printr-o expresie stranie: „Strămoşii noştri lunari"!

Categoria distinctă a materiei eterice (aceasta existând în mediul terestru în şapte tipuri uşor diferite) prezintă caracteristici fizice care deservesc cel mai bine schimburile funcţionale de informaţii dintre corpurile din materii fine invizibile şi cele din materiile grele planetare. Faptul rezultă din frecvenţele vibratorii specifice ale atomilor eterici la valori oarecum mai apropiate de cele ale atomilor materiilor grele. De aceea, la absolut toate fiinţele „întrupate" (bacterii, plante, animale, oameni) a fost conceput încă primordial un corp eteric, cunoscut în literatura domeniului şi sub denumirea de „dublul eteric". Acesta asigură legătura funcţională dintre entitatea invizibilă şi trupul carnal specific, constituit din materii grele organice. Or, numai prin „îmbrăcarea" prealabilă a spiritelor cu un asemenea corp era posibilă înfăptuirea primei etape – aceea a dotării lor cu un corp funcţional care să realizeze schimburile reciproce de informaţii cu mediul fizic al Pământului. Explicaţia orientală era chiar mai categorică: *aceasta a fost prima rasă* – „*Spirit* la interior, *Eterică* la exterior. Fără intelect". Deci în acea primă etapă protoistorică, după „învelirea" cu un corp eteric, „fiinţele umane" încă nu erau *dotate* şi cu vreun alt corp funcţional intermediar!

Dar iată cum a fost consemnată în textul antic tibetan cunoaşterea modului în care a fost creată această primă rasă umană, *aeriană* a Pământului:

> Stanţa III
> 12. Marii Seniori i-au chemat pe Seniorii Lunii, cu Corpuri Aeriene: „Faceţi să apară Oameni [le-au spus ei], *oameni de natura voastră*. Daţi-le lor [Monadelor] Formele lor interne. Ea [Mama-Pământ sau

Natura] le va construi îmbrăcămințile [trupurile] exterioare. Ei vor fi Bărbați-Femei.

Doar în câteva fraze restrânse, vechii *cronicari inițiați* au cristalizat revelația unei tulburătoare cunoașteri primordiale: *Mari Seniori, veniți din spațiu* (fiind deci ființe spirituale superioare), *i-au chemat* pe *Seniorii Lunii*, *anumite* ființe spirituale de un nivel ierarhic mai redus, care, evident, *vieţuiau în spațiul Lunii* în „corpuri din materii invizibile" (figura 5), și le-au dat o sarcină dintr-un *plan superior*: „Faceți să apară Oameni". Și aceşti primi oameni trebuiau să fie de aceeași natură cu *progenitorii lunari*: să fie într-o primă fază ca niște „entități aeriene" dotate și cu *formele lor interne*, respectiv cu anumite corpuri funcționale din materii eterice invizibile. Este astfel evident un fapt foarte important: Marii Seniori cunoșteau foarte bine „programul intimității structurale și funcționale" a viitoarei ființe umane, în baza căruia dirijau crearea omului terestru. Indicația lor era clară: corpurile funcționale din materii fine aveau să rămână în *interiorul* trupului carnal după crearea acestuia. Dar, după cum a rezultat din schema redată mai sus și din anumite specificări din textul arhaic, Seniorii Lunii nu aveau potențele creării tuturor corpurilor interne necesare fiecărui spirit în parte. Prima rasă era „fără intelect", deci fără corp mental.

În sine, simpla specificare a sarcinii de implementare a formelor lor interne avea de fapt un conținut creativ mult mai complex. Astfel, cum am menționat și mai sus, fiecare ființă din mediul terestru deține în propriul trup carnal o structurare funcțională identică cu cea a trupului organic, dar din materii fine invizibile: *dublul eteric*. Dar cunoscătorii domeniului spiritual știu bine că acest dublu conține și programul în baza căruia trupul organic al fiecărei ființe se formează chiar din timpul gestației și se dezvoltă apoi treptat în cursul vieții! Deci Marii Seniori cunoșteau prea bine și faptul că ființele lunare dețin în sinea lor acest prototip eteric al omului galactic și sarcina pe care le-au dat-o acestora era mai amplă: nu era vorba doar de o simplă „îmbrăcare" a spiritelor cu un corp având un rol intermediar, ci de crearea *structurată* a primului component funcțional care să conțină și *programul viitorului trup organic* ce avea să determine modul de vieţuire a spiritelor aduse să evolueze în mediul material

al acestei planete! Totuși, implementarea programului trupului carnal în forma eterică primară avea să fie realizată într-o etapă ulterioară a acomodării spiritelor la mediul material terestru, aceea a dotării rasei a doua.

Formele eterice aveau să rămână astfel încă mult timp ca mijlocitor al preluării de informații, până când spiritele aveau să fie dotate și cu corpurile din materii tot mai fine, care să le asigure o conștiință inteligentă. Și abia după aceea, într-o altă etapă intermediară, prin folosirea materiilor Mamei-Pământ, urma să li se edifice entităților umane și *îmbrăcămintea exterioară* a trupurilor carnale! Extrem de stranie schemă a creării omului, față de cunoașterile noastre obișnuite...

Aceste descrieri, care ni se par atât de ciudate, devenind totuși texte sacre respectate de înțelepții și clericii fiecărei generații încă din antichitatea zonei hindo-tibetane, au determinat-o pe autoarea *Doctrinei Secrete* să specifice o definire pe care a aflat-o în anii când a beneficiat de instruirile înțelepților locali și pe care a reluat-o repetat în volumele respective:

Cine sunt Seniorii Lunii? În India, aceştia sunt numiți Părinții sau *Strămoșii Lunari*!

Problema Marilor Seniori, care au venit să declanșeze această acțiune de antropogeneză în spațiul planetei Pământ, pare a fi însă mult mai complicată. Deși din unele interpretări redate în textul cărții respective ar rezulta că aceste ființe superioare ar face parte din lumile spirituale care vieţuiesc în corpuri din materii fine invizibile în cadrul sistemului nostru solar, comentarii ulterioare ale autoarei și alte texte vechi, dar și „comunicări" primite în diferite locuri din lume – chiar și mai recente, până în ultimele decenii – afirmă venirea unor Mari Seniori și din alte zone galactice.

Foarte derutantă pentru cunoașterea actuală este însă acea specificare din cadrul planului de perspectivă stabilit pentru planeta noastră: oamenii pământeni *vor fi Bărbați-Femei*! Inteligențele superioare care aveau sarcina transpunerii planului divin privind răspândirea tot mai amplă a ființelor spirituale în această zonă a Creației ar fi hotărât ca pe Pământ oamenii întrupați inițial să fie *androgini*! A fost

oare această specificare a vechiului text oriental o fantezie a necunoscutului înţelept antic care a preluat informaţii mitice de o amploare ce depăşea orice cunoaştere omenească? Însă existenţa unei etape primordiale a speciei umane, în care primii oameni ar fi fost bărbaţi ce aveau şi componente sexuale feminine, era totuşi mai larg cunoscută în antichitate! Atât autoarea iniţiată în Orient, cât şi autori mai recenţi au tot reluat din textul antic *Banchetul* al filozofului iniţiat grec Platon un citat întru totul semnificativ:

> Natura noastră de odinioară nu era cea care este acum. Ea era *androgină*; formele şi numele ţineau în acelaşi timp de bărbat şi de femeie şi le erau comune.

Dar cunoaşterea respectivă a fost preluată din memorii ancestrale şi de alţi înţelepţi, ai mai multor popoare vechi, fiind astfel transpusă chiar şi în cărţi sacralizate ale acestora. Poate că afirmarea cea mai categorică a straniului fapt preistoric se regăseşte în *Zohar*, carte cu bogate cunoaşteri spirituale cristalizate de-a lungul mileniilor de iniţiaţii poporului evreu. Iată un citat cu totul semnificativ:

> Adam era compus din bărbat şi femeie şi femeia care îi era alăturată era de asemenea compusă din bărbat şi femeie, pentru ca ei să fie completi.

Revenind însă la textul tibetan care a păstrat cele mai multe aspecte descriptive ale impresionantei epopei a creării omului terestru, dezvăluirile consemnate ne redau într-adevăr desfăşurări tulburătoare:

> 13. Ei [zeii lunari] s-au dus fiecare pe teritoriul care i-a fost repartizat; ei erau şapte, fiecare pe Lotul său. Seniorii Flăcării au rămas îndărătul lor. Ei nu voiau să meargă, ei nu voiau să creeze.

Pentru a explica acest verset în baza cunoaşterilor suplimentare pe care le-a primit de la înţelepţii care i-au oferit textul respectiv, autoarea volumului a menţionat în continuare următoarele:

> Învăţătura Secretă ne spune că Progenitorii divini au creat omul pe şapte porţiuni diferite ale globului terestru – adică pe fiecare zonă câte o Rasă umană diferită [...]

> Spiritele Lunare – deşi aveau *focul creator* – nu posedau însă superioritatea spirituală; ele nu puteau să formeze decât modelul omului fizic, adică omul eteric. Nu puteau crea omul spiritual nemuritor legat de Monade.

Aşadar, după cum a detaliat de altfel şi în continuare, acei Părinţi Lunari care primiseră sarcina primelor dotări ale spiritelor pentru a ajunge să se întrupeze ca oameni pământeni nu aveau totuşi potenţele necesare pentru a edifica în mod complet omul spiritual nemuritor. În fapt, la acel prim „înveliş" inferior, la acel corp eteric strict necesar prealabil, care avea să conţină şi *modelul omului fizic*, deci programul biologic al trupului carnal, mai trebuiau ataşate prin intervenţia altor fiinţe superioare încă două principii funcţionale de legătură: corpul emoţional şi corpul mental. Dar întrucât această primă rasă a omului pământean primordial nu era încă dotată cu aceste două corpuri esenţiale, spiritele au rămas încă un timp în atmosfera terestră doar ca forme ce vieţuiau într-o stare latentă, fără a manifesta inteligenţă. Explicaţia ezoterică redată în comentariile autoarei e bine cunoscută celor care avansează în asemenea cunoaşteri:

> Aici jos, în planul nostru material, un Spirit pur – care este întru totul perfect, *fiind divin* – nu are potenţa Creaţiei şi a Conştiinţei de Sine fără a fi fortificat printr-o asociere cu o altă esenţă, diferită.

Referitor la *Seniorii Flăcării rămaşi îndărăt* fiindcă *nu voiau să creeze*, iniţiata aflase că aceştia aparţineau în fapt altei ierarhii spirituale. Neparticiparea lor la acea primă fază creatoare ar fi avut o motivaţie ezoterică mai ascunsă: în programul lor karmic de perspectivă era prevăzut că, după crearea trupurilor organice, într-o primă etapă ei *trebuiau să se încarneze alternativ* pentru anumite perioade în trupurile unor viitori pământeni. Astfel, urmau să constate pe viu, în mod foarte amănunţit, necesităţile funcţionale care trebuiau perfecţionate. Într-o etapă următoare – care avea să fie suficient de îndepărtată –, unii dintre aceşti Seniori *trebuiau* de asemenea să se mai reîncarneze şi să devină conducători („regii divini"), pentru a dirija pe această cale organizarea primelor grupuri de populaţii umane şi a le oferi o serie întreagă de cunoştinţe necesare vieţii

materiale şi sociale. Aceste activităţi le-ar fi fost incluse de fapt în programul lor karmic: prin astfel de eforturi cu totală dăruire în realizarea planului divin şi pe planeta Terra, pe care nu se manifestau încă fiinţele spirituale umane, chiar acele fiinţe superioare aveau să avanseze pe calea propriei evoluţii spirituale.

În fapt, în întregul spaţiu al Creaţiei divine, totul se desfăşoară atemporal în baza unui plan amplu, conceput în mare, la scară cosmică, de Tatăl Atotputernic. Pe măsura realizării acestui plan, ierarhiile inteligenţelor spirituale superioare organizate armonios la diferite nivele urmăresc şi dirijează atât crearea formelor de viaţă, cât şi continua perfecţionare a fiecărui proces creativ, până în cele mai fine şi mai profunde detalii. Prin asemenea activităţi permanente, ele însele progresează evolutiv, către un orizont pe care noi, oamenii, încă nu-l putem concepe ca extindere şi ca limite.

În *Stanţa* următoare, au fost şi mai mult accentuate aceste aspecte ale unei faze primordiale în crearea oamenilor tereştri ca simple „forme aeriene", ca nişte *Umbre*, ca nişte *Fantome*. Pentru mulţimile de spirite aduse şi aflate în aşteptare, a survenit mai întâi intervenţia unor grupuri importante de progenitori neîntrupaţi – *Cei Fără-Os* –, care, desigur, acţionau sub coordonarea unei fiinţe spirituale de nivel superior în realizarea „îmbrăcării" spiritelor cu corpuri din materii invizibile:

> Stanţa IV
> 14. Cele şapte Legiuni, Seniorii Născuţi ai Voinţei [sau Născuţi ai Mentalului], împinşi de Spiritul care dă Viaţa, i-au separat pe Oameni între ei, fiecare în propria lui zonă.
> 15. S-au născut şapte ori şapte Umbre de Oameni viitori, fiecare de propria sa Culoare şi de propria sa specie. Părinţii, Cei Fără-Os, nu puteau să dea Viaţă Fiinţelor prevăzute cu os. Descendenţii lor au fost Fantome, fără Forme şi fără Mental. De aceea au fost numite Rasa de Umbre.

Pentru aceste versete, autoarea volumelor *Doctrina Secretă* a preluat din textele hinduse ale *Puranelor* un comentariu care a subliniat în plus caracterul incipient al acelei aşa-zise „prime Rase umane":

> Proiectând Umbrele lor şi formând oameni cu un singur Element [Eter], Progenitorii au urcat la Maha Loka [Luna], *de unde ei coborau periodic când Lumea se reînnoia*, pentru a da naştere la noi Oameni. Corpurile Eterice ale acestora au rămas însă fără înţelegere [Manas] până la sosirea Zeilor.

Este desigur foarte interesantă această specificare (din păcate, fără o explicaţie mai precisă): „Progenitorii urcau în Lună, de unde se coborau periodic când Lumea se reînnoia, pentru a da naştere la noi Oameni...". În schimb, ca o completare, iniţiata a adăugat următoarele specificări proprii:

> Strămoşii lunari au creat omul ezoteric, din primele corpuri eterate, dar ei nu au putut să-i imprime acea scânteie sacră a conştiinţei de sine şi a raţiunii. Aceasta a fost Prima Rasă.
> Abia *Zeii care au venit ulterior* – simbolizaţi la greci prin Prometeu – au completat fiinţa umană – ca *om spiritual*.
> Fiecare clasă de Creatori a dat omului ce putea să-i dea: una a construit forma sa exterioară, alta i-a dat esenţa care mai târziu a devenit Sinele-Superior Uman (prin eforturile pe care fiecare individ trebuie să le facă).
> Dar *Creatorii nu puteau să-i facă pe oameni să fie perfecţi* – fără păcate – aşa cum erau ei înşişi. Prima omenire a fost deci o copie palidă a Creatorilor ei.
> [...] Spiritele Lunare nu au fost decât străbunii *Formei omului*... Astfel, când şi-a făcut apariţia omul primitiv, acesta nu a fost decât o fantomă lipsită de simţuri. Această „creaţie" a fost un eşec.
> [...] Cum poate fi explicată însă prezenţa în Om a *Sinelui-Superior*? În *Comentariu* s-a explicat: „Fiii Inteligenţei Universale" *sunt aceia care au dat viaţă fiinţei umane* [...] Aceştia sunt Seniorii Eternei Vieţi Spirituale [...] La început (în timpul Rasei a Doua) unii [dintre Seniori] doar au insuflat esenţa lor în oameni şi numai unii şi-au ales lăcaşul în om". (sublinierile noastre)

În fapt, majoritatea *Stanţelor* vechiului text tibetan care au fost redate în volumul II, *Antropogeneza*, precum şi citatele din vechile *Comentarii* ale înţelepţilor hinduşi, care au fost asociate explicativ la fiecare verset împreună cu variate completări ale autoarei, au redat repetat aceeaşi cunoaştere tulburătoare: fiinţele umane pământene *au fost create treptat de diferite grupuri de fiinţe spirituale venite din exteriorul planetei!* Grupurile respective aveau diferite nivele evolutive ierarhice şi, respectiv, diferite nivele ale potenţelor energetice creative. Deşi foarte *succint* ca exprimare, textul *Stanţelor lui Dzyan* a evidenţiat clar numeroase diferenţieri ale numelor acestora: *Seniorii*

Lunii, *Seniorul Lotusului*, *Părinţii Lunari*, *Cei Fără-os*, *Drenorii apelor*, *Seniorii Flăcării*, *Seniorii Născuţi ai Voinţei*, *Spiritele solare*, *Marea Lumină solară*, *Spiritul care dă Viaţă*, *Marii Seniori*, *Fiii Inteligenţei Universale*, *Seniorii Eternei Vieţi Spirituale*, *Fiii Înţelepciunii*, *Fiii Nopţii*. Deşi în cazul unora dintre aceste fiinţe superioare s-a menţionat venirea lor din sistemul nostru solar, este evident că altele (probabil ultimele patru sau poate şase denumiri) au venit din diferite lăcaşuri galactice, în diferite etape, pentru a-şi aduce contribuţia la crearea şi dotarea omului pământean! Şi în fapt, toate aceste acţiuni s-au desfăşurat efectiv *experimental*, în decursul natural al unor îndelungate epoci atât de îmbunătăţiri treptate chiar ale codului genetic şi ale proceselor biochimice celulare, cât şi de perfecţionări funcţionale ale corpurilor asociate, până la optimizări ale relaţiilor biologice şi sociale între variate tipuri de rase întrupate. În cadrul aceleiaşi *Stanţe IV* s-a redat oarecum alegoric modul în care mai multe feluri de fiinţe spirituale creatoare au colaborat la dotarea spiritelor în cursul etapei următoare, cea a aşa-zisei a doua rase a pământenilor:

16. Cum au fost născuţi Oamenii? Cum au fost făcuţi Oamenii cu mentalul lor? Părinţii [strămoşii lunari] au chemat în ajutorul lor propria lor Lumină... Spiritul Pământului a chemat în ajutor Lumina Solară [Spiritul care este în Soare]. Aceştia [strămoşii şi cele două Lumini], graţie eforturilor lor reunite, au produs un Corp bun. Acesta putea să se ţină pe picioare, să meargă, să alerge, să se aplece sau să zboare. Totuşi, acesta nu era decât o Umbră, o Umbră care nu poseda simţuri.

Foarte interesantă redare a creării unui *Corp bun* eteric: „Acesta putea să se ţină pe picioare, să meargă, să alerge... Totuşi, nu era decât o Umbră... care nu poseda simţuri!"

Acest rezultat al *eforturilor reunite* a fost o fază creativă importantă – specifică rasei a doua: *structurarea* intimă a corpului eteric al spiritelor umane ca *program al prototipului viitorului trup carnal*. Dar acest program eteric conţinea numai aspectul şi principiile de organizare biologică a trupului.

Versetul următor a oferit o succintă, dar sugestivă explicitare a modului în care s-a desfăşurat noua etapă creativă, specificând un fapt suplimentar important: prin colaborarea respectivă s-a realizat

şi implementarea celui de-al doilea corp din materii fine, corpul astral, *Vehiculul Dorinţelor*:

17. Suflarea [Monada umană] avea nevoie de o Formă: Părinţii i-au dat-o... Suflarea avea nevoie de Spiritul Vieţii: Spiritele solare l-au insuflat în Formele sale... Suflarea avea nevoie de o Oglindă a corpului său [Umbra eterică]: „Noi i-am dat-o pe a noastră", au spus Puterile Creatoare. Suflul avea nevoie de un Vehicul al Dorinţelor: „Îl are", au spus Drenorii apelor [ardoarea pasiunii şi a instinctului animal]. Dar Suflarea avea nevoie şi de un Mental pentru a cuprinde întregul Univers: „Noi nu putem să i-l dăm pe acesta", au spus Părinţii. „Eu nu l-am avut niciodată", a spus Spiritul Pământului. „Forma ar fi distrusă, dacă i l-aş da pe al meu", a spus Marea Lumină [Solară]... Omul [în formare] a rămas o Fantomă goală şi lipsită de simţuri [...] Astfel, Cei Fără-Os au dat Viaţă celor care vor deveni [mai târziu] Oamenii prevăzuţi cu os în timpul celei de a Treia [rase].

Mai complicat pentru cunoaşterea şi capacitatea noastră de acceptare este însă versetul selectat în continuare de autoare, privind modul în care a fost creată şi a evoluat rasa a treia:

Stanţa VI:

22. A Doua [Rasă] a evoluat apoi în Născută-din-Ou, a Treia [Rasă]. Lebăda Albă a Bolţii Înstelate [Luna] a clocit Oul Viitoarei Rase. Omul-lebădă de la sfârşitul celei de-a Treia [Rase], mai întâi bărbat-femeie, apoi bărbat şi femeie.

Comentariul înţelepţilor care au obţinut în timp tălmăciri ale exprimărilor simbolice din vechime a oferit totuşi o explicaţie parţială a ciudatelor afirmaţii alegorice. În fapt, acestea au consemnat faze experimentale importante în edificarea primelor trupuri carnale ale omului terestru, în baza acelui program biologic implementat anterior în corpurile eterice ale Spiritelor:

A Treia Rasă Mamă, „Dubla" [Androginii]. Primele subrase ale acesteia au fost Găoci, până în momentul în care ultima subrasă a fost animată de Spiritele Creatoare.

[...] Primii fii au emanat din Cei din Rasa a Doua şi *au devenit ovipari*. Emanaţiile care ieşeau din corpurile lor erau ovulare; micile nuclee sferoidale se dezvoltau într-un vehicul mare, moale, ovoid, care se întărea treptat şi apoi, după o perioadă de gestaţie, se spărgea şi tânărul animal uman ieşea fără ajutor...

Straniu *proces biologic* al *naşterii* omului, despre care nici autoarea volumului nu a putut afla prea multe lucruri! E adevărat că în epoca respectivă existau familii de animale mari (saurienii) care se reproduceau pe această cale. Un asemenea episod primordial (care şi pentru noi, cei de astăzi, este într-adevăr greu de conceput) nu putea fi imaginat de oamenii mileniilor anterioare, căci anticii nu au ştiut că a existat o asemenea înmulţire a unor animale în urmă cu zeci de milioane de ani. Ar rezulta că nu poate fi exclusă *a priori* o atare ipoteză: într-o fază experimentală iniţială, limitată în timp, poate că grupul de progenitori ar fi adaptat ca variantă acea oviparitate animală şi pentru primii oameni-animal apăruţi în trupuri carnale pe planeta noastră... Pentru a contura însă mai pregnant fondul *experimental* al activităţilor acelor *savanţi biologi* neştiuţi, H.P. Blavatsky a adăugat o completare explicativă:

> Rasa a Doua a dat naştere celei de-a Treia, care ea însăşi a fost divizată în trei subrase distincte – compuse din oameni generaţi în moduri diferite. Primele două din aceste subdiviziuni au fost produse printr-o metodă ovipară, probabil necunoscută Istoriei Naturale moderne [...] Copiii primelor subrase erau total fără sex – şi, după câte ştim, fără formă –, însă cei din subrasa următoare au venit pe lume ca androgini.

Aceste afirmaţii afectează desigur cunoaşterile actuale privind originea omului şi, nefiind descoperite fosile de acest fel, nu au suportul material cerut mereu de oamenii de ştiinţă pentru a accepta o idee nouă. Şi, desigur, fiind vorba de acei copii care ar fi apărut experimental în număr restrâns, în urmă cu peste două sute de milioane de ani, s-ar putea să nu mai existe nici o fosilă de acest fel. În schimb, descoperiri făcute periodic de paleontologii actuali elimină o anumită parte din cunoaşterile savante acceptate până mai ieri cu privire la originea omului, recunoscându-se şi mai accentuat că vechea schemă evolutivă descrisă în tratate şi în cărţile şcolare trebuie reconsiderată: fiinţa umană nu derivă din specia maimuţelor şi este cu mult mai veche, trebuind să fie căutat un alt strămoş biologic al ambelor specii, din care s-ar fi diferenţiat separat speciile bipede hominide şi cea a antropoidelor (cimpanzei, gorile, giboni, urangutani).

Reluând o sinteză a celor mai noi descoperiri de fosile având caractere humanoide, revista franceză *Science et Vie* a publicat

(în iunie 2010) patru articole privind cele mai actuale consideraţii ştiinţifice din domeniul paleoantropologiei, evidenţiind noi reevaluări făcute de paleontologi francezi şi americani. Primul articol, al cercetătoarei Emilie Rauscher, intitulat întru totul sugestiv *Nu descindem din maimuţă* (vezi nota 5), a prezentat modul în care au survenit mereu reconsiderări, bazate pe cele mai moderne metode ale datărilor. Astfel, în urma descoperirii unui craniu de hominid cu mult mai vechi decât al celorlalte fosile considerate a fi primele vestigii, vârsta strămoşilor omului – care a tot fost modificată de la 4,4 la 5,8 apoi la 6 milioane de ani – a fost coborâtă mai recent la 7 milioane de ani! Aşadar, originea speciei umane ar putea proveni din era terţiară! Studierea foarte atentă a acestui craniu, descoperit în 2001, în situl Ţumai din statul african Ciad (fiinţa respectivă primind numele de *Sahelanthropus tchadensis*), i-a determinat pe cercetătorii americani P. Payet şi T. White (de la Universitatea California din Berkeley) să publice (în *Look at Science*) două concluzii categorice: „*Primo*: Omul nu descinde din maimuţă; el este *prin el însuşi*. *Secundo*: Cimpanzeul este rezultatul unei istorii evolutive la fel de lungi ca a noastră. Deci el nu este strămoşul nostru".

Această a doua concluzie a fost susţinută şi de descoperitorul craniului de la Tumai, paleontologul francez Michel Brunet (profesor la Collège de France): „Mult timp s-a considerat că ultimul strămoş comun trebuia să semene cu un cimpanzeu. Acum, graţie scheletului fosil *Ardipithecus ramidus* (4,4-5,8 milioane de ani), avem o certitudine clară că *nu este aşa*".

Referitor la alte descoperiri mai recente din Asia, în special cea făcută în 2009, a hominidului *Ganlea megacanica*, datat la 37 de milioane de ani (deci pe la mijlocul erei terţiare, respectiv pe la începutul miocenului sau poate chiar în cursul perioadei anterioare, în oligocen), asociate cu cele mai noi descoperiri din Africa, autoarea articolului din revista franceză a făcut, în urma afirmaţiilor paleontologilor implicaţi în cercetările respective o constatare tulburătoare: „Au existat şi alte omeniri".

Într-un alt articol de sinteză publicat în aceeaşi revistă[10], având de asemenea un titlu foarte sugestiv, *Suntem în final dintr-o familie numeroasă*, specialistul Laurent Orluc, făcând sinteza modului de înrudire a hominizilor care au avut coduri genetice apropiate celui al

omului actual (în baza analizelor ADN al mitocondriilor din oasele fosile), dar totuşi diferite între ele, a evidenţiat şi el aceeaşi concluzie finală: „Aceste descoperiri conturează totuşi tabloul unei familii cu ramificaţii multiple – dintre care multe s-au stins –, *cu existenţa simultană a unor omeniri diferite*".

Dar asemenea concluzii susţin faptic afirmaţia vechiului text tibetan: *Strămoşii progenitori au creat mai multe tipuri de om primitiv, în şapte zone distincte!* Iată deci un fapt care, treptat, se repetă şi se reflectă şi în multe alte domenii ale cunoaşterilor umane: descoperirile ştiinţifice din ultimul veac şi din ultimii ani ne conduc mereu la *reconsiderări* perpetue ale celor *ştiute mai înainte* şi chiar la găsirea a numeroase apropieri între cunoaşteri ştiinţifice stranii ale înţelepţilor antici şi cunoaşterile ştiinţifice mai avansate[11] ale zilelor noastre!

Dar autoarea *Doctrinei Secrete*, fiind convinsă de realismul descriptiv al textului *Stanţelor lui Dzyan* privind îndelungata epopee a creaţiei omului pământean de către fiinţe spirituale superioare venite pe Terra pentru realizarea acestei sarcini galactice, a specificat şi un aspect mult mai complex: *„În cosmogonia hindusă, omul a fost creat în mod spiritual*. Acest mod de a procrea exclude orice idee de sexualitate, cel puţin la primele populaţii umane".

Ştiinţa psihoenergetică aplicată în protoistorie

Pentru cititorul mai puţin informat în domeniul mai actual al *psihotronicii*, care, în cursul secolului XX, a început să fie studiat ştiinţific în centre de cercetare importante din multe ţări (SUA, Rusia, Marea Britanie, Franţa, Germania, China, Japonia, Cehoslovacia, Bulgaria etc.) – e drept, în condiţii mai discrete –, scurta afirmaţie că *omul ar fi fost creat în mod spiritual* prin procese fizice generate de energii spirituale ar apărea, de asemenea, ca o metaforă a trecutului.

Totuşi, studii experimentale tot mai extinse asupra fenomenelor complexe produse de energiile emise de corpurile invizibile ale fiinţei umane, energii care aparţin unui spectru încă necunoscut în fizica modernă, au oferit tot mai numeroase surprize pentru cunoaşterile savante actuale.

Separat de manifestările spectaculoase din cadrul experienţelor organizate în mod ştiinţific de cercetători cu înaltă calificare în diverse domenii actuale, privind, de exemplu, energiile care generează fenomenele telepatice sau pe cele ale telekineziei[12], ale materializărilor şi ale dematerializărilor[13] etc., în anumite laboratoare specializate s-au studiat şi fenomene fizice produse de *energiile psihice* în intimitatea microscopică a materiei în general – şi îndeosebi a materiei vii. S-au efectuat astfel experimente de mare fineţe care au studiat influenţele energiilor psihice emise mental şi concentrate voit asupra proceselor biochimice care au loc la nivel intracelular, dar şi asupra diferitelor fenomene fizice produse de energiile spectrului electromagnetic, chiar până la nivelul particulelor atomice.

Pe linia influenţelor induse de energiile fiinţelor spirituale umane în procesele biologice, în sugestivul „Cuvânt-înainte" scris de savantul american profesorul emerit dr. W.A. Tiller (de la Universitatea Stanford) la interesanta carte *Proiectul Sfera* a profesorilor universitari dr. M. Ledwith şi dr. K. Heinemann[14], acesta a reamintit descoperirea unui fenomen fundamental, prea puţin cunoscut însă de public: energiile psihice dirijate în mod conştient, dar chiar şi cele generate în mod inconştient de noi toţi influenţează direct microprocesele biochimice ale componentelor microscopice din nucleul şi citoplasma celulelor vii! Or, acest fapt se transpune permanent, în mod total neştiut, în structura şi fiziologia organelor interne şi deci ale trupurilor carnale – atât ale oamenilor, cât şi ale animalelor –, putând influenţa benefic sau nefavorabil starea acestora!

Prezentând analitic aceste rezultate prin prisma celei mai moderne concepţii ştiinţifice asupra existenţei primordiale în spaţiu a *particulelor de informaţii* ca fiind *cele mai elementare particule din care a fost edificat tot ce există în Univers*, savantul fizician a relevat şi un fapt care abia în ultimele decenii a putut fi înţeles de o parte din lumea ştiinţifică: cercetările au demonstrat efectiv că fenomenul de bază care poate produce modificări *voite* în procesele biochimice la nivelul intracelular este manipularea autoritară a *informaţiilor* elementare conţinute în fiecare celulă de către *conştiinţa* fiinţelor spirituale sau, altfel spus, prin concentrarea voită a *energiei gândirii* emise de fiinţele spirituale.

Referitor la nivelul actual al cunoaşterii ştiinţifice, savantul american a pus deschis o întrebare, la care a răspuns tot el. Termenii

moderni folosiţi au redat atingerea unei noi trepte evolutive a concepţiilor ştiinţifice moderne, dar cu *părăsirea imperativă* a schemei depăşite a gândirii savante, chiar şi din prima jumătate a veacului trecut :

> Prin ce se deosebeşte ştiinţa psihoenergetică de ştiinţa tradiţională ? În ultimele patru sute de ani, ştiinţa tradiţională nu a considerat conştiinţa umană o variabilă termodinamică semnificativă în studiul fenomenelor naturale. Investigaţiile s-au învârtit în jurul ecuaţiei metaforice a relaţiei
>
> MASĂ ↔ ENERGIE
>
> [...] În ultimii o sută cincizeci de ani ştim însă că funcţia potenţială principală a termodinamicii, care conduce toate procesele din natură, este energia liberă pe unitatea de volum sau pe molul din substanţa chimică... Astfel, ecuaţia metaforică a reacţiei care guvernează ştiinţa psihoenergetică este
>
> MASĂ ↔ ENERGIE ↔ INFORMAŢIE ↔ CONŞTIINŢĂ

În baza cercetărilor pe care le-a efectuat în anii '90 împreună cu colegi de la Institutul HeartMath din California, profesorul emerit W.A. Tiller a menţionat şi constatarea verificată în laborator a *existenţei fundamentale* a unui principiu psihofiziologic :

> Fiecare schimbare în starea fiziologică umană este însoţită de o schimbare corespunzătoare în starea mental-emoţională şi invers : fiecare schimbare mental-emoţională umană, conştientă sau inconştientă, este însoţită de o schimbare corespunzătoare în starea fiziologică.

Iată recunoaşterea ştiinţifică, constatată experimental de specialişti, a faptului că energiile psihicului nostru pot contribui la însănătoşirea unei persoane al cărei trup are o suferinţă, tot aşa cum suferinţele trupului ne induc stări psihice tot mai neplăcute !

Dar poate că cel mai tulburător experiment a fost cel al studierii influenţelor energiei gândire-voinţă asupra segmentelor de ADN al cromozomilor unor nuclee celulare dintr-un ţesut organic, introdus într-un recipient care a fost deplasat repetat la distanţe ce au variat între 0,6 şi 1,2 metri. Rezultatele au fost impresionante : „Datele spectroscopiei în ultraviolet au arătat că însăşi conformaţia moleculelor de ADN ca înfăşurare sau desfăşurare în segmentele de ADN *este influenţată de voinţă*".

Înţelegând amploarea ascunsă a acestei constatări, savantul american nu a avut reţineri să afirme :

> Dacă o asemenea schimbare poate fi indusă unor segmente de ADN *aflate în afara corpului*, imaginaţi-vă ce se poate întâmpla cu segmentele de ADN din celulele individuale *din interiorul corpului*, prin intenţii focalizate.

Iată deci că ştiinţa modernă a ultimelor două decenii a constatat efectiv că însăşi energia gândirii *focalizată* prin voinţă poate produce modificări directe în genele structurilor elicoidale ale cromozomilor – care conţin caracterele ereditare ale *programului biologic* specific al unui ţesut, organ, al unei fiinţe şi deci al oricărei specii ! În fapt, pe o asemenea cale se pot obţine modificări şi combinaţii genetice mult mai uşor decât prin experimentele biologice foarte complicate – reuşite în bună parte – care au fost tot mai extins efectuate în ultimele decenii în diferite ţări, pentru îmbunătăţirea diferitelor rase de animale sau chiar pentru crearea diferiţilor hibrizi. Dar asemenea experimente – fie biochimice, fie biopsihice – au în fapt un orizont foarte larg al posibilităţilor de modificări genetice, iar pericolul ca specia umană să fie afectată prin „jocuri genetice" a condus la legislaţii restrictive.

Într-un atare cadru ştiinţific experimental care continuă să se dezvolte în zilele noastre, este desigur tot mai uşor de înţeles şi chiar de acceptat afirmaţia unor înţelepţi din veacurile trecute : *omul a fost creat în mod spiritual !* Dacă unii cercetători pământeni au obţinut asemenea *influenţări psihobiologice* în intimitatea microscopică a celulelor vii, deşi aceştia încă nu au ajuns la nivele ale evoluţiei spirituale ca acelea deţinute de fiinţe spirituale superioare din alte lumi care au fost capabile să vină pe Pământ pentru *activităţi creatoare*, cu atât mai mult astfel de fiinţe coborâte din cer au putut modifica spiritual cromozomii unor specii existente, pentru a crea treptat omul pe Pământ !

Probabil că nu vom şti niciodată dacă acei savanţi creatori veniţi din spaţiu şi-au concentrat energiile spirituale asupra unor celule din ţesuturi vegetale pentru a elabora un cod genetic hibrid mult mai dezvoltat, util unei variante experimentale în crearea speciei umane, aşa cum sugera textul antic mayaş privitor la „oamenii din lemn" ; sau dacă pentru scopul respectiv, prin energii spirituale, au modificat genele din nucleele unor celule animale pentru a crea o specie superioară ; sau dacă, cu foarte mult timp mai înainte, prin asemenea

energii, poate chiar ei au creat primele celule vii pe această planetă... Dar ceea ce se desprinde pentru înţelegerea mai actuală a unor taine primordiale este un fapt întru totul logic: pentru fiinţele spirituale superioare care au venit pe Pământ – unele din Lună, altele solare, iar altele şi mai evoluate, venite din lăcaşuri galactice –, având sarcina creării experimentale a speciei biologice a unei omeniri terestre pentru întruparea mulţimilor de spirite aduse aici, modul de *creare spirituală* a fost întru totul *normal*, *natural*! Savanţii progenitori nu şi-au adus cu ei aparaturi sofisticate şi nu au construit pe Pământ laboratoare de înaltă performanţă! În fapt, chiar şi un suflet pământean care a ajuns la un anumit nivel al deblocării propriilor capacităţi psihoenergetice nu are nevoie de microscoape performante pentru *a vedea* moleculele şi atomii din protoplasma celulelor fiinţelor din mediul nostru: *le vede direct* prin senzorii triadei superioare a propriilor corpuri invizibile! Cu ani în urmă, am avut personal ocazia să constat că există chiar printre noi persoane întrupate – e drept, foarte rare –, care au obţinut *vederea microscopică* prin dezvoltarea mai extinsă a capacităţilor latente specifice celui de-al treilea ochi! O anumită explicare a acestei capacităţi remarcabile a fost reactualizată de iniţiatul englez A.E. Powell în anii '20 ai veacului trecut[15]. (De atunci, privitor la acest subiect s-au publicat numeroase texte sugestive, însăşi cartea citată în capitolul I fiind un exemplu relativ recent.)

Totuşi, chiar şi pentru fiinţele spirituale superioare venite pe Terra cu un asemenea scop creator, pentru fiecare variantă realizată – urmată după unul sau mai multe cicluri biologice de modificări inerente pentru optimizări ale celor mai fine procese biochimice la nivele celulare –, erau necesare intervale de timp apreciabile. În fapt, pentru conceperea extraordinar de complexă a unui trup carnal funcţional biologic, ca şi pentru modificarea oricât de nesemnificativă a formei trupului respectiv, sau a unui organ intern, sau a celor mai infime ramificaţii ale sistemului nervos, ale capilarelor ori ale secreţiilor enzimatice etc., etc., era necesară mereu modificarea *programului de bază* – transpus biochimic în codul genetic, în cromozomii celulelor din fiecare ţesut organic implicat! Drept urmare, astfel de induceri energetice creative au impus perioade îndelungate pentru efectuarea extrem de migăloasă a celor mai diverse încercări, cu

modificări atât ale compoziţiei moleculelor de ADN şi ARN din genele cromozomilor fiecărui nucleu din celulele „restudiate", cât şi ale modului de ordonare a atomilor în fiecare genă în parte. Dar, în special, au fost necesare apoi epoci întregi pentru urmărirea pe viu a modului de dezvoltare şi de înmulţire a unei rase nou-create, care, pentru o selecţie optimă, trebuia să fie concepută în diverse variante de prototipuri ce impuneau fiecare, inevitabil, şiruri întregi de perfecţionări funcţionale. E desigur foarte sugestivă în acest sens menţionarea din subcapitolul anterior a faptului că „Progenitorii coborau periodic, când Lumea se reînnoia". Şi, într-adevăr, epocile au durat milioane şi milioane de ani, probabil datorită şi unor întreruperi prelungite inerente ale activităţilor efectuate de inteligenţele superioare venite din depărtări galactice.

Am accentuat aceste aspecte temporale pentru o înţelegere schematică mai bună a fondului descrierilor foarte succinte reţinute de o memorie ancestrală, descrieri care, evident, nu pot reda amploarea extraordinară a acelor activităţi creative desfăşurate de-a lungul a milioane de ani pe Pământ. Putem realiza o anumită percepţie numai prin prisma eforturilor ştiinţifice din cele mai dotate laboratoare moderne care, de-a lungul multor decenii, au obţinut doar mici realizări similare. Dar, pentru fiecare *prototip* uman în parte, experimentele impuneau în mod progresiv realizări şi definitivări genetice succesive ale programelor funcţionale celulare pentru mii, zeci de mii de procese fizice şi biochimice de mare fineţe.

Din descrierile textului antic şi din comentariile anexe a rezultat o importantă specificare protoistorică: în epopeea încercărilor biologice de creare şi apoi de alegere a unor modelări genetice – ca trupuri carnale, dar şi ca moduri de reproducere spre a se forma grupuri pentru experimentarea comportamentelor sociale –, cele mai variate încercări s-au efectuat pe parcursul edificării rasei a treia. Din enunţările textului antic, ar rezulta desfăşurarea a trei etape experimentale distincte, care, desigur, au avut perioade active suficient de prelungite: după conceperea şi crearea prototipurilor asexuate de la început, au urmat experimentele cu fiinţe umane hermafrodite, bisexuate, la care s-a implementat treptat predominarea unuia dintre sexe. Abia spre finalul acestor jocuri genetice, constatându-se de-a lungul mai multor epoci deficienţele biologice şi sociale ale acestor

variante, s-a trecut la definitivarea separării sexelor – bărbat şi femeie –, ca o soluţie de principiu mai reuşită.

Date fiind perioadele atemporale de verificare pe viu a realizărilor respective, edificarea unei omeniri terestre a avut, evident, şi un îndelungat *fond evolutiv natural*. Dar atingerea scopului final avea loc în mod clar în baza unui anumit plan sau poate a unor anumite planuri, dirijate cu real discernământ ştiinţific de diferite grupuri de fiinţe spirituale superioare venite din exterior. De aceea, este foarte dificil de făcut o distincţie strictă între „intervenţiile genetice pentru structurările funcţionale" ale acelor modele ale omului întrupat şi fazele unor procese evolutive naturale. Oricum, „îmbrăcarea complexă" a spiritelor cu anumite corpuri funcţionale din materii invizibile, implementarea în corpul lor eteric – repetat modificată – a *programului de structurare funcţională, de naştere şi dezvoltare treptată* a unui trup carnal creat, îndelung experimentat în variante biologice, iar apoi chiar modificările genetice, de asemenea repetate de multe ori, ale modului de reproducere biologică, ale combinării, dar şi ale separării sexelor, toate aceste procese fizice, biochimice şi biologic-funcţionale poartă o anumită pecete care a fost însă mereu ascunsă, chiar şi până în zilele noastre: toate activităţile generale ale creării fiinţei umane terestre, precum şi cele de optimizare până la cel mai infim detaliu microscopic au fost realizate *în mod inteligent la nivele ştiinţifice înalte*, şi nicidecum doar în baza a sute de mii sau milioane de procese fizico-chimice întâmplătoare impuse de variaţiile mediului geofizic! În fapt, „amintirile" acestor *intervenţii experimentale* prelungite se regăsesc, chiar dacă sub diferite forme, în texte mayaşe vechi din zona Americii Centrale, în diverse texte ale egiptenilor antici, în Biblie şi în anumite texte apocrife ale poporului evreu, în vechile texte hindo-tibetane din Orientul asiatic. Constatările obiective de mai sus, care se regăsesc tot mai des în scrieri contemporane, se constituie deci într-o cerinţă a reanalizării adevăratelor origini ale omenirii pământene într-un cadru mai actual, al unui realism ştiinţifico-spiritual modern, cu dezvăluiri oneste ale adevărurilor respective, bine cunoscute, dar ascunse de anumite grupuri de persoane din întreaga lume!

Seniorii au intrat în umbre

Să revenim însă la textul *Stanţelor lui Dzyan* – efectiv tulburător printr-un real *fond ştiinţific* al descrierilor unor taine primordiale. În stanţa următoare sunt redate intervenţii importante directe, chiar mai stranii, ale altor grupuri de fiinţe spirituale. Acestea au iniţiat un alt fel de experimente, destinate perfecţionărilor funcţionale în relaţiile dintre trupul carnal şi corpurile invizibile asociate, ţinându-se cont că fiinţele umane vor avea diferite nivele de evoluţie spirituală:

Stanţa VII

23. Fiii Înţelepciunii, Fiii Nopţii, pregătiţi să renască, au coborât. Ei au văzut Formele nereuşite [lipsite de intelect] ale Primei [subrase] din cea de a Treia [rasă lipsită încă de simţuri]. „Noi putem să alegem", au spus Seniorii, „noi avem Înţelepciunea". Unii au intrat în Umbre, Alţii le-au proiectat o Scânteie. Alţii au amânat încă până la a Patra [rasă]. Cu propriile lor Forme au umplut [au întărit] Vehiculul [corpul] Dorinţelor. Cei care au intrat au devenit Adepţi. Acelea [Forme] care nu au primit decât o Scânteie au rămas lipsite de cunoaştere [de cunoaşterea superioară]. Scânteia strălucea slab. O treime au rămas fără mental. Monadele lor nu erau pregătite. Acestea au fost puse separat printre cele Şapte [specii umane primitive]. Ele au devenit cei limitaţi...

Textul acestui verset a redat de fapt o altă fază, extrem de importantă, a formării complexe a fiinţei umane prin însăşi *renaşterea* unora dintre fiinţele superioare, în fapt *întruparea* lor temporară! Acei Fii ai Înţelepciunii, Fii ai Nopţii care au fost implicaţi şi ei în amplul proces al formării omenirii terestre, având de urcat ei înşişi pe scara evoluţiei spirituale, au experimentat (probabil şi din motive karmice individuale) această metodă ezoterică de *îmbunătăţire* a formelor spiritelor umane: unii „au intrat în câte o Umbră", iar alţii au introdus la o mulţime apreciabilă de spirite doar câte „o Scânteie" din propriile materii fine superioare. Astfel, la fiecare spirit care a beneficiat de asemenea conexiuni, au dezvoltat în primul rând *corpul Dorinţelor*, *corpul astral* al fiinţelor respective, atât structural, cât şi calitativ (prin atragerea anumitor tipuri de materii astrale având frecvenţe vibratorii mai ridicate decât cele ale corpurilor eterice).

În fapt, acest corp funcţional este componentul invizibil care, prin vibraţiile sale, oferă omului trăirile emoţiilor, ale dorinţelor, ale unor categorii de sentimente, dar şi ale resentimentelor, chiar până la ură, precum şi ale fricilor. În sinea lor, toate aceste feluri de trăiri – în largă măsură inferioare sub aspect spiritual – aveau să constituie totuşi pentru fiecare spirit o mare parte a fondului experimental din îndelungata *şcolarizare în mediul material al planetei*. Dotările respective au fost concepute însă de la început astfel încât să fie primii factori importanţi ai procesului evolutiv amplu pe care trebuie să-l parcurgă fiinţele de tip uman. Drept urmare, regăsim toată gama trăirilor astrale în noi înşine şi chiar în viaţa actuală a fiecăruia dintre noi, ca o necesitate total obiectivă: adevărata evoluţie spirituală a fiinţei umane terestre *a fost prevăzută să înceapă abia după ce*, prin gânduri şi fapte la nivele tot mai ridicate ale conştiinţei, *reuşim să ne dominăm* zilnic *şi*, treptat, *să ne eliminăm pornirile inferioare* sugerate mereu de corpul plăcerilor şi slăbiciunilor trupeşti. În mod imperativ, trebuie să înlocuim mereu tendinţele inferioare cu gânduri şi fapte orientate spre iubirea aproapelui şi a tot ce este creaţie, spre cunoaştere, spre creativitate, spre abstractul spiritual al apropierii de Divinitate.

Dar mai mult decât atât, noua acţiune experimentală efectuată în cadrul mulţimilor de „Umbre" ale spiritelor, care începeau să fie îmbrăcate şi în alte corpuri invizibile, declanşată în etapa în care acestea aşteptau şi asocierea lor cu trupuri din materiile Pământului, a condus la o diferenţiere esenţială între fiinţele umane aflate încă în stadiul de *umbre*: a fost o primă separare între fiinţele umane, însă de *natură ezoterică*! Această deosebire era în plus faţă de variantele biologice ale unor *prototipuri* diferite de trupuri carnale, specifice fiecăreia dintre cele şapte regiuni terestre hotărâte de Seniorii Superiori. Astfel, spiritele la care s-a ataşat câte un Fiu al Înţelepciunii, „intrând în Umbrele respective", au beneficiat foarte mult de această coabitare temporară: *au primit cunoaştere superioară*. Vibraţiile mai înalte ale corpurilor Fiilor Înţelepciunii le-au stimulat formarea şi dezvoltarea corpului *mental superior* (*Manas*), poate chiar şi ale corpurilor *budic* şi *atmic*[16]. Spiritele care au primit doar o „Scânteie" din corpurile din materii fine ale acelor fiinţe superioare au fost dotate în plus faţă de corpul astral numai cu un corp *mental inferior* – fără *cunoaştere superioară*. Mulţimii de spirite nepregătite – acea *treime*

rămasă fără corp mental – nu i s-a mai oferit dezvoltarea corpului mental inferior decât după mult timp, acestea întrupându-se mereu în *cei limitaţi*. Procesul extrem de lent al evoluţiei lor a fost de asemenea o experienţă distinctă, care i-a condus însă pe acei creatori la concluzia încetării ei şi chiar la suprimarea *celor limitaţi*.

Fiinţele superioare, intrând în trupuri carnale, se manifestau printre oameni ca mari înţelepţi, instruindu-i atât pentru vieţuirea materială, cât şi pentru convieţuirea socială, dar studiindu-le totodată comportamentele pentru a stabili „corecţiile" psihice necesare. Activităţile respective se desfăşurau în paralel şi cu studierea profundă şi complexă *din interiorul* trupului în care a intrat fiecare, pentru a stabili foarte detaliat necesităţile de perfecţionare structurală şi funcţională a acestuia şi a corpurilor invizibile asociate. În fapt, aşa cum s-a explicat şi în vechile *Comentarii*, aceste „întrupări" erau motivate şi karmic, contribuind direct la evoluţia spirituală a Seniorilor respectivi. În decursul timpului, Fiii Înţelepciunii au fost numiţi *adepţi* – sau, cum se menţionează într-un *Comentariu* hindus, au devenit *Mahatma* (cuvânt sanscrit care indică fiinţe umane de înalt nivel spiritual). După cum se specifică pe larg în literatura spiritualistă actuală, acele fiinţe spirituale superioare care şi-au îndeplinit un timp mai îndelungat misiunea de adepţi în diferite zone cu populaţii umane crescânde au început să se retragă la un moment dat spre locaşurile galactice din care veniseră. Faptul a survenit însă abia atunci când unele dintre spiritele umane au evoluat într-atât încât au ajuns la acelaşi nivel de spiritualitate[17] cu adepţii veniţi din cer. În vechi texte indo-tibetane s-a specificat chiar că primele fiinţe spirituale umane care au atins nivelul de *adept* au fost acelea care în ultima lor încarnare biologică au fost Buddha şi Maitreya. Ulterior, în decursul mileniilor, treptat, au evoluat spiritual până la acest nivel (care este o culme a evoluţiei individuale terestre, ce oferă şi sfârşitul întrupărilor carnale) şi alte fiinţe spirituale umane, cărora li s-a dat numele de *Maeştri ai Înţelepciunii*. Grupul crescând al acestora a constituit treptat *Ierarhia Spirituală a Pământului*, care de atunci îşi desfăşoară din invizibil misiunea superioară ce i-a revenit din planul divin: sarcina de a ajuta şi a stimula mereu amplul proces al evoluţiei miliardelor de fiinţe umane în devenirea lor ca *spirite* capabile să-şi desfăşoare treptat capacităţile divine cu care au fost înzestrate din începuturi.

Versetele următoare din *Stanţele lui Dzyan* au evidenţiat faptul că diferenţierile începute în cursul experimentelor cu numeroasele prototipuri biologice şi psihice realizate în cadrul rasei a treia s-au extins şi pe parcursul rasei a patra. Astfel, ultimele două categorii de oameni au devenit tot mai numeroase, pe măsura întrupării tot mai multor spirite pregătite pentru a forma diferite populaţii.

În fapt, vechiul text tibetan exprimase cu mii de ani în urmă această cunoaştere, care cu greu, abia acum, a început să fie acceptată de paleoantropologia modernă. Concluziile exprimate în 2010, în articolul lui Laurent Orluc din *Science et Vie*, o evidenţiază direct: „Aceste descoperiri schiţează totuşi tabloul unei familii cu ramificaţii multiple – dintre care multe s-au stins, cu existenţa simultană a diferitor omeniri".

Dar acea categorie de oameni primitivi ai rasei a treia care erau lipsiţi de dezvoltarea mentalului inferior s-ar fi manifestat o anumită perioadă ca simple animale, ajungând chiar să dezvolte deformări genetice. Iată ce s-a consemnat în acest sens ca amintiri reprobabile rămase în memoria preistorică:

> 32. Şi cei care nu aveau scânteia [cei cu „capul îngust"] au luat pentru ei femelele unor animale mari. Ei au produs cu ele rase mute. Ei înşişi [cei cu „capul îngust"] erau muţi [...] Au dat naştere la monştri.

În urma unor astfel de combinări „ruşinoase", grupurile celor „muţi" au fost suprimate în toate zonele în care au proliferat. De altfel, asemenea acţiuni de *eliminare* a variatelor exemplare sau grupuri „nereuşite" s-au efectuat de foarte multe ori de-a lungul epocilor protoistorice, cel mai adesea prin provocarea unor fenomene naturale intense.

Din textul versetului respectiv se poate deduce însă un fapt foarte interesant: fiinţele umane întrupate, chiar şi cele cu „capul îngust", comunicau între ele prin telepatie, la fel cum de altfel comunică din timpuri primordiale şi până în zilele noastre toate animalele, păsările, insectele, plantele, toate formele de viaţă – fiecare pe frecvenţe vibratorii specifice. Se pare că ipoteza actuală că omul şi-a pierdut obişnuinţa folosirii comunicării telepatice în urma dezvoltării vorbirii este confirmată şi de textul respectiv. Oricum, peste tot în lume

se constată că toţi posedăm această capacitate în stare latentă şi depinde de fiecare dintre noi să o dezvoltăm...

Revenind însă la specificarea finală „Au dat naştere la monştri", e normal să ne întrebăm dacă nu cumva şi acele combinări cu femelele unor animale au fost nişte experimente genetice dirijate. Un răspuns la o asemenea întrebare va putea fi primit însă doar dacă acele fiinţe superioare care desfăşurau asemenea activităţi ştiinţifice pe Terra vor accepta cândva să le destăinuie pământenilor eforturile complicate pe care le-au făcut de-a lungul multor epoci pentru crearea unei omeniri pe această planetă.

Fiii Înţelepciunii, constatând însă că lipsa unui corp mental inferior ar fi fost cauza acelei alunecări biologice, au desfăşurat o altă acţiune de amploare asupra tuturor fiinţelor umane care încă nu beneficiaseră de această dotare în structurarea formei lor invizibile:

> Stanţa IX
> 33. Văzând aceasta [păcatul comis cu animale], Lhaşii [Fiii Înţelepciunii] care nu au creat oameni au plâns spunând:
> 34. „Cei fără Mental au murdărit locuinţele noastre viitoare. Aceasta este Karma. Să locuim în altele. Să-i instruim mai bine, de teamă să nu se întâmple ceva mai rău". Şi ei au făcut-o.
> 35. Atunci toţi oamenii au fost dotaţi cu Mental.

Desigur, noua acţiune a extinderii acestei „dotări" la mulţimile de fiinţe umane, cu câte un nou corp din materii invizibile mai fine, care să fie structurat cu centri energetici (chakre) proprii şi să asigure noi relaţii funcţionale la un alt domeniu de frecvenţe vibratorii specifice, a fost de asemenea o lucrare de durată. Dar, în sutele de mii de ani tereştri, în milioanele de ani în cursul cărora s-au perfecţionat mereu structurările funcţionale ale corpurilor din materii fine invizibile şi imensele mulţimi de procese funcţionale biochimice specifice unui trup carnal, fiecare dotare în parte a fost doar un episod al creării şi al perfecţionărilor experimentale multiple care au condus la desăvârşirea omului terestru.

Ca situare aproximativă în cadrul scalei evolutive menţionate de autoarea *Doctrinei Secrete* în volumul II, este citat din textul hindus al *Comentariului IX* următoarea specificare: „Oamenii nu au fost făcuţi complet decât în timpul celui de al Treilea Ciclu (rasa a treia – n.n.),

atunci când se apropiau de al Patrulea". Pentru a accentua diferenţierile etapelor temporale, autoarea a adăugat: „Din punct de vedere intelectual, omul a fost un animal până la a doua parte din rasa a treia".

Totuşi, e greu de crezut că acei Fii ai Înţelepciunii care se aflau pe Pământ pentru a continua acţiunile de perfecţionare a fiinţelor noii specii umane chiar ar fi plâns în mod real constatând păcatul celor lipsiţi de Scânteia unui corp mental, care ar fi fost modelaţi distinctiv cu un „cap îngust". Modul de exprimare în textul vechi apare mai degrabă ca o alegorie a unui eventual regret al savanţilor respectivi, schiţat probabil prin prisma gândirii religioase a cronicarului antic. Dar, aşa cum am menţionat mai sus, nu este deloc exclus ca acele combinaţii sexuale „vinovate" să fi fost de asemenea nişte variante de experimente genetice dirijate pe viu de progenitorii respectivi... Acest aspect ar putea rezulta şi din următorul citat preluat de autoarea iniţiată din *Comentariul* hindus, care relevă în mod suficient de detaliat un fapt esenţial: diferitele grupuri de Seniori Superiori au intervenit permanent în experimentele biologice variate şi în cele de îmbunătăţire a comportamentelor fiinţelor umane întrupate, care începuseră să se înmulţească tot mai mult:

> Văzând această stare de lucruri, Regii [divini] şi Seniorii ultimelor rase [cea de a treia şi cea de a patra] au imprimat pecetea interzicerii acestor relaţii vinovate. Ei [regii divini] i-au lovit pe vinovaţi cu sterilizarea. Ei au distrus rasa roşie şi rasa albastră.

Dar poate că cea mai clară specificare a faptului că variatele tipuri de trupuri carnale, concepute pentru întruparea spiritelor umane în cadrul unei omeniri terestre, erau rezultatul *celor mai diferite experimente genetice* ale unor grupuri diferite de creatori se regăseşte într-un alt citat dintr-un vechi *Comentariu* hindus redat de autoarea iniţiată:

> Existau oameni-animale cu faţa albastră şi cu faţa roşie chiar şi în epoci ulterioare; aceştia *nu proveneau din raporturi sexuale*.

Asemenea consemnări antice nu au fost nicidecum fantezii ale unor povestitori din vechi populaţii lipsite de instruire. Au existat în

mod real experimente biologice cu „rase colorate", care ar fi fost făcute chiar într-o perioadă oarecum mai apropiată de vechea antichitate istorică – în acea epocă de aur specificată în *Comentariul* hindus, a regilor divini. Faptul este demonstrat în mod clar şi în variate opere de artă care s-au păstrat din Egiptul antic. Dar, mai mult chiar, aceste opere evidenţiază şi un alt fapt foarte interesant: „oamenii albaştri", *neproveniţi din raporturi sexuale* (care erau creaţi altfel de zei), au fost dotaţi de creatorii lor cu capacităţi deosebite, astfel încât au fost respectaţi de populaţiile respective ca fiind un fel de zei! Un exemplu semnificativ în acest sens este Ptah cel zeificat (figura 8A), apreciat în mod deosebit pentru inteligenţa şi inventivitatea sa – fapt care a făcut să fie adulat ca patron al meşteşugarilor, dar şi al artiştilor plastici. Acest respect distinct pentru oamenii albaştri s-a perpetuat de altfel de-a lungul mileniilor, chiar şi în privinţa unor urmaşi – tot mai puţini însă –, care se mai iveau doar prin accidente genetice: în memoria multor popoare, cei cu sânge albastru au fost mereu consideraţi ca făcând parte din castele nobile! O demonstraţie clară în acest sens este şi statueta unei femei cu capul şi mâinile albastre, lucrată în urmă cu circa trei milenii şi jumătate (figura 8B), imortalizând-o pe *marea preoteasă* egipteană Ptahmose, care a trăit probabil în capitala Teba, în timpul dinastiei a XVIII-a.

Se pare că experimente genetice foarte variate au continuat mult timp şi în cursul perfecţionărilor biologice aduse diferitelor grupuri de fiinţe umane care începuseră să formeze comunităţi pe teritorii mai extinse. Nu este deloc exclus ca înseşi grupurile de progenitori veniţi pe Pământ să fi fost mai numeroase în anumite perioade, la nivel galactic aflându-se faptul că acţiunile diferiţilor Seniori Superiori, de extindere a vieţii pe planeta Pământ, au început să dea roade tot mai reuşite. În cursul înmulţirii fiinţelor umane bazate pe prototipuri diferite, se pare că unii savanţi galactici au experimentat încarnarea unor suflete umane în trupuri de primate care au devenit astfel mai inteligente, dar au creat prin jocuri genetice chiar şi trupuri combinate de *animal-om* şi mai ales de *om-animal*! Atât din vechile texte şi mitologii, cât şi din unele opere de artă foarte vechi s-a putut deduce faptul că asemenea *hibrizi* au fost creaţi într-un număr restrâns de exemplare, pe parcursul unor perioade limitate ale încercărilor respective.

O frescă sugestivă din Egiptul antic oferă un bun exemplu privind întruparea de suflete umane în trupuri de babuini deveniţi mult mai inteligenţi (figura 9). Aceştia purtau un fel de uniformă, însă fără încălţăminte, şi erau chiar instruiţi ca, în postura de paznici, să folosească arme din metal şi să efectueze anumite activităţi specifice unei inteligenţe umane limitate! Pictura respectivă a fost făcută în mormântul unui fiu al faraonului Ramses al III-lea, prinţul Pra-her-Umenef, mort în secolul al XII-lea î.e.n. Aceasta este însă doar una dintre numeroasele reprezentări pictate ale unor asemenea babuini îmbrăcaţi, dintre care unii erau şi înarmaţi (de exemplu, la mormântul demnitarului Sennedjem, din timpul dinastiei a XIX-a ş.a.).

Pentru experimentele *animal-om* reprezentate prin opere de artă în vechiul Egipt, cel mai impresionant şi mai cunoscut este desigur Sfinxul de la Giseh: trup de leu cu cap de om! Nimeni nu ştie când a fost sculptat şi care a fost semnificaţia marelui monument; de-a lungul timpului, s-au exprimat multiple păreri. Ţinând cont, pe de o parte, de repetarea amplasării sculpturilor unor asemenea sfincşi ca un fel de paznici şi în alte locuri deosebite din Egipt (de exemplu, la Luxor, la Memfis; figura 10), iar, pe de altă parte, de extraordinara înregistrare foto obţinută de o turistă română a trei portaluri galactice arhaice (figura 11) existente deasupra Sfinxului de lângă marile piramide, personal înclin în favoarea importanţei balizării unor locuri deosebite din punctul de vedere al anumitor energii. După cum am arătat într-o carte anterioară[18], dreptunghiurile strălucitoare în invizibil de la Giseh ar fi unele dintre cele mai arhaice portaluri de pe Pământ, prin care, în epoci foarte îndepărtate, au venit şi mai apoi au plecat diferite fiinţe spirituale foarte potente.

Dar cele mai reprezentative opere de artă antice, care au transmis posterităţii realitatea existenţei într-un trecut nedefinit – *când zeii erau mereu printre oameni* – a acestui gen ciudat de creaţii biologice, au redat o altă fază avansată a experienţelor respective: realizarea hibrizilor *om-animal* prin efectuarea a felurite modificări parţiale în codul genetic uman, înlocuindu-se anumite gene cu altele de la diferite specii animale! Pentru a li se verifica permanent rezultatele obţinute, evidenţiate prin manifestările acestor noi prototipuri biologice, astfel de oameni-animal trebuiau să-i însoţească mereu pe zeii creatori când aceştia, „confecţionându-şi" trupuri umane, circulau printre cei din popor. Dar chiar mai mult, le încredinţau şi anumite activităţi demonstrative.

Numeroase opere de artă din Egiptul antic, valoroase şi sub aspect artistic, nu numai istoric, care au redat asemenea creaţii au prezentat pe larg o anumită categorie de experimente, care au impresionat profund populaţiile locale: fiinţele respective aveau trupuri de oameni, dar capul şi gâtul le erau înlocuite cu capul unor animale sau păsări. Asemenea opere de artă se regăsesc şi la alte civilizaţii antice, de pe continente diferite, dar din vechiul Egipt s-au păstrat cele mai multe statui şi picturi cu asemenea reprezentări. Din textele antice care au confirmat existenţa acelor fiinţe stranii a rezultat că, în general, ele aveau comportamente inteligente specifice chiar fiinţelor umane mai avansate, dar aveau şi unele manifestări specifice speciilor de animale sau păsări hibridate. Se pare că marea varietate a acelor prototipuri stranii om-animal, studiate complex atât ca aspecte biologice, cât şi ca manifestări psihice, a fost gândită să simbolizeze prin fiecare cap de animal ales şi o anumită *profilare a caracterului* fiecărei noi creaturi. Se căutau oare prototipuri pentru diferite omeniri sau poate au fost simple încercări experimentale în modul de manevrare a codurilor genetice, pentru ca omenirea pământeană să ajungă cândva la nivelul înţelegerii şi al utilizării ştiinţifice a codurilor înscrise în cromozomii fiecărei specii de fiinţe?

Unul dintre scopurile principale ale acestui gen de jocuri genetice ar fi fost şi experimentarea numai pe grupuri mici de asemenea fiinţe a anumitor procese fizice şi psihice noi în relaţiile funcţionale dintre spirit, corpurile intermediare din materii fine invizibile şi trupul carnal. Era, poate, faza definitivării nivelelor la care fiinţele umane întrupate puteau să beneficieze prin evoluţie de diferite capacităţi superioare specifice fiinţelor spirituale – ca inteligenţă, sensibilitate, talente, simţuri artistice, potenţe psihice variate ca manifestări (afective, creative, energii cu efecte magice, percepţii şi manifestări extrasenzoriale etc.). În fapt, fiecare „Scânteie divină" posedă ca înzestrare *latentă* – din începuturi – astfel de dotări, care încă nu puteau fi eliberate la toate populaţiile de oameni obişnuiţi. Dar, ele existând în sinele superior, pentru pământeni a fost conceput ca, prin şiruri de reîncarnări succesive, să şi le dezvolte în cursul proceselor individuale ale propriilor evoluţii spirituale!

Deşi aspectele fizice ale noilor creaturi om-animal erau şocante, diferiţii Seniori veniţi din ceruri – fiind în fapt şi biofizicieni şi biologi de foarte înalt nivel ştiinţific – au creat prin modificări genetice

spectaculoase prototipuri foarte reuşite de acest fel. Se pare că acestor hibrizi experimentali le-au fost implementate chiar şi dotări psihice la nivele calitativ superioare celor acordate până atunci majorităţii oamenilor întrupaţi. Drept urmare, după fazele de transformare şi dezvoltare ale feluritelor creaţii om-animal, şi acestea erau aduse în cadrul diferitelor grupuri de populaţii din zone diferite, chiar de unii Seniori Creatori, care temporar se întrupau ca zei sau ca regi divini. Aceste fiinţe stranii nu erau numai însoţitori ai zeilor, ci erau puse şi ele să îndeplinească anumite acţiuni deosebite, pentru a se verifica direct reacţiile reciproce dintre nivelele diferite de inteligenţe sau nivelele diferite ale capacităţilor psihice şi spirituale. Efectul a fost interesant: prin acele prezenţe alături de zei, dar în special prin manifestările uneori miraculoase ale acelor stranii fiinţe-hibrid care au fost dotate cu mai multe capacităţi intelectuale şi psihice, acestea au ajuns să fie şi ele divinizate şi considerate un fel de zei, dar nu de nivelul zeilor seniori sau al regilor divini care îi dirijau. Memoria ancestrală a păstrat însă foarte mult timp amintirile existenţei reale a acestor semizei hibrizi. Miturile diferitelor popoare vechi au transmis chiar şi până în antichitatea rasei a cincea (cea a noastră) impresionarea puternică a unor populaţii mult anterioare, prin manifestări miraculoase ale celor mai diferite fiinţe om-animal, care fuseseră dotate experimental cu anumite capacităţi superioare oamenilor. Îndepărtata vechime a acestor amintiri devenite mituri ce au persistat epoci întregi rezultă şi dintr-un fapt uitat de mult timp şi pe care l-am putea interpreta doar ipotetic: în tradiţii şi în reprezentări au rămas numai impresiile intense ale anumitor miracole oferite de oamenii-animal, dar nu s-a mai transmis şi modul în care aceşti hibrizi comunicau cu oamenii obişnuiţi. Oare acei bărbaţi sau acele femei care aveau cap fie de animal, fie de pasăre puteau vorbi ca restul oamenilor din jur? Desigur, e greu de conceput ca un gâtlej – de exemplu, de crocodil sau al păsării ibis cu un cioc lung – să poată articula o vorbire curentă, chiar dacă în zilele noastre unii papagali ne fac mici demonstraţii în acest sens. S-ar putea crede că acele jocuri genetice ar fi fost făcute de savanţii galactici într-o perioadă în care oamenii mai dispuneau încă în mod curent de comunicarea telepatică! Evident, tainele primordiale sunt încă extrem de complexe pentru cunoaşterea actuală şi doar preocupări viitoare vor regăsi noi fragmente esenţiale din trecutul

mult mai bogat în fapte uimitoare ale edificării vieţii pe Pământ şi ale unei omeniri terestre!

Dar nu numai legendele unor populaţii vechi au menţinut asemenea amintiri. La popoarele antice, care cu câteva milenii înaintea erei noastre au edificat şi civilizaţii, anumite manifestări extraordinare demonstrate de astfel de hibrizi, transmise ca impresionări intense intrate în tradiţii (unele fiind chiar amplificate de slujitorii antici ai diferitor culte pentru susţinerea unor ritualuri religioase), au fost transmise posterităţii şi prin variate opere de artă. Însă, din cauza permanentei tăinuiri a adevăratei protoistorii a omenirii, asemenea sculpturi şi picturi antice sunt prezentate şi în zilele noastre ca fiind legate doar de fantezii mitice ale unor povestitori din popor. În fapt, toate au redat detalii extrem de interesante privind prototipurile singulare foarte variate de om-animal şi de om-pasăre, realizate experimental pentru diferite nivele de inteligenţă şi chiar pentru anumite capacităţi spirituale. Şi importanţa ştiinţifică a acestor opere de artă este în sine cu atât mai mare cu cât o parte dintre aceste opere au redat şi un alt aspect, încă neînţeles în mod realist: acei oameni-hibrizi (figura 12) erau aduşi printre oamenii obişnuiţi tot pentru analize comportamentale extinse!

De altfel, asemenea *convieţuiri* temporare ciudate cu variate specimene hibride au avut şi un alt scop, de o mult mai largă perspectivă. Seniorii respectivi ştiau bine că, de-a lungul timpului, memoria mitizată a acestor fapte extraordinare va fi foarte necesară la un moment dat: diferitele reprezentări sculpturale şi picturale (realizate istoric poate chiar mult mai târziu faţă de perioada experimentărilor), fiind transpuneri ale unor puternice *impresii transmise de strămoşi*, vor păstra de-a lungul unor epoci întregi amintirile despre existenţa reală a acelor fiinţe experimentale şi a zeilor creatori! Or, atunci când omenirea va ajunge la edificarea unor cunoaşteri ştiinţifice mai avansate, va reuşi să recunoască *înalta ştiinţă* care a stat la *originea ei şi la baza imensului şir de experimente genetice* care s-au desfăşurat în mod normal, chiar *sute de milioane de ani*, pe planeta noastră! Şi, în fapt, în special din cursul veacului trecut, *actuala omenire terestră a ajuns la nivelul actual al ştiinţelor mult mai avansate şi a intrat cu discreţie inerentă în primele faze ale acestei recunoaşteri fundamentale*! De aceea, a venit vremea reanalizării total obiective – chiar

şi în mod public – a informaţiilor antice şi a probelor materiale arhaice transmise privind trecutul real al vieţii terestre şi în special al omenirii pământene. Acest fapt va impune desigur reconsiderări treptate ale cunoaşterilor ştiinţifice, care vor îmbogăţi toate ştiinţele actualei civilizaţii umane.

Foarte multe lucrări artistice de acest fel realizate în vechiul Egipt s-au păstrat de-a lungul mileniilor mai bine decât în alte zone ale Pământului. Iată unele exemple semnificative:

În straniul panteon egiptean al semizeilor hibrizi om-animal, unul dintre personajele-prototip importante de acest fel a fost Khnum – care avea trup de om, dar cap de berbec (figura 13). Vechile tradiţii au transmis un fapt interesant, prea puţin înţeles însă până acum: acesta ar fi contribuit şi el la perfecţionarea trupurilor oamenilor obişnuiţi! Dar la fel de interesant este şi un alt fapt: asemenea hibrizi au fost creaţi şi în cadrul rasei experimentale a oamenilor albaştri! În variantele diferite de oameni-animal dotaţi cu capacităţi deosebite au fost folosite şi femei din rasa albastră, care, de asemenea, au fost mult apreciate în popor, fiind adulate şi ele ca semizei! Astfel este şi cazul hibridei Sechmet, care, având cap de leoaică, a fost considerată zeiţa războiului, dar şi a solilor morţii. Întregul trup albastru al acesteia (figura 14A) a fost redat inclusiv pe un pieptar festiv al tânărului faraon Tutankhamon. Fiind adusă şi ea experimental printre oamenii obişnuiţi, i-a impresionat într-atât prin manifestările sale deosebite, încât şi mai târziu i se făceau statui (figura 14B).

Aşadar, consemnarea dintr-un vechi text hindus a realizării unei rase de fiinţe umane şi a unor exemplare experimentale om-animal având pielea de culoare albastră nu a fost nici ea o fantezie a unui cronicar oriental. Redarea la o distanţă de mii de kilometri, cu mii de ani urmă, a imaginilor unor fiinţe de acest fel, intens implicate în viaţa vechiului popor egiptean, indică direct un fapt foarte ciudat pentru noi, cei de astăzi: existenţa rasei albastre a fost întru totul reală şi experimentele respective au fost realizate din vremuri arhaice în locuri diferite, aflate la mari distanţe pe uscat! În fapt, protoistoria omenirii a fost mult mai complexă, dar subiectivismul dirijat a frânat mereu preocupările ştiinţifice privind descifrarea, prin cunoaşterile actuale din ingineria genetică, a memoriei străvechi care a transmis mitic şi artistic realizarea unor asemenea experimente.

De altfel, mai mulţi hibrizi zeificaţi, fiind introduşi chiar şi în ritualuri religioase, au avut parte de reprezentări prin picturi şi basoreliefuri în numeroase temple şi în spaţiile funerare ale faraonilor şi ale marilor demnitari, precum şi prin statui care au transmis posterităţii implicarea lor în viaţa populaţiilor din Egiptul arhaic.

O interesantă redare a unor astfel de zei dintre hibrizii care demonstrau că, indiferent de mărimea şi felul capului, asemenea fiinţe puteau manifesta capacităţi deosebite, întrucât acestea le erau deblocate din corpurile invizibile ale triadei superioare (corpurile mental-superior, budic şi atmic), este şi cea din figura 15A: zeul multipotent Thot – cu cap de ibis (stânga) – şi zeul Horus al cerului – cu cap de şoim (dreapta) – aveau atribuţii până şi în dirijarea oamenilor şi a sufletelor acestora. Or, importanţa lor fiind amplificată prin includerea şi în ritualuri religioase, au beneficiat de felurite statui (figurile 15B şi 15C) şi opere sculpturale pe faţadele şi în interiorul multor temple.

Se pare că unii dintre aceşti hibrizi aveau capacităţi deosebite datorită dotării lor cu corpurile triadei superioare constituite să vibreze la frecvenţe mai ridicate. În acest mod erau folosiţi şi ca intermediari în transmiterea de cunoştinţe şi învăţături către oamenii obişnuiţi, care, neavând încă dezvoltate corpurile acelei triade, aveau ca dominantă funcţională vibraţiile mai joase. Cel mai evident exemplu în acest sens a fost cazul zeului Thot, care i-a instruit pe oamenii vechiului Egipt în multe domenii ale cunoaşterii: i-a învăţat diviziunea timpului în baza unui calendar anual, să calculeze matematic, a introdus scrierea şi cântarul-balanţă, i-a instruit în medicină, în astronomie, dar şi în diverse activităţi practice, chiar şi în magie. Deşi din textele vechi nu s-a putut discerne locul în care a apărut, în studiile moderne menţionându-i-se o origine obscură, i s-au atribuit un rol civilizator şi chiar funcţia de scrib al zeilor! Dar chiar mai mult: ar fi scris 42 de volume în care ar fi concentrat toată cunoaşterea lumii...

Este însă de remarcat în plus şi un alt fapt istoric: au existat doi oameni-hibrid, total diferiţi ca realizare genetică, dar care, desfăşurând în zone diferite ale Egiptului arhaic aceleaşi acţiuni de instruire a populaţiei în domenii mult extinse, au fost zeificaţi sub acelaşi nume Thot: unul era cel cu cap de ibis (figura 15B), pe când celălalt a

fost redat în diferite opere de artă (picturi, sculpturi) ca un om-hibrid cu cap de babuin cinocefal. Am preluat un exemplu sugestiv pentru cel de-al doilea hibrid zeificat (figura 16) dintr-o frescă din secolul al XII-lea î.e.n., din mormântul prinţului Amon-her-Khopechef, fiu al faraonului Ramses al III-lea, dar asemenea reprezentări au fost găsite şi în alte picturi antice.

Neştiuţii Creatori Superiori – adevăraţi savanţi experimentatori veniţi din alte lăcaşuri galactice – au realizat genetic şi prototipuri de femei cu cap de animal, la fel de reuşite. Or, şi acestor fiinţe-hibrid singulare având capacităţi deosebite li s-au transmis din memoria unor populaţii foarte vechi amintirile unor activităţi miraculoase. Astfel, în anumite perioade li s-au creat chiar şi culte religioase distincte, fiind adulate de o parte din egiptenii antici tot ca un fel de divinităţi. La acele fiinţe feminine s-a evidenţiat însă mai relevant un anumit fapt: în funcţie de tipul de animal al cărui cap le-a fost adaptat, li s-au implementat în parte manifestări asemănătoare specificului psihic al speciei respective, astfel că manifestările lor uimitoare erau mult diferenţiate – desigur, cu aceleaşi scopuri experimentale. De fapt, pentru acest gen de experimente genetice combinate cu acele caracteristici psihice transpuse totuşi la o fiinţă spirituală se pare că erau selectate spirite ceva mai avansate în evoluţia lor spirituală.

Am menţionat acest aspect şi mai sus ca un exemplu tipic, în cazul zeiţei războiului Sechmet (figurile 14A şi 14B), cea cu cap de leoaică. Dar şi la acest prototip felin este de remarcat un fapt suplimentar: acesta nu a fost singurul exemplar creat cu o atare modificare genetică. A existat şi un al doilea exemplar cu acelaşi cap leonin, care, de asemenea, ajunsese să fie adulat ca o zeiţă secundară, sub numele de Tefnut. Este deci evident faptul că la fiecare experiment erau create mai multe fiinţe-hibrid, pentru a se putea trage concluzii mai clare asupra oportunităţii existenţei unor astfel de prototipuri.

În schimb, o diferenţiere totală a caracterului şi a manifestărilor în funcţie de animalul ales pentru un alt tip de hibrid a fost realizată la adaptarea capului de pisică la un trup uman feminin. Este cazul zeiţei Bastet (figura 17), ale cărei caracteristici psihice erau total opuse faţă de cele ale războinicei Sechmet. Aceasta se comporta atât de plăcut cu oamenii atunci când îi însoţea pe zeii creatori intraţi şi ei în umbre întrupate, încât populaţia din zona în care a fost adusă a adulat-o ca pe o divinitate secundară a dragostei, a veseliei!

Apreciată în special de femei, o altă fiinţă-hibrid având trup uman feminin, dar cu gât şi cu cap de hipopotam, părţi reduse, desigur, ca mărime faţă de capul şi gâtul animalului propriu-zis, a fost adulată în vechiul Egipt sub numele de Taurt. Datorită comportamentelor sale de apropiere faţă de oameni, dar şi faptului că şi ea era însoţită de anumiţi zei (care verificau reuşita experimentului), a fost considerată o protectoare a mamelor, lăuzelor şi copiilor!

Se pare că un prototip masculin, care a apărut în numeroase opere de artă din Egiptul antic, ar fi fost creat chiar în mai multe trupuri umane (după cum rezultă şi dintr-o frescă pictată în mormântul lui Inerkha – personaj de rang înalt din timpul faraonului Ramses al III-lea, în secolul al XII-lea î.e.n.): este cazul trupului de om cu cap de şacal. Sub numele de Anubis, venind probabil printre oameni împreună cu zei aflaţi în posturi secundare, acest hibrid a fost considerat la început un protector al cimitirelor. În timp, treptat, a fost avansat în ritualurile populare ca zeu al lumii morţilor şi a fost introdus simbolic chiar în ritualurile religioase ale mumificărilor şi ale diferitelor manifestări de cult. Drept urmare, a fost pictat şi sculptat în numeroase temple sau spaţii funerare, apărând şi în multe texte transpuse pe papirusuri (figura 18A). De-a lungul unei anumite perioade, înşişi preoţii, la unele ritualuri din temple, îşi acopereau capul cu măşti de şacal, ca reamintiri din vremuri trecute când existau mai mulţi Anubis care desfăşurau în grup diverse activităţi (figura 18B), manifestând şi unele capacităţi miraculoase.

Dar într-o zonă centrală a Văii Nilului a fost divinizată amintirea unui alt hibrid deosebit, care a rezultat dintr-o combinaţie biologică mai şocantă: la un trup de bărbat s-a adaptat un cap de reptilă! Şi acest prototip a fost realizat în mod reuşit prin înlocuirea în genomul uman a părţii de cod al zonei capului cu partea specifică din genomul crocodilului (figura 19A)! Sub numele de Sobk, a fost considerat un fel de zeu secundar care proteja un oraş, apoi protector al apei Nilului (figura 19B), pentru ca mai târziu să fie văzut ca un fel de divinitate nefastă.

Ca aspect, o foarte provocatoare demonstraţie genetică transpusă ca amintiri mitice în arta egipteană – atât ca sculpturi, cât şi ca fresce – a fost şi crearea mai multor oameni-hibrid la care s-au înlocuit capul şi gâtul uman cu capul şi o porţiune din trupul unui şarpe!

Dar şi mai uimitor: la unii hibrizi de acest fel s-a experimentat demonstrativ o asemenea înlocuire chiar şi cu două capete şi cu porţiunile adiacente a două trupuri de şerpi (figura 20)! Aceste detalii ale experimentelor cu şerpi se regăsesc în migăloasele şi bogatele reprezentări de zei veniţi cu bărcile solare pe Pământ, unde erau însoţiţi şi de alaiul unor felurite prototipuri de oameni-hibrid, care au fost pictate cu mii de ani în urmă în mormântul faraonului Ramses al VI-lea. Acele scene ale unor şiruri de felurite fiinţe umane însoţite de oameni-hibrizi diferiţi care urmau grupurile mici de zei atotputernici evidenţiază însă clar un fapt: persoanele care au comandat reprezentările respective sau poate chiar pictorii executanţi cunoşteau bine că asemenea experimente genetice variate au fost efectuate asupra multor fiinţe umane dintr-un trecut neştiut. Dar, pentru a se şterge din tradiţii asemenea realizări provocatoare şi inexplicabile ale zeilor, treptat amintirea grupurilor de oameni-hibrid cu capete de şarpe a fost eliminată, iar în cultul religios, introdus mult mai târziu, s-a menţinut un timp adularea unui singur om-şarpe: acesta a fost prezentat doar ca un singur bărbat cu cap de şarpe, care a fost divinizat prin statui şi picturi sub numele de Nehebkau. Prin asociere cu viaţa ascunsă în pământ a şerpilor, acest zeu secundar a fost imaginat ca fiind paznic al Lumii de Dincolo şi, astfel, a fost pomenit mereu în ritualurile legate de cultul morţilor.

Aceste exemplificări ilustrate ale unor experimente genetice extraordinare foarte reuşite, care au fost transpuse în memoria omenirii prin opere de artă egiptene, sunt totuşi doar o parte din panteonul reprezentărilor artistice antice ale unor divinităţi om-animal regăsite în vestigiile acestui popor. Printre statuile atât de artistic realizate şi printre basoreliefurile sculptate în temple, precum şi în special în tezaurul bogat al frescelor şi al picturilor din mormintele spaţioase ale faraonilor şi ale înalţilor demnitari – şi chiar de pe sarcofagele acestora – sau al celor asociate textelor de pe papirusuri, se regăsesc şi numeroase alte reprezentări de oameni-hibrid sacralizaţi de oamenii necunoscători ai impresionantelor experimente creatoare. Însă toate acestea au o importanţă ştiinţifică extraordinară, fiindcă, în fapt, au transmis amintirile legendare ale unor experimente genetice efectuate cândva pe planeta noastră.

Dar şi în zona Asiriei au fost descoperite texte antice şi vechi opere de artă ce au redat existenţa în timpuri îndepărtate a unor oameni-hibrid, care însă se pare că au fost creaţi de un alt grup de experimentatori, diferit de cel al zeilor care au persistat mai mult timp în vechiul Egipt pe valea Nilului. Totuşi, deşi vechimea scrierilor şi a lucrărilor de artă de acest fel care au fost descoperite în regiunea Tigrului şi Eufratului este cel puţin la fel de mare, tipologia reprezentărilor unor asemenea fiinţe-hibrid este cu mult mai restrânsă. Desigur, şi în acele ţinuturi oamenii-hibrid au devenit treptat un fel de zeităţi. De exemplu, basoreliefuri descoperite la Nimrud în ruinele fostului palat regal al lui Assurbanipal al II-lea au redat acelaşi mit al unei realităţi tulburătoare, neînţeleasă însă de strămoşii care au transmis-o doar ca mituri şi reprezentări arhaice: bărbaţi divini, purtând veşminte bogate, care culegeau fructe de sicomor aveau cap de vultur (figurile 21A şi 21B)! Unii dintre aceştia îl însoţeau pe regele divin, care poate chiar participase la crearea lor.

În acea regiune au fost creaţi şi hibrizi animal-om, dar de asemenea într-o tipologie foarte redusă. Sculpturile artistice descoperite care au redat astfel de experimente au repetat însă în diferite locuri acelaşi prototip: taur căruia i s-au introdus genele unor aripi mari şi cele ale unui cap de om (figura 22) având o barbă bogată.

Este desigur interesant de remarcat şi un alt fapt: şi pe întinsul teritoriu vecin al Persiei antice se regăseşte reprezentat frecvent, pe sigiliile ceramice vechi (figura 23), acelaşi prototip hibrid al taurului înaripat cu cap de om. Mitologia sumeriană este însă cu mult mai bogată în privinţa prezenţei îndelungate a numeroşi zei creatori pe pământurile dintre râurile Tigru şi Eufrat. Este deci posibil ca mitul şi imaginea acestor tauri hibrizi să fi fost preluate în timp şi de populaţiile vechii Persii (figura 24), dar nu este exclusă nici posibilitatea ca şi acolo aceiaşi experimentatori să-şi fi extins asemenea activităţi.

Conform zonării primordiale stabilite de Seniorii Superiori, îndelungatele experienţe biologice şi biofizice ale creării omului pământean în numeroase variante genetice s-au desfăşurat oarecum variat pe cele şapte loturi terestre preluate de diferiţii progenitori savanţi. În toate zonele locuite se regăsesc vestigii ale acestor activităţi impresionante. Astfel, şi din vechea Indie s-au transmis posterităţii prin

remarcabile opere de artă redări ale unor stranii prototipuri umane, care de asemenea erau amintiri ale unor variate experimente efectuate de zei creatori. Dar, ca şi în Egipt, popoarele hinduse preluând impresii puternice ale strămoşilor, transmise prin mituri transformate în credinţe, au divinizat şi ele straniile creaţii rezultate din experimente genetice variate. Unul dintre cele mai sugestive exemple a fost omul cu patru mâni (figura 25)!

Legat de această categorie de experimente stranii, autoarea *Doctrinei Secrete* a reluat în volumul II un alt citat insolit dintr-un *Comentariu* hindus: confirmarea conceperii unor asemenea trupuri umane ciudate încă din etapa iniţială a creării primilor oameni întrupaţi (androginii), precum şi explicaţia indirectă a divinizării ulterioare a fiinţelor respective:

> Existau creaturi umane înzestrate cu patru braţe, în acea epocă îndepărtată a bărbaţilor-femei (hermafroditii) şi având un singur cap, însă cu trei ochi. Ei puteau vedea înaintea şi înapoia lor.

În simplitatea oamenilor pământeni din primele serii de creaţii întrupate, existenţa celor patru mâni a fost considerată o putere superioară, de a crea cu o pereche de mâni şi totodată de a distruge cu cealaltă pereche. Aceşti oameni cu trupuri experimentale ciudate, fiind dotaţi şi cu capacitatea vederii înapoia lor printr-un ochi suplimentar (posibil să fi fost capacitatea clarviziunii), au fost consideraţi în acea vreme foarte îndepărtată ca având puteri supranaturale. Astfel, acest prototip a rămas în memoria ancestrală a subcontinentului indian ca unul dintre zeii principali: Siva – zeu al creaţiei şi al distrugerii. Şi, la fel ca în celelalte zone în care aceste tradiţii arhaice au fost transpuse şi în opere de artă pentru ca oamenii să ştie că miturile au transmis mulţimi de fapte reale, straniul hibrid Siva sacralizat (figura 25) a fost reprezentat adesea în vechea artă indiană prin sculpturi foarte reuşite.

Dar este interesant de remarcat un fapt pe care l-am evidenţiat în capitolul anterior ca fiind consemnat şi în memoria ancestrală a poporului maya: a existat o perioadă intermediară din prima parte a creaţiei oamenilor întrupaţi în care aceştia erau dotaţi şi cu capacitatea de a vedea înaintea şi înapoia lor, chiar la mari distanţe, fiind

în fapt clarvăzători. Textul biblic original (nemodificat) şi cel mayaş au consemnat însă acelaşi fapt important: Elohim – Dumnezeul plural din Orientul Apropiat – şi zeii creatori ştiuţi de mayaşi au considerat că oamenii nu trebuie să fie *asemenea lor*! Drept urmare, au blocat această facultate deosebită la toţi pământenii. Astfel, la majoritatea semenilor noştri ea a rămas mereu în stare latentă, şi această situaţie s-a menţinut chiar şi până în zilele noastre. Totuşi, încă din vechime, când şi când, unii oameni au beneficiat de acest dar ascuns, deblocarea lui survenind în special ca urmare a obţinerii de către individ a unui avans spiritual, dar uneori şi datorită unor condiţii biologice favorabile[19]. În acest ultim caz, deblocarea e temporară şi darul se pierde după o bucată de timp... Va reveni doar când persoana respectivă îşi va ridica nivelul conştiinţei şi al gândirii spirituale (după una sau mai multe reîncarnări) la treapta deblocării definitive a minunatei capacităţi spirituale care ne-ar face să fim, însă într-o anumită măsură, *asemenea zeilor*.

Dar în unele opere de artă realizate în ultimele veacuri ale antichităţii au fost transpuse şi anumite evenimente cu totul opuse celor din timpul experimentelor făcute atunci când zeii umblau printre oameni. Este desigur evident faptul că, în cadrul diferitelor variante genetice realizate de savanţii veniţi din spaţiu, unele dintre încercări a fost efectuate atât asupra unor grupuri mici de bărbaţi, cât şi asupra unor grupuri similare de femei şi apoi au fost urmărite la copii şi chiar la descendenţii din generaţii ulterioare, care au rezultat din convieţuirile acelor grupuri mai mici sau mai mari. Şi astfel, se pare că diferiţi urmaşi au continuat să se mai nască în timp, chiar şi după plecarea zeilor, numărul lor reducându-se însă mereu, ei fiind suprimaţi de înşişi urmaşii oamenilor care în veacuri anterioare îi adulau pe acei hibrizi. Un exemplu interesant al unor fapte de acest fel se regăseşte în figura 26: legendarul Teseu, din antichitatea poporului grec, a devenit erou reuşind să omoare minotaurul din labirintul de pe insula Creta. Or, acel „monstru" era în realitate un om cu cap de taur, poate chiar o rămăşiţă a unui experiment mult mai vechi! În fapt, multe exemplare ale unor fiinţe stranii apărute sau rămase izolate, rezultate din vechi experimente genetice, au avut acelaşi sfârşit (de exemplu, centaurii, sirenele etc.), generaţiile umane ulterioare uitând sau chiar neştiind că asemenea fiinţe au fost venerate atunci când au fost create de zeii din cer.

Însăşi legenda naşterii acelui hibrid pare să ofere în esenţa ei şi o altă explicaţie importantă, îmbrăcată în exprimări simbolice : minotaurul ar fi fost născut natural de regina Pasiphae, o fiică a Soarelui, respectată clarvăzătoare şi magiciană, ca urmare a unei aventuri cu un alt monstru, trimis de zeul Poseidon. Dincolo de partea metaforică a legendei, conceperea mitică în care au fost implicate fiinţe cereşti ar sugera un fapt pe care cititorul îl va regăsi şi în alte cazuri : pentru experimentele variantelor biologice din timpurile arhaice, ar fi fost selectate mereu anumite femei tinere ca să devină mame purtătoare ale unor ovule fecundate şi modificate genetic. Nu este însă exclus şi un alt fapt, specific perioadelor iniţiale ale intrării în umbre a unora dintre progenitorii superiori : poate că acea fiică a Soarelui s-a întrupat temporar ca femeie, pentru a urmări din interior optimizarea proceselor biologice ale gestaţiei unui alt prototip de hibrid uman. Legendele şi miturile transmise poate prin intermediul mai multor civilizaţii conţin într-adevăr realităţi care tot aşteaptă să fie dezbrăcate de exprimările metaforice prin interpretări scientizate la nivelul proceselor fizice şi biologice care au stat la baza lor.

Am selectat dintr-o serie mai bogată de transpuneri artistice ale unor experienţe uimitoare efectuate pe Pământ în epoci arhaice câteva opere de artă antice care au redat variate fiinţe umane hibride create temporar ca semidivinităţi experimentale. Astfel, prezenta carte se înscrie într-o literatură iniţiată la nivel mondial în cursul veacului anterior, o literatură ce demonstrează tot mai mult o realitate rămasă şi ea latentă şi pentru care a venit vremea să fie înţeleasă în mod ştiinţific : istoria omenirii este cu mult mai complexă, mai veche şi mai plină de evenimente fundamentale, în care activităţi creatoare extraordinare au fost dirijate şi efectuate de fiinţe inteligente superioare, având nivele diferite de evoluţie spirituală în cadrul unor ierarhii spaţiale. Chiar dacă în zilele noastre continuă să se afirme că textele vechi şi operele de artă antice ale diferitelor populaţii mai civilizate ar avea la bază doar fantezii interesante ale strămoşilor noştri, *fiind impuse* desconsiderarea oficială a acestora şi chiar *ascunderea* forţată a diferitelor descoperiri, treptat se adună tot mai multe dovezi materiale care solicită recunoaşterea adevărurilor.

În fapt, acele şiruri impresionante de activităţi creative privind însăşi implementarea vieţii organice pe Pământ, care au culminat cu

şirurile la fel de spectaculoase de activităţi destinate creării unei specii reuşite de fiinţe spirituale de tipul omului, au consacrat această planetă ca un *imens laborator de cercetare şi experimentare*. Aici, neştiute grupuri de fiinţe spirituale aflate la diferite nivele ale evoluţiilor lor individuale, venite foarte probabil din cadrul diferitelor ierarhii spirituale existente pe alţi aştri (începând poate chiar cu Luna apropiată, dacă vom da crezare *Stanţelor lui Dzyan*) şi din alte spaţii galactice, şi-au manifestat şi pe Pământ scopul existenţial al propriei divinităţi : cercetarea tot mai profundă a legilor divine pe care Tatăl Creator le-a pus la baza întregii sale creaţiei cosmice, cu transpunerea lor faptică *mereu în mod creator*. Asemenea activităţi au efectiv un scop şi o dirijare inteligentă superioare : fiinţele spirituale superioare, având potenţe mai înalte ale propriilor energii, depun mereu eforturi pentru realizarea giganticului plan divin de extindere continuă în spaţiu a vieţii materiale şi a vieţii spirituale în cele mai variate forme posibile. În paralel, eforturile atemporale ale unor ierarhii superioare urmăresc şi perfecţionarea permanentă a tot ce s-a creat în imensitatea cosmică, prin stimularea unor procese de evoluţie neîntrerupte, începând chiar de la infinitul mic al particulelor elementare şi culminând cu aştrii, galaxiile, universurile şi toate lumile spirituale.

Revenind la spaţiul terestru, numeroasele cercetări şi experimentări ale multitudinii de procese fizico-bio-chimice strict necesare în fazele iniţiale şi pe parcursul etapelor creative au condus inerent la cele mai variate modele şi nu e de mirare că, spre fazele finale, s-a ajuns la atât de multe variante de prototipuri din care să se poată selecta programele genetice optime.

Din textul *Stanţelor lui Dzyan*, mai extins ca detalieri şi descrieri faptice decât textele rămase de la alte popoare vechi, precum şi din *Comentariile* hinduse ulterioare, ar rezulta ca situare temporală următorul fapt : experimentele din cele şapte zone ale imensului laborator terestru ar fi condus la primele întrupări ale spiritelor umane pe parcursul edificării rasei a treia, în special în a doua parte a epocii respective, iar o mare parte a perfecţionărilor necesare ar fi constituit epoca rasei a patra. Dar toate textele vechi au consemnat numai în treacăt un fapt general cu aspecte sumbre pentru gândirea noastră prea legată de orizontul limitat al vieţii cotidiene : toate trupurile

fiinţelor experimentale ale speciilor variate de animale sau ale diferitelor modele de oameni, fie individuale, fie că se ajunsese la grupuri mai mari, au fost distruse periodic prin cataclisme de proporţii diferite: potopuri, cutremure şi erupţii vulcanice, schimbării climatice, căderea pe Pământ a unor meteoriţi mai mari, unele valuri de radiaţii din spaţiu. Multe dintre aceste dezastre geofizice au fost efectiv dirijate spre zonele favorabile dezvoltării unor mici populaţii experimentale, regiunile respective trebuind să devină libere pentru venirea unor noi rase de oameni mai reuşiţi.

Faţă de această cunoaştere complexă transmisă din timpuri primordiale ale omenirii, o asemenea gândire pământeană l-a făcut pe unul dintre autorii vechiului text ebraic sacralizat al *Zoharului* să exprime nedumerirea omului lipsit de cunoaşterea adevărurilor:

> Uneori au fost lumi întregi care au fost create şi apoi distruse. [...] Cum să înţelegem că Sfântul a creat lumi pentru a le distruge apoi? Mai bine ar fi fost să nu le creeze deloc! În adevăr, această tradiţie conţine un mister; căci cum să explic altfel cuvintele: „Şi le-a distrus"?

Oamenii intelectualizaţi ai zilelor noastre înţeleg totuşi mai uşor motivaţiile ştiinţifice ale durelor acţiuni de eliminare a creaţiilor nereuşite.

Dar şi în antichitatea greacă, la nivelul oamenilor mai culţi, se cunoştea această informaţie stranie, transmisă de-a lungul unor ere şi consemnată de înţelepţii popoarelor vechi. În *Critias*, filozoful antic Platon (secolul al IV-lea î.e.n.) a inserat relatarea unor discuţii iniţiatice care ar fi avut loc cu mai bine de două secole mai înainte între înţeleptul grec Solon şi bătrânul preot Sankis de la templul zeiţei Neith, din oraşul egiptean Sais. Iată ce ştiau vechii egipteni şi le-au făcut cunoscut şi grecilor antici în privinţa creării repetate a omului terestru, urmată de lungi perioade ale civilizării unor omeniri, pentru ca apoi să survină suprimările colective ale creaturilor respective prin fenomene catastrofice produse pe întregul Pământ:

> Oamenii au fost distruşi şi vor mai fi încă şi în multe feluri. Prin foc şi prin apă au avut loc distrugerile cele mai cumplite. Au avut loc şi altele mai mici, într-o mie de alte moduri... Iată adevărul: uneori se producea o deviere în corpurile care circulă în cer, în jurul Pământului. Şi la intervale de timp foarte distanţate tot ce este pe pământ pierea atunci prin focul prea abundent. Atunci, cei care locuiau în munţi şi în locurile înalte... piereau mai degrabă decât cei care locuiau aproape de fluvii şi de mare. Din contra, alte dăţi, când *zeii purificau pământul* prin ape şi îl scufundau, numai cei din munţi erau salvaţi. [...] Şi mai întâi voi nu vă amintiţi decât de un singur potop terestru, pe când au fost multe mai înainte.

Noi suntem regii, noi suntem zeii!

Să revenim însă la vechiul text tibetan care a transmis unele aspecte ale edificării rasei a patra:

> Stanţa X
> 38. Astfel, doi prin doi, în şapte zone, cea de a treia rasă a dat naştere celei de a patra. Zeii au devenit ne-zei.

Versetul a consemnat faptul că în perioada rasei a treia au fost eliminaţi treptat oamenii *androgini* („doi prin doi") evident experimentali, care au fost înlocuiţi cu noi prototipuri rezultate în urma experimentărilor îndelungate de separare a sexelor. Abia după această etapă o anumită parte dintre „noii" oameni au fost dotaţi cu acel corp invizibil atât de necesar - corpul mental. Astfel s-a ajuns la rasa a patra, sufletele oamenilor din rasa a treia reîncarnându-se treptat în noile trupuri, care le ofereau condiţii mai bune pentru evoluţia spiritelor respective.

Dar versetul oferă o specificare finală foarte interesantă: „Zeii au devenit ne-zei"! Cititorul a reţinut, desigur, faptul că o parte dintre Fiii Înţelepciunii, Fiii Nopţii, au amânat *intrarea în umbre* - în fapt, încarnarea lor temporară - până la perfecţionarea fiinţelor umane ca trupuri carnale şi corpuri invizibile, prevăzută în epoca rasei a patra (stanţa VII, versetul 24). Însă, prin asemenea întrupări acceptate karmic, acele fiinţe superioare nu şi-au pierdut nimic din înţelepciunea şi puterile energiilor spirituale proprii. Venind printre oameni, şi-au desfăşurat activităţile superioare afirmându-se ca regii

divini, dar şi ei, la rândul lor, şi-au studiat cu profunzime intimitatea anatomică şi funcţională, pentru a stabili ce mai trebuie perfecţionat în trupurile carnale şi în relaţiile acestora cu corpurile din materii fine.

Versetul următor a descris însă o problemă biologică ciudată:

39. Prima [rasă] în fiecare zonă a fost de culoarea Lunii; a doua, galbenă ca aurul; a treia, roşie; a patra, care a devenit neagră prin păcat. La început, primele şapte vlăstare umane au avut aceeaşi nuanţă. Cele şapte [subrase] următoare au început să-şi amestece culorile.

Deşi combinările celor şapte subrase se produceau aparent natural şi întâmplător, în fapt acestea erau stimulate şi urmărite cu atenţie de savanţii creatori. În mod evident, problemele care trebuiau studiate pe viu şi îmbunătăţite nu erau numai de natură biologică. Problemele relaţiilor sociale, psihice, ale intelectului foarte redus implicau însă o evoluţie lentă a spiritelor întrupate. Dotarea majorităţii fiinţelor umane numai cu „Scânteia unui corp mental inferior", care s-a produs către finele epocii rasei a treia, a creat astfel noi probleme, ale căror urmări se resimt, din păcate, chiar şi astăzi:

40. Atunci a treia şi a patra [rase] au crescut în orgolii: „Noi suntem regii", au spus ele; „Noi suntem zeii".

Combinările între acele subrase mult diferite, probabil provocate anume, pentru a li se studia consecinţele, au condus însă la alte rezultate nereuşite:

41. Şi-au luat soţii frumoase la vedere. Au fost luate soţii dintre cei care aveau capul îngust. Au dat naştere la monştri [...] bărbaţi şi femei şi de asemenea la Khado cu mental redus.
42. Ei au ridicat temple trupurilor umane. Adorau bărbaţi şi femei. Atunci al Treilea Ochi a încetat să mai funcţioneze.

Autoarea H.P. Blavatsky, preluând de la înţelepţi din Orient explicaţii primite şi prin comunicări astrale, la comentarea acestor versete a adăugat şi următoarele precizări: „Aceştia au fost primii oameni cu trup adevărat fizic, a căror caracteristică dominantă era orgoliul! Este o amintire a rasei a treia (lemurienii) şi a uriaşilor atlanţi (rasa a patra)".

În cunoaşterea ezoterică larg răspândită în antichitate, dar pierdută treptat în era noastră – acum fiind în curs de regăsire într-o anumită măsură –, au fost menţinute două tradiţii importante: o primă informaţie mitică transmisă afirma existenţa într-un trecut îndepărtat a marelui continent Mu al lemurienilor[20], unde s-ar fi dezvoltat populaţii numeroase, care ar fi evoluat şi spiritual. Cîntinentul s-ar fi extins pe porţiuni mari ale actualelor oceane Pacific şi Indian, dar s-ar fi scufundat sub apele ambelor oceane. De exemplu, în *Comentariul* hindus s-a specificat chiar că în partea finală a epocii rasei a treia, populaţiile Lemuriei s-ar fi dezvoltat atât numeric, cât şi ca facultăţi individuale mult îmbunătăţite. Afirmând că acestea erau „foarte inteligente şi intelectuale", s-a menţionat că ar fi edificat o civilizaţie suficient de avansată!

O a doua „amintire" mitică de mare amploare afirma că după prăbuşirea pământurilor din Mu, pe continentele americane şi pe mari insule care ar fi existat în Oceanul Atlantic, ar fi evoluat şi alte civilizaţii – cele ale atlanţilor, dar, după o lungă perioadă de dezvoltare, părţi însemnate din teritoriile respective s-ar fi scufundat şi ele în acest ocean.

De fapt, aspectele respective au fost consemnate anterior în mod succint şi în vechiul text tibetan:

Stanţa XI

43. Ei [lemurienii şi atlanţii] au construit oraşe colosale. Le-au construit cu pământuri şi metale rare. Servindu-se de focuri revărsate [lave], de piatra albă [marmura] din munţi şi de piatră neagră, şi-au sculptat propriile imagini în mărime naturală şi, semănându-le, le adorau.

Din informaţiile primite în Orient, autoarea a transpus în scala temporală a evoluţiei planetare – stabilită de cercetători iniţiaţi la sfârşitul secolului al XIX-lea – următoarea situare a unui anumit avans evolutiv al acestor două mari grupuri de populaţii: civilizaţia lemurienilor s-ar fi dezvoltat în a doua jumătate a erei secundare – deci în urmă cu peste o sută de milioane de ani! Mai târziu, civilizaţia atlanţilor şi-ar fi început ascensiunea în era terţiară, în miocen – deci în urmă cu peste zece milioane de ani! Total convinsă de înţelepţii orientali care au iniţiat-o şi cu privire la aceste faze necunoscute chiar şi în actuala istorie ştiinţifică a omenirii, H.P. Blavatsky menţiona

cu fermitate: „Va fi descoperit omul din era secundară şi, în acelaşi timp cu el, însăşi civilizaţia sa uitată de atât de mult timp".

Desigur că marea dramă a continentului Lemuriei – neidentificat totuşi până în prezent de ştiinţa actuală – ar fi survenit în urma unui imens cataclism terestru. Vestigiile acesteia, mereu neexplicate prin alte ipoteze, ar fi, de exemplu, impresionantele şiruri de statui umane mari din Insula Paştelui, sculptate în bucăţi de roci bazaltice extrem de dure, tăiate dintr-un munte vulcanic. Dar printre exemplele la fel de impresionante sub aspect tehnic se numără şi fortificaţiile ciudate – ziduri lungi de aproape un kilometru şi înalte până la 14 metri – executate din coloane bazaltice prismatice de asemenea foarte grele, descoperite pe mica insulă Temuen din grupul insulelor Caroline din Oceanul Pacific. Cele circa 400.000 de asemenea coloane[21] aduse de la distanţă – din insula Ponape – pentru construirea unor ziduri masive de apărare indică evident acţiunea unei populaţii civilizate, ajunsă la un nivel tehnic mult avansat, dispunând de utilaje care puteau transporta de la o anumită distanţă şi apoi ridica la înălţime (figura 27) prefabricatele naturale extrem de grele. (Acele cantităţi impresionante de coloane prismatice au fost extrase din munţi formaţi prin răcirea unor imense mase bazaltice topite ajunse la suprafaţă ca *focuri revărsate* de anumiţi vulcani[22].)

Dar una dintre imaginile tulburătoare ţinute la secret într-o arhivă ştiinţifică de înalt nivel oficial, obţinute de un hacker necunoscut şi introduse pe Internet fără nici un fel de explicaţii, a redat o descoperire întru totul revelatoare: tot într-o zonă cu revărsări de lave bazaltice, un râu cu apă curată a dezvelit în timp un versant al unui fost munte vulcanic, lăsând vederii un masiv zid înalt format natural din şiruri paralele de asemenea coloane verticale solidificate prin răcire. Or, întru totul tulburător, porţiunea de mijloc a unui grup de douăsprezece coloane era *străpunsă* de opt conducte rupte la ieşirea din stânci! Montate câte patru, suprapuse simetric la mică distanţă, şase dintre aceste conducte aveau diametre mai mari, iar două erau de dimensiuni ceva mai mici. E greu de crezut că tuburile respective ar fi fost montate înaintea revărsării vulcanice, căci temperatura ridicată a lavei incandescente le-ar fi topit sau măcar le-ar fi deformat. Prin urmare, stâncile bazaltice au fost perforate din interiorul fostului vulcan, pe o distanţă apreciabilă, cu o tehnică foarte avansată!

Dar un grup atât de numeros de conducte a deservit ceva important, fie o activitate industrială complexă, fie un centru urban suficient de dezvoltat! Cercetarea ştiinţifică a traseului acelor conducte cu aparatura existentă în prezent va duce desigur la o descoperire epocală (care poate a şi fost făcută, dar este şi ea ascunsă, ca şi imaginea pe care am descris-o...). Acel grup de conducte pentru care au fost perforate stâncile şi coloanele din bazalt atât de dure este într-adevăr un fapt şocant într-o zonă izolată a altei insule din Oceanul Pacific. Stabilirea vechimii şi originii acelor instalaţii ar oferi omenirii o reală deschidere a cunoaşterii spre adevăruri de mult uitate... De ce oare autorităţi ştiinţifice de înalt nivel şi implicit înalte autorităţi de stat ascund lumii întregi, cu intenţii obscure evidente, asemenea vestigii ale adevăratului trecut al umanităţii? (Pentru aceste imagini, accesaţi site-ul documentelor fotografice stranii ascunse indicat la începutul acestui capitol.)

Din amintirile transmise prin tradiţii, preluate în vechi texte în diferite locuri din lume, dar şi prin diferite comunicări astrale[23] mai mult sau mai puţin exacte, ar rezulta, aşa cum am specificat şi în comentarea versetului anterior, că cea mai mare parte a fostului continent Mu populat de subrasele lemuriene „a fost distrus printr-o extinsă acţiune vulcanică şi apoi a fost înghiţit de ape". Explicaţiile succinte ale acestui cataclism planetar imens includ în primul rând un fapt reprobabil: după dezvoltarea acelor scântei ale corpurilor mentale individuale, populaţia care ajunsese să edifice şi o anumită civilizaţie (aceasta ar fi fost în unele privinţe chiar mai dezvoltată decât cea actuală, a noastră) „crescuse în orgoliu"! Amploarea acestui „defect etic" era probabil mult prea extinsă şi a fost complicată şi de o anumită degenerare care, de asemenea, se extinsese în mod inacceptabil pentru progenitorii care încercau mereu să perfecţioneze fiinţele umane: anumite combinaţii genetice ale amestecului de subrase au condus la naşterea de monştri. Intervenţia Seniorilor creatori care se aflau în acea epocă pe Pământ a fost radicală: au suprimat peste tot fiinţele umane aparţinând rasei a treia şi au trecut la edificarea rasei a patra prin perfecţionarea funcţională complexă a unor grupuri restrânse de „salvaţi" din marele cataclism care a afectat distrugător nu numai pământurile continentului Mu, dar şi alte zone ale uscaturilor pe care existau grupuri de populaţii.

Găsind într-un *Comentariu* hindus o explicaţie foarte ciudată a modului în care anumiţi Seniori puteau provoca fenomene telurice cu ample efecte distructive pe solul terestru, autoarea volumului *Antropogeneza* a citat-o, considerând că şi oamenii din zilele noastre trebuie să cunoască potenţele extraordinare ale fiinţelor spirituale superioare :

> La finele unei perioade [Kalpa] a unei mari Rase [Mamă], Regenţii de pe Lună [progenitorii] încep să atragă mai puternic Roata [Pământul] şi să o aplatizeze la Nivelul Centurii sale, astfel încât să se scufunde în anumite locuri şi să se umfle în altele şi umflările să acţioneze asupra extremităţilor [polilor] şi noi pământuri să se ridice, iar unele dintre cele vechi să fie înghiţite.

La nivelul cunoaşterilor ştiinţifice actuale, o asemenea intervenţie a *Regenţilor de pe Lună* ar fi de natură gravitaţională, prin apropierea temporară a satelitului de Terra. Puteau imagina nişte înţelepţi orientali din urmă cu multe veacuri asemenea manevrări controlate inteligent ale orbitei Lunei ? În sine, astfel de manevrări ar impune în prealabil calcule complicate ale influenţelor dinamice ale forţelor gravitaţiei variabile permanente exercitate de toate celelalte corpuri cereşti din sistemul nostru solar, începând, desigur, cu acţiunea majoră a masei solare. O asemenea explicaţie a fost doar o simplă imaginare a unor gânditori orientali ?

Pe uscaturi noi care s-au ridicat din ape, unele teritorii întinse ridicându-se chiar la cote foarte înalte, cum a fost, de exemplu, cazul continentelor americane (lanţul munţilor Anzi pe continentul sudic şi cel al Munţilor Stâncoşi de pe continentul nordic), precum şi pe cele rămase fără mari modificări, ar fi urmat o altă etapă îndelungată : edificarea rasei a patra, considerată generic cea a atlanţilor. Au fost create treptat noi prototipuri biologice experimentale, printre care şi unele subrase cu trupuri tot mai înalte. Descoperirea unor schelete întregi sau a unor părţi fosile a indicat variaţii ale înălţimii acelor oameni de la 2,4 metri până la 7-8 metri ! Dar, dacă în cazul descoperirii unor schelete de până la 4 metri lungime au fost publicate unele ştiri şi chiar fotografii, imaginile fotografice ale scheletelor mai lungi au devenit documente secrete, fiind cunoscute doar de grupuri restrânse de oameni de ştiinţă care au acceptat să ascundă lumii

această realitate impresionantă din trecutul neştiut al omenirii. Cititorii vor putea să vadă totuşi anumite documente ascunse, datorită unor hackeri care le-au postat pe Internet, accesând http : //groups.yahoo.com/group/aviatia/message/24552.

În cadrul îndelungatei epoci a încercărilor experimentale specifice îmbunătăţirilor biologice, intelectuale şi psihice care au promovat prototipurile umane ale rasei a patra, s-au format noi grupuri de populaţii în diferite regiuni favorabile adaptării lor. După zeci de mii de ani de înmulţiri localizate, au fost stimulate de progenitori noi focare de civilizaţii arhaice, pentru a putea urmări în timp modul de evoluţie complexă a noilor subrase. Desigur, au urmat şi selecţii inerente, cu eliminarea biologică a grupurilor considerate nereuşite. Un exemplu de acest fel care a rămas mai bine conturat în memoria generaţiilor ulterioare a fost acela al variantelor întregii subrase a uriaşilor. Chiar dacă şi unele populaţii de oameni înalţi ajunseseră să edifice anumite trepte de civilizare creativă, caracterul violent şi agresiv al majorităţii acestora, cu manifestări iraţionale şi fără respect faţă de legi şi ordine, a condus la suprimarea lor în condiţii impresionante. Eruditul istoric român Nicolae Densuşianu menţiona în una dintre cărţile sale bine documentate, în *Dacia preistorică*, faptul că anticii cunoşteau bine defectele inadmisibile rămase la rasele experimentale ale oamenilor foarte înalţi : „La epicii greci, uriaşii sunt înfăţişaţi ca un gen de oameni superbi, violenţi şi impii, fiindcă nu aveau credinţă în zei. Statura lor era de o mărime uimitoare". De altfel, acest cercetător al istoriei populaţiilor mai vechi şi mai noi care au vieţuit în zonele carpatine ajunsese la concluzia fermă că şi pe teritoriul ţării noastre au existat în vechime titani şi giganţi, luptele acestora cu zeii desfăşurându-se violent în zona munţilor Retezat !

Şi alţi autori bine documentaţi au regăsit în legendele şi miturile populare din ţara noastră amintiri ale distrugerii creaturilor uriaşe, amintiri ce au rămas foarte vii datorită modurilor impresionante în care au fost suprimate subrasele necorespunzătoare ale fiinţelor omeneşti înalte. Cercetătorul V. Kernbach a reluat în *Dicţionarul de mitologie generală* următoarea „amintire ancestrală" transcrisă de Elena Niculiţă-Voronca în cartea sa *Datinile şi credinţele poporului român* (Polirom, Iaşi, 1998) :

Urieşii ceia, pe care i-a fost făcut Dumnezeu, se făcuseră răi de tot, aşa că nici de Dumnezeu nu voiau să ştie, zicând că ei sunt Dumnezeu. Ce să facă Dumnezeu şi cum să-i prăpădească? A dat cumpene, potopuri – şapte potopuri...

Ca o completare sugestivă, cercetătorul român a citat şi din *Mitologia românească* a scriitorului şi folcloristului Tudor Pamfile (Cultura Naţională Socec, Bucureşti, 1916-1924) următoarea tradiţie din altă parte a ţării: „Potopul a fost făcut ca să-i nimicească pe Urieşi".

Revenind însă la vechiul text oriental, versetele următoare au descris în aceeaşi manieră concisă unele aspecte ale felului în care au dispărut pe rând rasa a treia şi mult mai târziu şi rasa a patra:

44. Ei [atlanţii] au ridicat statui mari ale trupurilor lor, înalte de 9 yatis [27 de picioare]. Focuri interioare au distrus ţara părinţilor lor [lemurienii]. Apa ameninţa şi pe a patra [rasă].

Într-adevăr, în diferite regiuni ale Americii de Sud şi ale Americii Centrale s-au tot descoperit statui monumentale individuale foarte vechi, ale căror autori nu au putut fi identificaţi. Prin înălţimea lor deosebită (7-8 metri) şi prin greutatea lor (mult peste 15 tone), aceste statui au sugerat ipoteza că ar fi fost opera unor sculptori la fel de înalţi, dintr-o subrasă atlantă. Un exemplu sugestiv din Mexic este grupul de statui înalte din bazalt (figura 28) de pe platoul piramidei care domină situl arheologic important al vechii metropole toltece de la Tula. Un alt exemplu similar se regăseşte şi în cadrul mult comentatului sit arheologic Tiahuanaco care cuprinde construcţii realizate prin mijloace tehnice deosebite, pe malul bolivian al marelui lac Titicaca. Şi aici, cercetătorii au fost impresionaţi de statuile înalte din bazalt reprezentând personaje neştiute, care s-ar părea că, de asemenea, ar fi făcut parte dintre acei atlanţi care cândva s-a fi adorat astfel pe ei înşişi! Una dintre aceste statui a fost transportată cu greu pentru a fi montată în faţa Muzeului Naţional din capitala La Paz (vezi nota 21): ca şi celelalte sculpturi similare din ansamblul respectiv, înălţimea ei este de 8 metri, lăţimea de 1 metru şi are o greutate de 20 de tone!

Asemenea opere de artă au impresionat mereu atât prin dimensiunile lor, prin calitatea artistică, prin vechime, cât şi prin condiţiile tehnice în care au fost transportate din munţi blocurile respective din bazalt, pe distanţe apreciabile, traversându-se râuri peste care nu existau poduri capabile să reziste la acele greutăţi, fiecare cântărind 15-20 de tone.

Dar o altă categorie de opere artistice din bazalt – capete colosale, cântărind fiecare între 11 şi 24 de tone – a demonstrat şi un alt fapt foarte interesant, specificat în mod repetat în textele vechi: existenţa mai multor prototipuri de uriaşi care, prin înmulţire, au constituit mai multe subrase de atlanţi înalţi localizate în diferite regiuni ale continentelor americane. Drept dovadă au rămas aceste sculpturi mari diferite, care au redat prezenţa tot în regiuni ale Americii Centrale, dar într-o altă parte din sudul Mexicului a unei subrase de uriaşi având cu totul alte trăsături ale chipului faţă de cele redate la statuile de la Tiahuanaco sau Tula. Şi diferenţa a fost şi mai evidentă faţă de chipurile sculptate mai târziu de artiştii straniei civilizaţii a olmecilor[24], care s-a format după dispariţia uriaşilor şi a înflorit în antichitate în regiunea respectivă, dispărând însă la fel de misterios ca şi civilizaţia mayaşilor. În fapt, creatorii superiori au realizat şi-au localizat acolo un prototip al unei populaţii cu totul distincte ca aspect al feţei (figura 29), care în zilele noastre se regăseşte în trăsăturile unor populaţii africane. Şi este de remarcat faptul că „modelul" feţei acelor atlanţi din era terţiară – care în timp au dispărut – nu se mai regăseşte la nici o populaţie americană. Rasa veche a acelor uriaşi se deosebeşte în mod esenţial de aspectul chipului populaţiilor descoperite de europeni pe continentele americane şi chiar de cel redat în operele de artă antice ale popoarelor respective.

Cele vreo douăzeci de capete mari din bazalt descoperite la San Lorenzo şi La Venta, iar mai apoi şi în alte locuri ce erau năpădite de jungla tropicală au fost sculptate cu talent desăvârşit în redarea expresiilor individuale ale personajelor neştiute. Deşi olmecii care au trăit încă din antichitate în zonele respective aveau aceiaşi ochi migdalaţi care se regăsesc şi astăzi la toate popoarele de pe continentele americane, feţele sculptate erau cu totul diferite: mai mari, mai plate şi mai ovale, erau dominate de un nas mare, turtit şi de

buze groase, iar ochii erau mai rotunzi (figura 30). Dar un detaliu al marilor sculpturi oferă o constatare foarte semnificativă: genul de căşti ca ale unei uniforme, care acopereau capul fiecărui personaj imortalizat, indică existenţa în epoca în care au fost lucrate a unei industrii mai dezvoltate pentru asemenea articole vestimentare – căştile având şi aceleaşi mici capse metalice rotunde de prindere a clapelor de la urechi. Multe dintre aceste sculpturi mari şi atât de deosebite, unele capete având diametre şi de peste 2 metri şi deci greutăţi apreciabile, au rămas în locurile în care au fost găsite, înconjurate de vegetaţia locală, cum este de exemplu cazul marii sculpturi aflate la Hueyapan (figura 31).

Dar, aşa cum a rămas până şi în tradiţia mitică a poporului nostru, o mare parte din fiinţele uriaşe au pierit în potopuri. Versetele din *Cartea lui Dzyan* au redat cunoaşterea amplorii cataclismului din zona Atlantidei, cu specificarea unor detalii foarte importante sub aspect istoric:

45. Primele ape mari au venit. Ele au înghiţit cele şapte insule mari.
46. Toţi sfinţii au fost salvaţi, iar nelegiuiţii au fost distruşi. Cu ei [au pierit] şi cea mai mare parte a animalelor enorme produse prin efortul greu şi perseverent al Pământului.

Stanţa XII

47. Puţini oameni au fost aceia care au rămas. Câţiva galbeni, bruneţi şi negri şi câţiva roşii au rămas. Cei de culoarea Lunii [aparţinând grupului divin primitiv] au plecat pentru totdeauna.
48. A Cincea [rasă], ieşită din mulţimea sfântă, a rămas: ea a fost guvernată de primii Regi divini.
49. Şerpii care au coborât din nou au făcut pace cu a Cincea [rasă], pe care au învăţat-o şi au instruit-o.

Pentru a explica ciudata includere a unor şerpi în relaţie cu noua rasă, a noastră, autoarea iniţiată a preluat un alt citat dintr-un vechi *Comentariu* hindus. În sine, fraza respectivă, deşi e foarte sugestivă, ascunde şi ea mari secrete care încă nu au fost dezvăluite omenirii: „Marele Dragon nu respectă decât pe Şerpii Înţelepciunii, ale căror urme se află acum sub Pietre triunghiulare". Cu alte cuvinte, se află „sub piramide, în cele patru colţuri ale lumii".

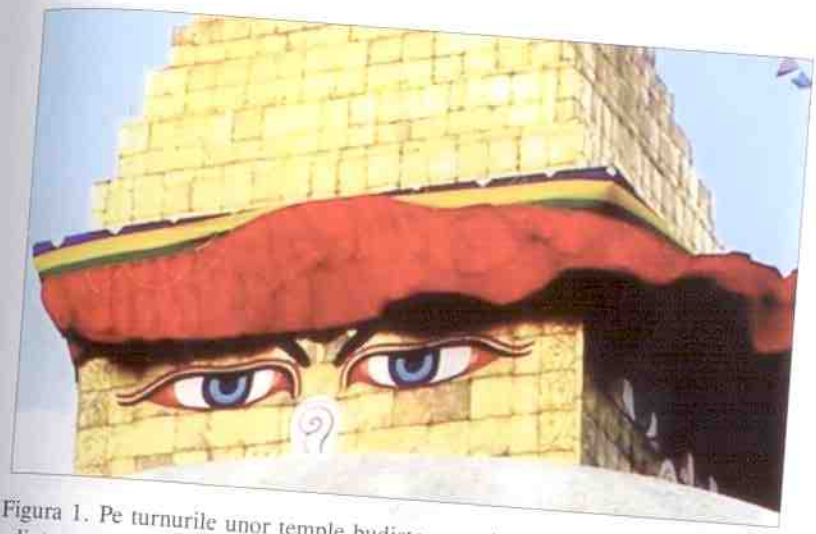

Figura 1. Pe turnurile unor temple budiste este pictat chipul unei fiinţe umane dintr-o „omenire anterioară" – fără nas şi cu alte pleoape (Marea Stupă din Katmandu, Nepal, mai 2010; foto: Artemiza Ivanciuc).

Figura 2. Acelaşi chip, la templul Svajambunath, îl redă pe *El* – fiinţa înalt evoluată spiritual, care a reactivat codul genetic uman pentru actuala omenire, după un mare cataclism planetar (foto: Artemiza Ivanciuc).

Figura 3. Statuete antice olmece ale oamenilor cu „cap-turn" găsite în Guatemala; ar reprezenta urmaşii unui grup restrâns dintre cei care au supravieţuit marelui cataclism ce a distrus omenirea anterioară.

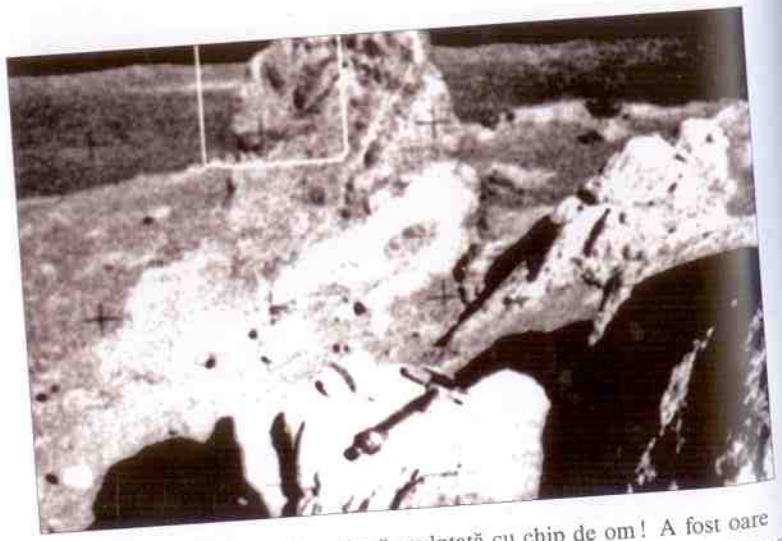

Figura 4. Pe Lună există o stâncă sculptată cu chip de om! A fost oare executată de astronauţii tereştri ai unei omeniri anterioare? (detaliu dintr-o fotografie a misiunii „Apollo 14", difuzată public de NASA)

Figura 5. După decesul trupului, sufletele umane terestre se reorganizează ca un disc în care cele şase corpuri invizibile se ordonează concentric (mănăstirea Sf. Ecaterina, Muntele Sinai, ianuarie 2007; foto: Iozefina Maftei).

Figura 6. Sufletele umane mai evoluate radiază în alb strălucitor. Nemaiavând corpurile „triadei inferioare", nu au o formă stabilă şi comunică prin pachete de informaţii (Bucureşti, martie 2004; colecţie: Rodica Ghiuru).

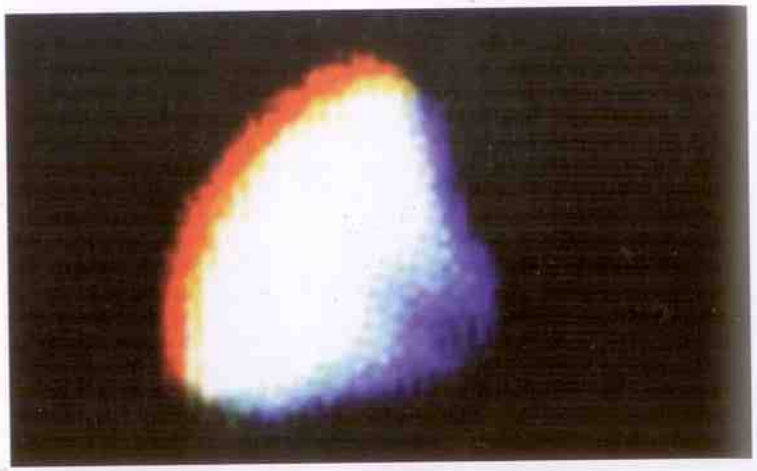

Figura 7A. Fiinţe spirituale evoluate există şi în spaţiul Lunii. Ele au însă o formă ovoidă şi o radiaţie bipolară periferică intensă (detaliu dintr-o fotografie difuzată de NASA, obţinută de echipajul misiunii „Apollo 11", iulie 1969).

Figura 7B. Şi astronauţii misiunii „Apollo 12" au fotografiat în spaţiul Lunii o entitate ovoidă albă, intens radiantă
(detaliu dintr-o imagine difuzată public de NASA).

Figura 8A. În vechiul Egipt a existat o „rasă-experiment" albastră, a întrupării unor suflete umane mai evoluate. Un bărbat cu capacităţi deosebite a fost zeificat cu numele de Ptah.

Figura 8B. Au existat şi femei albastre, având de asemenea capacităţi deosebite. Statueta ar reprezenta-o pe marea preoteasă Ptahmose, dedicată cultului lui Ptah (sculptură din secolul al XV-lea î.e.n.).

Figura 9. Un alt fel de experiment: hibrizi om-babuin, care aveau uniformă cu un anumit tip de pieptar, nu purtau încălţăminte şi erau instruiţi ca luptători (frescă egipteană din secolul al XII-lea î.e.n.).

Figura 10. Statui de mari dimensiuni ale hibridului leu cu cap uman au fost amplasate pentru a păzi sau a semnaliza anumite locuri din Egipt (Memfis, mileniul al III-lea î.e.n.).

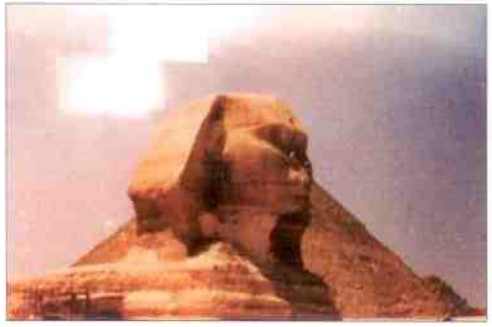

Figura 11. Sfinxul (hibrid leu cu cap uman) de la Giseh ar fi o balizare a trei portaluri arhaice, care şi acum radiază puternic în invizibil (iulie 1996; colecţie: István Lázár).

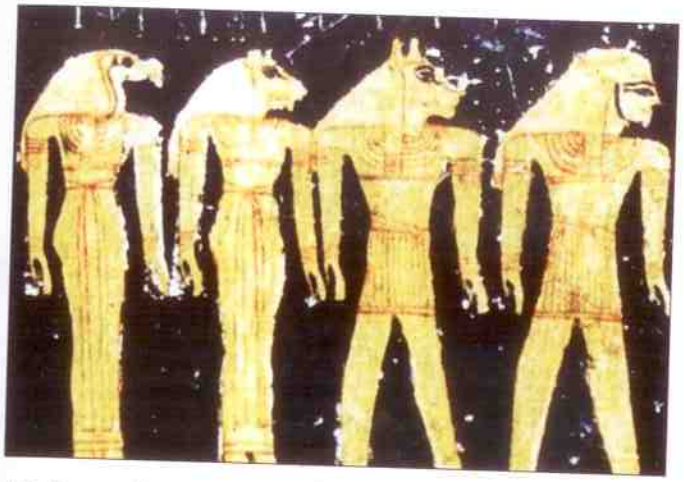

Figura 12. Pentru a li se urmări manifestările, diferiţi hibrizi (cu cap de animale şi păsări) erau aduşi printre oameni (pictură egipteană, secolul al XIV-lea î.e.n.).

Figura 13. Mulţi hibrizi erau dotaţi cu capacităţi superioare oamenilor, fiind astfel zeificaţi şi ei: zeul Khnum, cu trup selectat din rasa albastră (frescă egipteană, secolul al XII-lea î.e.n.).

Figura 14A. Şi un trup de femeie din rasa albastră a fost experimentat ca hibrid, dar cu cap de leoaică – fiind zeificat cu numele de Sechmet.

Figura 14B. Atât capul de leoaică, cât şi manifestările feline au făcut ca Sechmet să fie adulată ca zeiţă a războiului şi a solilor morţii.

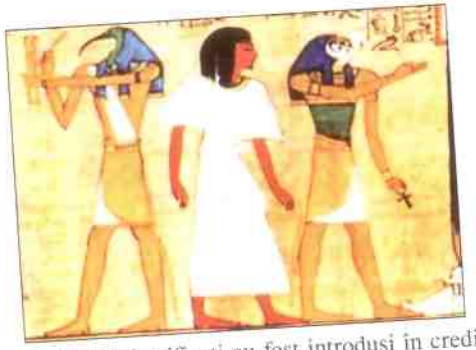

Figura 15A. Doi hibrizi zeificaţi au fost introduşi în credinţa judecării sufletului: în stânga, Thot consemnând greutatea păcatelor, în dreapta, Horus conducând la Osiris.

Figura 15B. Hibridul Thot, cu cap de ibis, era zeul multipotent al cunoaşterii şi al magiei.

Figura 15C. Hibridul Horus, cu cap de şoim, era adulat în Egiptul antic ca zeu al cerului.

Figura 16. În altă zonă din Egipt, un hibrid om-babuin, adulat şi el sub numele de Thot, avea şi alte roluri: scrib al zeilor, a introdus calendarul şi calculele matematice.

Figura 17. Hibridul Bastet, femeie cu cap de pisică, era zeiţa dragostei şi a veseliei.

Figura 18A. Hibridul Anubis, cu cap de şacal, era considerat zeul lumii morţilor.

Figura 18B. O confirmare a creării mai multor hibrizi de acelaşi fel, ce erau antrenaţi în diferite activităţi, pentru a se analiza comportamentul „prototipului".

Figura 19A. Hibridul Sebk, cu cap de crocodil, era considerat zeul Nilului.

Figura 19B. La Teba, Sebk era reprezentat şi adulat în temple, căci viaţa oamenilor din întregul Egipt depindea de apele Nilului.

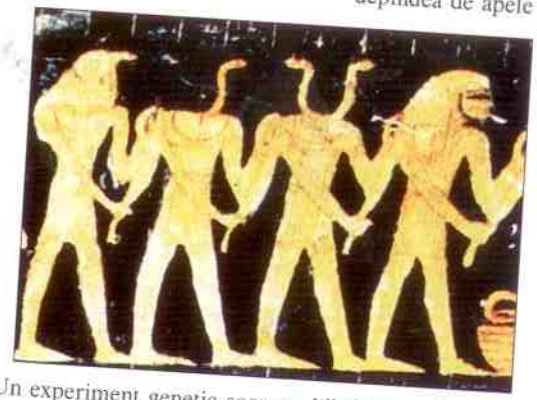

Figura 20. Un experiment genetic şocant: hibridul cu două capete de şerpi Nehebkau era zeul ce păzea Lumea de Dincolo.

Figura 21A. Şi în zona anticei Asirii s-au făcut experienţe cu hibrizi, de asemenea zeificaţi : oameni cu cap de vultur !

Figura 21B. Un asemenea zeu-hibrid, care culegea fructe de sicomor, îl însoţea pe rege peste tot.

Figura 22. Sumerienii au fost atât de impresionaţi de experimentul trupului de taur înaripat cu cap de om, încât l-au transpus în sculpturi mari la palatul regelui Assurbanipal al II-lea.

Figura 23. Imaginea taurului înaripat cu cap uman ca păzitor divin al regelui era şi un simbol oficial, fiind redată şi pe sigilii.

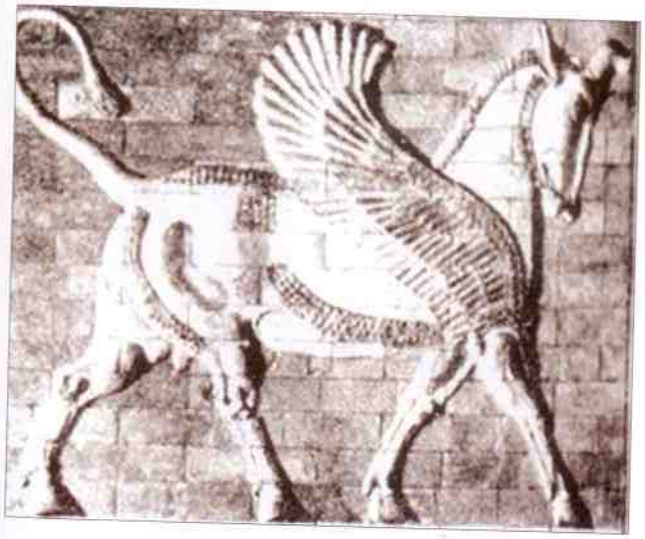

Figura 24. Hibridul taur înaripat cu cap de cal a fost probabil experimentat în regiuni foarte extinse, fiind regăsit şi în Persia antică, la palatul regal din Susa.

Figura 25. O stranie experienţă genetică şi în zona Indiei: omul cu patru mâini era adulat cu numele Siva, ca zeu al creaţiei, dar şi al distrugerii.

Figura 26. Un hibrid om cu cap de taur creat în insula Creta, *minotaurul*, închis în labirint de regele-zeu Minos, a fost ucis de legendarul Teseu.

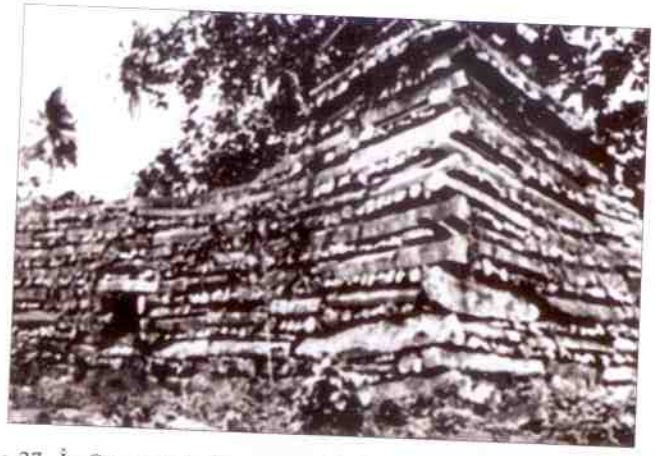

Figura 27. În Oceanul Pacific, pe insula Temuen există un zid foarte lung, din circa 400.000 de coloane bazaltice, aduse de la distanţă şi construit de o civilizaţie dispărută.

Figura 28. Statuile înalte din bazălt de la Tula (Mexic), cu greutatea de peste 10 tone, au fost sculptate de atlanţi având aceeaşi înălţime?

Figura 29. Mari capete de bazalt din sudul Mexicului, în zona olmecilor, grele de 12-20 de tone, au redat de fapt o altă rasă (de uriaşi?) dispărută de mult timp.

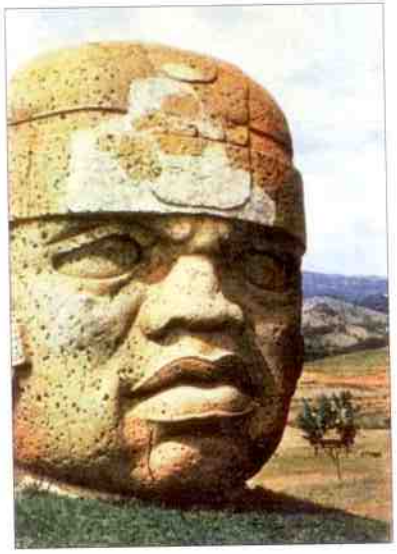

Figura 30. Faţa rotundă, ochii mari, nasul turtit şi buzele groase diferă total de chipul populaţiilor antice şi al celor actuale din Mexic (Muzeul Natural din Jalapa).

Figura 31. Din cauza greutăţii lor, multe capete mari din bazalt au rămas în păduri. Nu s-a putut explica cum au fost aduse din munţii vulcanici (zona Hueyapan).

Figura 32. O surpare de teren produsă în 2011 în munţii Greciei a scos la lumină două schelete de uriaşi! Craniile erau mari cât un om de înălţime medie!

Figura 33. În diferite locuri din lume s-au descoperit schelete de uriaşi : lungimile acestora variau între 7 şi 9 metri ! (colecţie : Vasile Rudan)

Figura 34. Pe Pământ au existat mai multe subrase ale uriaşilor, scheletele prezentând anumite diferenţe (colecţie : Vasile Rudan).

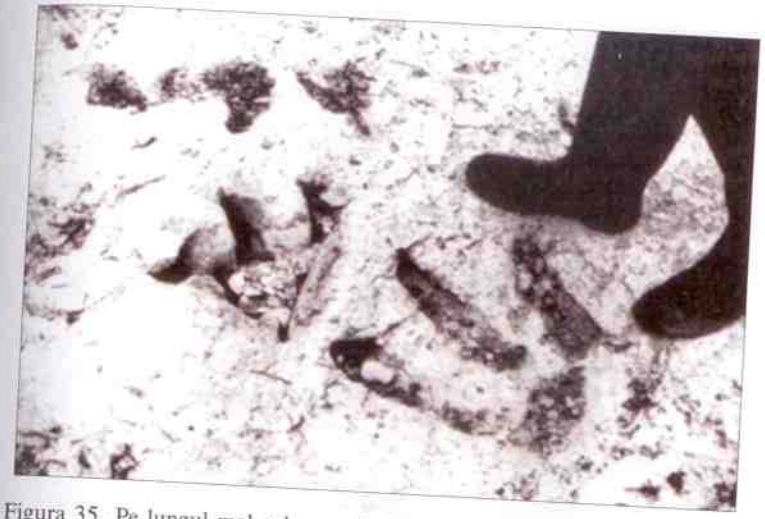

Figura 35. Pe lungul mal calcaros al râului Paluxy au rămas imprimate în fostul mâl mineral numeroase urme ale lăbilor de dinozaur (Glen Rose, Texas ; foto : A.E. Wilder Smith).

Figura 36. În calcarele din zona Glen Rose au fost găsite şi multe urme de brontozaur, imprimate în cretacic (Glen Rose, Texas ; foto : A.E. Wilder Smith).

Figura 37. Dar în mâlul calcaros al malului râului Paluxy, încă nepietrificat într-o primă perioadă a cretacicului, a fost găsită şi urma tălpii unui om dintr-o rasă primitivă! (Glen Rose, Texas; foto: A.E. Wilder Smith)

Figura 38. Pe acelaşi mal, în mâlul mineral a rămas şi urma unui om mult mai evoluat biologic, având degetul mare apropiat de celelalte (Glen Rose, Texas; foto: A.E. Wilder Smith).

Figura 39. În albia râului Paluxy au fost descoperite şi urme de om mai evoluat, imprimate în cretacic în mâlul mineral încă nepietrificat! (Glen Rose, Texas; foto: A.E. Wilder Smith)

Figura 40. Tot în perioada respectivă din mezozoic, pe acelaşi mal al râului Paluxy, şi un om uriaş a lăsat urme adânci! (Glen Rose, Texas; foto: A.E. Wilder Smith)

Figura 41. Comparaţie între mărimea tălpii unui om actual şi cea a urmei omului uriaş (Glen Rose, Texas; foto: A.E. Wilder Smith).

Figura 42. În aval de schitul Cetăţuia, există patru urme de mărimea tălpilor umane rămase într-un mâl calcaros mult mai moale – pietrificat tot în cretacic. Localnicii din trecut le-au denumit semnificativ *paşii domniţei* (Cetăţeni, Argeş; foto: Dan Brăneanu).

Figura 43. În calcare ale văii râului Cerna există o evidentă urmă de talpă umană, imprimată în cretacic. „Căptuşirea" ei după pietrificare cu un strat suprapus redă clar vechimea ei (Topleţ, Caraş-Severin; colecţie: Dan Brăneanu).

Figura 44. Impresionantă urmă de om, veche de peste o sută de milioane de ani, găsită într-o stâncă de gresie din masivul Ceahlău. „Căptuşirea" ulterioară cu un strat calcaros impregnat şi în gresie confirmă marea vechime a urmei (vara 2008; foto: Constantin Andraş).

Figura 45. Imagine şocantă: dintr-un „gol în bolta cerului", păzit de două entităţi strălucitoare în invizibil, ieşeau în şuvoi neştiute entităţi discoidale – slab radiante! (muntele Rarău, Bucovina, august 2011; foto: Draga Balan)

Figura 46. Detaliu din figura 45: o mărire a contrastului prin modificarea culorilor a relevat fenomene energetice extraordinare în interiorul şi în afara portalului prin care veneau şiruri de fiinţe invizibile.

Este evident faptul că omenirea mai are de aflat încă multe taine primordiale, care îi sunt ascunse în diferite moduri...

Continuarea selecţiilor şi perfecţionărilor dorite pentru edificarea rasei a cincea – de care aparţinem şi noi acum – nu au mai durat milioane de ani, dar activităţile specifice s-au efectuat în condiţii din ce în ce mai discrete. Acest mod a fost ales pentru ca oamenii de pretutindeni, neînţelegând încă scopul spiritual superior al eforturile depuse atemporal în marele laborator planetar pentru crearea unei omeniri, să nu evolueze spre o blamare a activităţilor strict materiale foarte dure, dar inerente, de suprimare repetată a unor grupuri şi chiar a unor generaţii întregi nereuşite.

Pe linia cunoaşterilor ezoterice mai înalte, sunt însă ştiute de mult timp anumite aspecte generale ale planului evoluţiei spirituale a întregii omeniri terestre! Se ştie, astfel, că nici această rasă a cincea nu va fi *soluţia optimă* dorită de marii seniori care au decis crearea speciei de fiinţe spirituale de tip uman pe Pământ. Va urma şi o a şasea rasă, care îşi va desfăşura un ciclu evolutiv prin ridicarea unor grupuri tot mai numeroase de spirite la trepte mai ridicate de conştiinţă. Dar finalul „şcolarizării terestre" va fi abia în cursul unei a şaptea rase, când majoritatea spiritelor evoluând până la a cincea treaptă de iniţiere nu se vor mai reîncarna...

Încheind prezentarea unui număr mult mai mare de versete din *Stanţele lui Dzyan*, redate în tulburătorul volum al *Antropogenezei*, iniţiata H.P. Blavatsky a menţionat fapte mai ascunse (care se pare că au constituit ulterior o preocupare importantă a unor organisme oficiale din unele state foarte interesate, însă fără informări publice asupra preluării acestui gen de texte documentare vechi): din comentariile altor înţelepţi din vechime s-au extras numai fragmente care „au putut fi publicate". Ar mai exista însă unele anale şi mai vechi, la care au acces numai un număr restrâns de iniţiaţi, precum şi o întreagă bibliotecă cu comentarii, glosare şi texte explicative – toate oferind ca o completare prezentarea sinoptică a *adevăratei geneze a omului terestru*.

Note

1. P. Brunton, *India secretă*, Polirom, Iaşi, 2013.
2. B. Spalding, *Viețile Maeștrilor*, Herald, București, 2011.
3. Opera *The Secret Doctrine* (6 volume) a apărut într-o primă parte în 1884 la Londra şi completă, în 1888, la Londra şi New York. La scurt timp a fost tradusă în limba franceză la editura parizianăa Societăţii Teozofice Franceze, care a publicat-o, de asemenea, în numeroase ediţii.
4. În cunoaşterea teozofică scientizată este consacrată o divizare a perioadelor în cursul cărora au loc anumite procese evolutive, la scară cosmică, dar şi la scara locală a aştrilor, specifice unui ciclu complet. În cadrul acestuia, la nivelul fiecărei planete există şapte *cicluri mari*. Pe parcursul unui ciclu mare, manifestările formelor de viaţă se desfăşoară în şapte faze distincte, numite *ronde*. În intervalul unei ronde evoluează şapte *stări de formă*, în cadrul fiecărei stări evoluând şapte *rase-rădăcină*. La specia umană, într-o asemenea perioadă există câte şapte *subrase* care apar şi pot să dispară treptat.
5. E. Rauscher, „Nous ne descendons pas du singe", *Science et Vie*, Paris, nr. 1113, 2010.
6. Înţelepţii antici considerau că există şapte *planete sacre*. Ordinea superiorităţii lor era următoarea, în funcţie de nivelul de evoluţie spirituală a zeului (a *Logosului*) care le conduce : 1) Uranus ; 2) Mercur ; 3) Vulcan ; 4) Venus ; 5) Jupiter ; 6) Neptun ; 7) Saturn.
7. În cartea *Le grand Retour*, autorul englez B. Creme relua o cunoaştere iniţiatică mult mai veche : „Toate planetele sunt locuite, dar dacă aţi merge pe Marte sau pe Venus, nu aţi vedea pe nimeni, căci toţi locuitorii acestor planete trăiesc în corpuri compuse din materii eterice, mai fine, mai subtile decât materiile gazoase. Ierarhiile tuturor planetelor din sistemul nostru solar sunt în relaţii unele cu altele. Toate planetele au legături între ele şi comunică la nivel ierarhic. Sistemul nostru solar acţionează ca o *unitate* – nu e vorba de o stea înconjurată de un ansamblu de planete moarte".
8. Fotografii oferite presei de NASA în decenii anterioare, în care pe cerul lunar sunt surprinse entităţi radiante neştiute, le-am prezentat în cărţile *OZN eterice* (Polirom, Iaşi, 1997, figurile 18A, 18B, 18C) şi *Incursiuni în alte lumi* (Polirom, Iaşi, figurile 120, 121, 122A, 122B). Ambele volume sunt disponibile la www.polirom.ro/biblioteca-online.
9. Prezentări ale unor caracteristici fizice specifice materiilor invizibile au fost redate şi de autorii americani : E. Marti, *The Four Ethers*, Schaumberg, Roselle, ILL, 1984 ; şi T.J. Constable, *The Cosmic Pulse of Life*, ediţia a II-a, Borderland Sciences, Garberville, CA, 1990.
10. L. Orluc, „Nous sommes finalement d'une famille nombreuse", *Science et Vie*, Paris, nr. 1113, 2010.
11. F. Capra, *Taofizica*, ediţia a III-a, Editura Tehnică, Bucureşti, 1995.

12. S. Ostrander şi L. Schroeder, *Psychic Discoveries behind the Iron Curtain*, Prentice Hall, New York, 1970 ; „Le Congrès de Moscou sur la Télépathie", *Planète*, nr. 41, 1968.
13. R. Sudre, *Traité de parapsychologie*, Payot, Paris, 1956. N. Poresenna, *Aparițiuni și fantome materializate*, Cugetarea, București, 1946.
14. M. Ledwith şi K. Heinemann, *Proiectul Sfera*, Adevăr Divin, Braşov, 2010.
15. A.E. Powell, *The Etheric Double*, The Theosophical Publishing House, Londra, 1925.
16. F. Gheorghiţă, *Karma şi taina reîncarnării*, Polirom, Iaşi, 2004.
17. A.A. Bailey, *Rayons et initiations*, ediţia a II-a, Lucis Trust, Geneva, 1988. B. Creme, *Misiunea lui Maitreya*, vol. III, Solteris, Piatra Neamţ, 2007.
18. Publicând pentru prima oară această imagine în anul 2008, în cartea *Dezvăluiri din invizibil* (Polirom, Iaşi), am însoţit-o de „citirile" separate a două clarvăzătoare potente. Acestea mi-au scris aceleaşi detalii : cele trei dreptunghiuri strălucitoare în invizibil erau fiecare câte un portal galactic prin care au venit pe Pământ, încă din ere foarte îndepărtate, dar în perioade diferite, anumite fiinţe spirituale care au desfăşurat activităţi creatoare pe planetă şi apoi au plecat.
19. C.W. Leadbeater, *L'autre côté de la mort*, ediţia a VII-a, Adyar, Paris, 1992.
20. J. Churchward, *Mu – continentul dispărut*, Saeculum, Bucureşti, 1998.
21. E. von Däniken, *Meine Welt in Bildern*, Econ, Düsseldorf, 1969.
22. Şi în România există doi asemenea munţi, Detunatele, din Munţii Apuseni.
23. A.L. Jones, *Telos*, 3 volume, For You, Bucureşti, 2005.
24. În documentata sa carte *Olmecii*, istoricul, arheologul şi omul de cultură francez J. Soustelle a accentuat, printre altele, şi un aspect specific conexiunii dintre arheologie şi paleontologie : noile descoperiri arheologice impun până la urmă reconsiderări ale „schemelor" stabilite în mod subiectiv de unii specialişti ai domeniului. În acest sens el afirma : „Apariţia neaşteptată a olmecilor în plină antichitate a avut efectul unuia dintre acele uragane devastatoare... schemele admise până atunci au fost anulate ; s-a dovedit necesară revizuirea sau gândirea lor, însă nu fără reticenţe. Toată panorama, care fusese socotită familiară, a fost răsturnată. Nu este surprinzător faptul că lumea savantă, până ce s-a impus realitatea, a fost zbuciumată de multe controverse" (Meridiane, Bucureşti, 1982).

Capitolul IV

Protoistoria ascunsă

„În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii."

Biblia (*Facerea*, capitolul 6, versetul 4)

Civilizaţia uriaşilor

Cu toţii ştim, în general, că, în baza studierii de către antropologi în colaborare cu geologi şi cu diferiţi alţi specialişti a variatelor resturi fosile din scheletele unor fiinţe de tip uman, schema sinoptică a originii omului situează apariţia speciei *homo* în urmă cu câteva milioane de ani. E adevărat, acest număr a tot crescut în ultimele decenii. Aşa cum am evidenţiat mai sus, descoperirea unor fosile umane tot mai vechi i-au determinat pe paleontologi să modifice în mod repetat data estimată a apariţiei strămoşilor : de la cei 1.750.000 de ani determinaţi în 1959 pentru craniul descoperit în valea Oldoway (Tanzania), în anul 1974 s-a stabilit o vechime de 3 milioane de ani pentru celebrul schelet al unei femei denumite *Lucy*, descoperit în Etiopia, iar celei mai recente descoperiri, craniul de la Toumai (Ciad), să i se atribuie în 2001 o vârstă de 7 milioane de ani.

Într-un atare context ştiinţific actual, textele din veacuri mult anterioare ale *Stanţelor lui Dzyan* şi ale acelor *Comentarii* scrise de înţelepţii iniţiaţi din Orientul hindo-tibetan ar părea că sunt simple

fantezii scrise de nişte oameni dintr-un trecut lipsit de posibilităţi de informare savantă. Drept urmare, la fel de imaginare ar fi şi menţionările repetate ale existenţei diferitelor rase care ar fi format populaţii distincte, dintre care unele ar fi edificat adevărate civilizaţii în cursul erei terţiare, construind chiar mari centre urbane pe continentul Mu şi apoi pe cel al Atlantidei, scufundate însă rând pe rând în oceanele respective... Şi tot din imaginaţie s-ar fi născut extrem de numeroasele legende şi tradiţii mitice populare, larg răspândite în întreaga lume, care au redat în mod epic diferite fapte şi evenimente legate de asemenea amintiri ancestrale. De aceea, în nici o carte din şcolile şi universităţile din lume nu sunt prezentate nici măcar sub forma unor ipoteze asemenea afirmaţii „neconforme cu schema oficială". În schimb, fotografii şi filme făcute la săpăturile în urma cărora s-au descoperit schelete de uriaşi şi chiar scheletele respective sunt efectiv ascunse cunoaşterii publice!

Dar chiar mai mult, orice descoperire ce ar evidenţia existenţa anterioară a altor cicluri de civilizaţii – cum sunt zecile de mii de pietre-document demonstrative în acest sens, descoperite la Ica (în Perú), sau statuetele ceramice la Acámbaro (în Mexic), ori piesele metalice izolate, ca „bujia de la Coso" (în California) sau „talpa metalică" de la Aiud (România) sau imensa roată metalică dinţată aflată în nişte munţi secreţi (vezi http://groups.yahoo.com/group/aviatia/message/24552) etc. – este desconsiderată public de persoanele care continuă să susţină în mod subiectiv schema teoretică actuală. Din păcate, este tot mai evident că asemenea grupuri de specialişti ar fi ajuns la un consens general să controleze dirijat informaţiile care „pot, sau nu, să fie cunoscute de cei mulţi", impunând în mod regretabil instruirea publică conform anumitor *scheme limitative*. Dar în întreaga lume creşte numeric, totuşi, o categorie de persoane care *constată material şi logic* o realitate obiectivă: actuala cunoaştere a originii speciei umane terestre, reflectată şi în toate domeniile înrudite, deşi e tot mai scientizată şi mai extraordinară, este doar o mică parte dintr-un ansamblu ontologic vast încă necercetat. În plus, se constată efectiv şi faptul că, din tezaurul paleoantropologic acumulat, o anumită parte este *ţinută ascunsă*, pentru majoritatea omenirii.

În special din a doua jumătate a secolului XX, feluriţi cercetători, unii mai documentaţi, iar alţii mai puţin informaţi din literatura ştiinţifică disponibilă, s-au sesizat de folosirea prea frecventă a epitetelor „enigmatic" şi „inexplicabil" chiar în mediile specialiştilor antrenaţi în descoperirea şi cercetarea diferitelor vestigii deosebite ale trecutului. Totuşi, acele vestigii ofereau dovezi relevante, dar în cadrul altor scheme explicative – nesupuse unor consensuri obligatorii. Animaţi de ideea *căutării adevărurilor*, diferiţi neconformişti, cercetând direct unele dintre cele mai impresionante vestigii de acest fel existente pe diferite continente, au transpus propriile constatări într-o nouă *literatură paralelă*, tot mai documentată. Chiar dacă la început asemenea căutători culţi erau lipsiţi de aparatură ştiinţifică de cercetare[1], treptat unii autori implicaţi au evidenţiat o documentare scientizată tot mai extinsă[2], ajungându-se ca persoane cu activităţi de cercetare din domeniul respectiv să facă studii ştiinţifice care nu respectau însă normele conservatoare oficiale[3].

Un exemplu semnificativ chiar din perioada de început a neacceptării dogmatismului care bloca progresul ştiinţific în relevarea adevărului privind anumite faze ale trecutului planetar şi implicit al omenirii a fost oferit de un cercetător rus: studiind complex *enigma geologică* a romanţatei istorii a Atlantidei, dr. N.F. Jirov a scris o lucrare ştiinţifică într-un stil nou, pe care a publicat-o sub titlul *Atlantida* (vezi nota 3). În textul „Încheierii", acest cercetător neconformist nu a ezitat să afirme cu curajul adevăratului om de ştiinţă:

> Stabilirea existenţei reale în trecut a Atlantidei ca obiect geologic-geografic din vremurile formării lui *homo sapiens* ar determina, neîndoios, o revoluţie în concepţiile actuale asupra evoluţiei şi răspândirii oamenilor. Întreaga istorie antică ar apărea într-o cu totul altă lumină şi *ar sfărâma unele canoane şi dogme devenite tradiţionale*.
> Autorul crede că, în prezent, *majoritatea datelor ştiinţifice atestă existenţa reală în trecut a Atlantidei*.
> Credem că, în prezent, atlantologia ştiinţifică este pe cale de a se debarasa de zgura pseudoatlantologică şi că s-au acumulat suficiente materiale care o îndreptăţesc să fie considerată o tânără disciplină ştiinţifică (sublinierile noastre).

Chiar dacă această lucrare a cercetătorului rus nu a reuşit cu totul *să sfărâme unele canoane şi dogme devenite tradiţionale*, iniţiaţi ai

ştiinţelor ezoterice au obţinut repetat, prin comunicări de la fiinţe spirituale mai evoluate, confirmarea existenţei atât a grupului marilor insule, cât şi a uscatului continental care împreună constituiau Atlantida. Dar şi mai mult decât atât, s-a aflat astfel că de-a lungul multor milioane de ani, în regiunile respective s-au edificat şi civilizaţii ale mai multor popoare atlante, unele atingând chiar nivele foarte avansate. Reluând într-o carte relativ mai recentă[4] asemenea cunoaşteri, pe care le schiţase şi în alte volume anterioare, iniţiatul englez Benjamin Creme afirma:

> Civilizaţiile atlante au durat 12 milioane de ani. Unele au beneficiat de o ştiinţă chiar mai avansată decât cea de care dispunem noi astăzi. Ele puteau face lucruri pe care noi nici nu suntem capabili să începem să le facem. Totuşi, într-un viitor relativ apropiat, vom redescoperi puterile lor şi vom începe să demonstrăm cel puţin câteva dintre potenţele lor umane.
> Maeştrii Înţelepciunii au lucrat cu rasa atlantă timp de 12 milioane de ani şi omenirea a avansat, urmând o linie corectă. S-au succedat astfel mari civilizaţii. Maeştrii Înţelepciunii au acţionat în mod deschis şi au dăruit umanităţii ample cunoaşteri ştiinţifice, pe care noi le-am pierdut însă. Pe atunci, ştiinţa era mult mai dezvoltată decât este în zilele noastre. Maeştrii le-au pus la dispoziţie ştiinţa luminii.

Pe linia existenţei diferitelor probe materiale care susţin direct asemenea afirmaţii, este foarte probabil, de exemplu, ca acea „bujie de la Coso", din interiorul unei pietre dure[5] având o vechime de multe milioane de ani, găsită pe un munte din California, să fi fost produsă de o industrie a unei civilizaţii lemuriene sau poate a unei civilizaţii atlante.

Mai evidente ca exemplificări ale existenţei unei civilizaţii atlante sunt însă marile construcţii din piatră şi chiar o piramidă înaltă, filmate la o adâncime nu prea mare în apele Oceanului Atlantic, probabil în zona Americii Centrale. Se pare că acesta este tocmai motivul păstrării acelor imagini într-o arhivă ştiinţifică secretă, din care totuşi au fost sustrase de acel hacker ce a postat pe Internet o serie întreagă de înregistrări fotografice documentare, pe care însă omenirea *nu avea voie să le cunoască*! De ce oare se continuă cu *tăinuirea* unor asemenea *dovezi* ale adevăratului trecut al umanităţii?

Iată deci că revolta exprimată de dr. N.F. Jirov în urmă cu atâtea decenii contra *dogmelor* care au impus mereu nerecunoaşterea existenţei

Atlantidei era întru totul justificată. Din păcate, metoda ascunderilor fundamentale se menţine încă şi în zilele noastre...

Dar, vechiul text tibetan şi comentariile asociate indicau şi o altă problemă legată de subrasele atlante, care s-ar fi dezvoltat şi numeric în cursul evoluţiei rasei a patra: pe diferite zone ale planetei ar fi existat *experimente* de-a lungul unor milioane de ani cu diferite tipuri de oameni înalţi, rămaşi în memoriile vechilor popoare de pe toate continentele sub denumirea de *uriaşi*.

Autorul francez Denis Saurat a reluat în cartea sa *L'Atlantide et le règne des géants* (vezi nota 2) două specificări foarte semnificative, preluate de doi istorici din texte vechi provenind de la popoarele antice care au format civilizaţii în actualul Mexic:

> Istoria orientală (a toltecilor) scrisă de Ixtlilxochitl a împărţit existenţa omenirii, de la creaţie, în patru epoci – „sorii".
> [...] A doua epocă – Soarele Pământului – a văzut lumea populată de uriaşii quinametzini, care au dispărut aproape cu totul, întrucât cutremure mari au distrus Pământul.
> Soarele Vântului a fost epoca a treia şi olmecii şi vicalancaşii, rase omeneşti, au trăit atunci pe Pământ. *Aceştia i-au omorât pe uriaşii care au mai supravieţuit*. (G.C. Vaillant, *The Aztecs of Mexico*, Pelican, Londra, 1950)

A doua relatare şi mai detaliată, dar mai restrânsă ca text citată de acelaşi autor, a redat un eveniment probabil legat de acelaşi potop:

> În timpul marelui cataclism, care s-a terminat prin potop, Xelhua, din rasa uriaşilor, şi cei şase fraţi ai săi s-au salvat refugiindu-se pe un munte înalt. (S. Bellamy, *In the Beginning God*, Faber, Londra, 1947)

S-ar părea că cele mai numeroase consemnări ale existenţei reale a uriaşilor au fost redate chiar de Biblie, în Vechiul Testament – e drept, prin exprimările succinte specifice textelor din milenii anterioare. Dar, dacă menţionarea din *Facerea* (capitolul 6, versetul 4), preluată în mottoul acestui capitol, a descris însuşi modul în care ar fi apărut pe Pământ prototipul biologic al uriaşilor încă dintr-o fază mai veche a formării omenirii, restul menţiunilor din Vechiul Testament au descris diferite episoade dintr-o epocă mult mai apropiată, în care descendenţi ai unor subrase ale uriaşilor se stingeau poate prin degenerare sau prin decimarea unor grupuri izolate.

Desigur, mottoul poate fi înţeles în zilele noastre în două moduri diferite: într-o primă interpretare mai directă, textul ar reda simple acte de procreaţie obişnuite fiinţelor întrupate, chiar dacă în acestea erau implicaţi „fiii lui Dumnezeu". Dar, într-o interpretare mai analitică – şi probabil mai realistă –, „fiii lui Dumnezeu" ar fi efectuat în mod neştiut de oamenii acelor vremuri încă un *experiment biologic*: fertilizarea pe viu a unor tinere viitoare mame selectate, desigur, după criterii biologice, cu celule masculine preluate de la alte prototipuri umane, la care s-au efectuate anumite modificări genetice, cu scopul creării unor noi *prototipuri experimentale*, acelea ale subraselor unor oameni mai înalţi, *uriaşii*:

> În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii.

Este evident că acei cronicari dintr-o îndepărtată Antichitate, deşi erau mai culţi decât restul populaţiei şi mulţi poate că erau chiar iniţiaţi în anumite taine ezoterice, nu puteau totuşi să conceapă acţiunile „fiilor cerului" ca fiind anumite *încercări genetice* pentru felurite variante ale creaţiei umane, destinate unor selecţii ulterioare. Pentru ei, ca şi pentru restul oamenilor din populaţia respectivă, alegerea unor tinere ar fi avut doar un scop sexual. Pe atunci ei nu cunoşteau faptul că trupurile „fiilor lui Dumnezeu" şi ale tuturor Seniorilor Superiori veniţi din ceruri nu erau carnale, ci erau *maya-virupe*[6] create local, aşa cum au procedat întotdeauna toate fiinţele spirituale evoluate care au coborât printre muritori. (Călătoriile interstelare nu s-au efectuat niciând cu nave metalice şi cu echipaje având trupuri carnale: fiinţele inteligente ajunse la nivele superioare de evoluţie spirituală şi implicit ştiinţifică s-au deplasat prin *tunelurile topologice spaţiale* doar ca entităţi şi nave *dematerializate*, structurate din materii fine invizibile.) Considerentele menţionate mai sus i-au determinat pe cei care au preluat în texte scrise amintirile unor asemenea fapte, transmise din alte epoci, să le prezinte prin gândirea simplă a omului neştiutor: *zeii au devenit nezei* (vezi capitolul III, stanţa X, versetul 38) atunci când *şi-au ales soţii* dintre fiicele oamenilor. Dar acestea au fost într-adevăr soţii? În fapt, zeii respectivi rămâneau probabil mai mult timp alături de tinerele selectate şi

însămânţate cu *anumite celule* pentru a le urmări evoluţia gestaţiilor experimentale şi naşterile... În concepţia mai simplistă a omului neştiutor, „fiii cerului" au fost astfel descrişi în textele respective ca făptuitori ai unor *păcate mari*, nepermise unor *„îngeri* veniţi din cer".

Prelungirea în timp, poate chiar milioane de ani, a experimentelor cu oameni mai înalţi a avut însă urmări dezastruoase...

Textul tibetan din *Stanţele lui Dzyan* (stanţa X) era într-adevăr la fel de laconic ca şi versetul biblic din *Facerea* (citat mai sus), oferind totuşi în plus un detaliu semnificativ; soţiile „luate" erau din rasa umană cea mai puţin spiritualizată, cea mai apropiată de comportamentele animale (aşa cum şi în zilele noastre animalele sunt cobaii tuturor experimentelor din laboratoare) – *au fost dintre cei care aveau capul îngust*:

> 41. Şi-au luat soţii frumoase la vedere. Au fost luate soţii dintre cele care aveau capul îngust. Au dat naştere la monştri.

O prezentare mai detaliată a aceluiaşi mod de creare a oamenilor înalţi, extinsă însă în special sub aspectul *păcatului trupesc*, a fost consemnată şi într-un vechi text ebraic devenit cunoscut sub titlul *Cartea lui Enoh*, text ce pare a fi anterior cărţilor *Pentateuhului* atribuite lui Moise.

Patriarhul biblic Enoh[7] având o gândire superioară şi înalte capacităţi spirituale, a fost selectat de fiinţe venite din ceruri ca intermediar util între acestea şi oameni, dar şi ca *mediator între grupuri diferite de fiinţe cereşti coborâte pe Pământ*. Astfel, a devenit un mare iniţiat[8], fiind mereu în contact cu *îngerii* care în perioada respectivă desfăşurau *activităţi experimentale* în acea regiune din Orientul Apropiat, precum şi cu însuşi *Cel Înalt Atotştiutorul*. Întrucât unii îngeri i-au cerut să consemneze toate învăţăturile primite, se pare că ar fi transmis posterităţii numeroase scrieri, care însă de-a lungul timpului s-au pierdut sau au rămas ascunse. În *Cartea lui Enoh* – care ar fi o compilaţie mai târzie a unor părţi importante ale unora dintre textele sale[9] –, a fost redată şi o descriere mult mai detaliată a modului în care a acţionat un grup de alte fiinţe galactice, cu totul diferite – un grup de *îngeri – copii ai cerurilor*. Aceştia ar fi venit pe Pământ după mult timp de la crearea fiinţelor umane şi respectiv

după înmulţirea oamenilor. Creându-şi trupuri asemenea lor, ar fi desfăşurat însă activităţi care ar fi afectat onestitatea oamenilor din zonele în care acei sosiţi din spaţiu ca îngeri ar fi intervenit în viaţa localnicilor. Printre alte acţiuni reprobabile consemnate în scriere, ar fi procedat la alegerea de soţii, aşa cum reiese şi din textul tibetan citat mai sus, ceea ce a adus după un timp pedepsiri variate ale unora dintre fiinţele cereşti, dar chiar şi un cataclism planetar.

De fapt, descrierea pe larg a implicării îngerilor în „păcatul îndrăgostirii lor" de fiicele oamenilor şi a coruperii localnicilor prin instruirea lor în felurite practici nedorite, asociate cu felurite cunoaşteri decadente, nu puteau fi acceptate de dogmele canonice. Astfel, *Cartea lui Enoh*[10] nu a fost inclusă în Biblie, deşi activităţile spirituale ale patriarhului au fost menţionate repetat în Vechiul Testament. Drept urmare, textul antic a rămas ca o scriere apocrifă, necunoscută timp de milenii atât credincioşilor evrei, cât şi – ulterior – celor creştini. Abia în secolul al XVIII-lea a fost descoperită o veche traducere a copţilor etiopieni, iar mai apoi o versiune slavă.

Dar iată câteva consemnări sugestive atribuite textului iniţiatului Enoh privind fapte grave petrecute în epoci preistorice, descrise mult mai pe larg decât în versetele biblice condensate şi, respectiv, în cele tibetane :

Capitolul VII

1. Când copiii oamenilor s-au înmulţit în acele zile, s-a ajuns ca fiicele lor să se nască graţioase şi frumoase.
2. Şi, când îngerii, copiii cerurilor, le-au văzut, ei s-au îndrăgostit ; ei şi-au spus unii altora : să alegem femei din rasa oamenilor şi să avem copii cu ele. [...]
7. [...] Ei erau în număr de două sute, care au coborât pe Aradis, loc situat aproape de muntele Armon.

Această menţionare a mărimii grupului, de două sute de fii ai cerului care au rămas pentru „a trăi" o perioadă mai îndelungată cu o anumită populaţie pământeană, conturează şi mai clar un fapt derulat timp de zeci de milioane de ani pe planeta noastră : pe Pământ ar fi sosit mereu grupuri diferite de *copii ai cerurilor*, care nu ar fi avut însă o coordonare spaţială unică, venind repetat din diferite

locaşuri galactice şi având anumite programe proprii. Scopul general ar fi fost însă acelaşi : efectuarea unor experimente genetice variate, ca într-un imens laborator oferit de cadrul binevoitor al naturii terestre ! (Acest fapt fundamental trebuie într-adevăr ascuns întregii omeniri ?). Inteligenţele respective fiind în fapt ajunse la diferite trepte de evoluţie spirituală şi de cunoaştere avansată, deci şi ale propriilor potenţe creatoare, au coborât pe această planetă favorabilă vieţii organice pentru a-şi desăvârşi cunoaşterile, practicile ştiinţifice şi capacităţile creative, în limitele propriilor nivele spirituale.

Din parcurgerea analitică mai atentă a diferitelor texte vechi care au redat felurite detalieri ale activităţilor desfăşurate pe Pământ de fiinţe galactice mult avansate, ar rezulta şi o diferenţiere importantă a scopurilor finale : grupurile fiinţelor mult mai evoluate spiritual îşi dirijau experienţele creatoare astfel încât, conform planului divin, spiritele antrenate în succesiuni de întrupări experimentale să obţină şi ele o evoluţie spirituală continuă.

Oarecum opus, grupuri de fiinţe galactice care nu au atins anumite culmi ale propriilor nivele spirituale au urmărit însă mereu doar perfecţionări biologice prin jocuri genetice multiple, plafonând astfel evoluţia spirituală a sufletelor antrenate în experimentele îndelungate efectuate în spaţiul terestru. Astfel, mari mulţimi de spirite erau mereu atrase în încarnări doar ca un fel de cobai pentru experimente genetice strict legate de vieţuirea materială, fără a fi ajutate prin îndrumări etice şi cognitive să progreseze spre adevăratul orizont al existenţei lor, conceput de planul divin ca scop unic : evoluţia spirituală.

Dar iată descrierea mai extinsă a urmărilor experienţelor biologice ale acelui grup de *îngeri*, care, ulterior selectării de tinere frumoase, şi-au continuat încă mult timp programul terestru prin intervenţii asupra primelor fiinţe umane create iniţial de Seniorii Superiori, urmărind doar studierea variantelor genetice şi a comportamentelor psihice şi sociale ale altor rase de fiinţe umane :

11. Şi aceste femei au rămas însărcinate şi au născut uriaşi.

Precizând înălţimea greu de conceput – de trei sute de coţi – a uriaşilor procreaţi de acel grup de *îngeri, copii ai cerurilor*, versetele următoare au specificat fapte cumplite la care genitorii respectivi au

asistat fie pentru a vedea şi analiza urmările, fie incapabili să intervină imediat pentru suprimarea propriilor creaţii: populaţia oamenilor obişnuiţi din zona în care s-a desfăşurat experimentul neputând să-i hrănească pe tinerii uriaşi, aceştia au început să devoreze tot ce zbura, toate animalele şi reptilele din regiune şi apoi pe înşişi oamenii care le ieşeau în cale!

Aflând despre supliciile mulţimilor de fiinţe atacate de uriaşii respectivi, Cel Înalt a hotărât pedepsirea – dar într-o perspectivă mai îndepărtată – a acelui grup de *copii ai cerului* veniţi din spaţiu, care au păcătuit cu femei ale oamenilor, precum şi suprimarea tuturor uriaşilor – generaţi prin încercarea experimentală întru totul nereuşită.

Dar din textul înţeleptului patriarh este de relevat un fapt suplimentar, prezentat ca o altă „corupere" a populaţiei umane. Întrucât Seniorii Superiori care au coordonat crearea iniţială a speciei umane au plecat în spaţiu pentru alte misiuni, *îngerii veghetori* care au venit după mult timp, având un nivel spiritual mai redus, au acţionat de unii singuri pe planeta noastră încercând doar să limiteze progresul spiritual menţionat mai sus: intenţionau să realizeze pe această planetă o omenire care să fie doar o masă biologică experimentală, fără orizont spiritual. În sine, această acţiune nu respecta însă planul divin. Dar se pare că, stând pe Pământ mult timp, şi-au extins influenţele nocive în toate zonele locuite. Astfel, au instruit peste tot pe oameni în felurite meşteşuguri dedicate strict vieţuirii materiale, dar şi în manifestări decadente care să conducă mereu la conflicte sângeroase, întreţinând pervertirea vieţii sociale şi morale:

Capitolul VIII

1. Azazyel i-a învăţat încă pe oameni să facă săbii, cuţite, scuturi, platoşe şi oglinzi; el i-a învăţat să lucreze brăţări şi podoabe, folosirea fardurilor, arta de a-şi vopsi sprâncenele, de a folosi pietrele preţioase şi tot felul de esenţe, astfel că *lumea a fost coruptă*.
2. Nerușinarea a crescut; destrăbălarea s-a răspândit, creaturile încălcau legea şi şi-au corupt toate manifestările lor.
3. Amazarak i-a învăţat toate vrăjile, toate farmecele şi proprietăţile rădăcinilor.
4. Armers i-a învăţat arta de a scăpa de vrăji. [...]
9. Şi oamenii, fiind pe punctul de a pieri, şi-au ridicat vocile lor, şi vocile lor s-au ridicat până la cer.

Capitolul IX

1. Atunci Mihael şi Gabriel, Rafael, Suryal şi Uriel şi-au coborât din ceruri privirile lor asupra Pământului şi au văzut vărsările de sânge care îl înroşeau şi nedreptăţile care se comiteau acolo...

Astfel, uriaşii, oamenii cu fruntea îngustă şi toţi cei corupţi trebuiau să piară căci, pentru Seniorii Superiori, toate acele creaţii intermediare erau nereuşite: dominarea totală exercitată de instinctele şi de satisfacţiile trupeşti frâna direct evoluţia spirituală a spiritelor încarnate în asemenea prototipuri experimentale. Şi numai un cataclism terestru putea elimina creaturile corupte din toate cele şapte zone.

În *Stanţele lui Dzyan*, la stanţa X, consemnarea antică a situaţiei generale grave a degradării morale a celei mai mari părţi a omenirii, inclusiv a subraselor uriaşilor din Atlantida, a fost redată mai explicit decât în textul biblic, dar tot în mod succint:

45. Primele ape mari au venit. Ele au înghiţit cele şapte insule mari.
46. Toţi sfinţii au fost salvaţi şi nelegiuiţii au fost distruşi. Cu ei [au pierit] şi cea mai mare parte a animalelor enorme.

În *Cartea lui Enoh*, această suprimare catastrofică diferă într-o anumită măsură faţă de textul tibetan ca mod de prezentare a cataclismului. De fapt, pe de o parte, nu se poate şti dacă cele două consemnări antice s-au referit la acelaşi fenomen terestru, întrucât au existat mai multe potopuri de-a lungul milioanelor de ani. Pe de altă parte, textul tibetan pare a se referi la scufundarea „celor şapte insule", pe când în textul ebraic se vorbeşte despre un potop. Dar chiar mai mult: pe când textul oriental s-a limitat la a menţiona un cataclism produs cândva, în textul lui Enoh s-a prezentat şi detaliul important al anunţării cataclismului în prealabil. Astfel, *Cel Foarte Înalt*, intenţionând să suprime *nelegiuirea care acoperea faţa pământului*, a trimis un mesager să-l anunţe – însă într-un mod foarte curios –, pe *Noe, fiul lui Lameh*, despre *un potop care avea să vină*. Iată cum consemnase patriarhul iniţiat amintirea acelor fapte teribile în care erau implicate fiinţe cereşti având nivele diferite de evoluţie spirituală în posturi ierarhice diferite, cele înalt evoluate dispunând însă de puteri superioare, de a prevedea sau chiar de a provoca fenomene planetare:

Capitolul X
1. Atunci Cel Foarte Înalt, marele şi sfântul, a făcut să se audă vocea sa.
2. El l-a trimis pe Arsayalalyur la fiul lui Lameh
3. Spunând: vorbeşte-i în numele meu; însă *ascunde-te vederii lui.*
4. Apoi dezvăluie-i marele cataclism care trebuie să facă să piară toţi oamenii; căci apele potopului se vor revărsa pe faţa pământului şi orice creatură va fi distrusă. [...]
10. Totuşi, purifică pământul, pe care îngerii l-au murdărit; anunţă-i lui viaţa; anunţă-i că o voi reînsufleţi.
11. Fiii oamenilor nu vor pieri toţi din cauza secretelor pe care veghetorii le-au dezvăluit lor şi cu care ei i-au instruit pe urmaşii lor.

Să revenim însă la textele biblice din Vechiul Testament în care s-au consemnat diferite relatări despre existenţa şi convieţuirea *experimentală* reală a raselor de oameni uriaşi cu rasele de oameni obişnuiţi. În fapt, înţelepţii evrei antici, care au asociat învăţăturilor spirituale enunţate de iniţiaţi ai mileniilor trecute şi relatări ale unor evenimente istorice din Orientul Apropiat, au evidenţiat şi o realitate secundară, în general neluată în seamă: în regiunile respective, într-o antichitate nu prea îndepărtată, continuau să trăiască grupuri tot mai reduse din subrasele uriaşilor rămase după cataclism, care erau însă în continuă decădere. Astfel, din scurtele consemnări biblice ar rezulta că populaţia ebraică ce avansa să ia în posesie pământurile indicate de Moise se întâlnea în diverse locuri cu asemenea grupuri disparate de uriaşi. De aceea, în scrierile respective asemenea fiinţe umane au primit nume diferite: *rafaimi, fii lui Enac, Rafa.*

O variantă genetică evidentă, extrem de interesantă prin numărul sporit de degete la mâini şi picioare, care nu s-a mai regăsit în textele vechi ale altor popoare, a fost consemnată în *II Regi* (*II Samuel*), capitolul 21, versetul 20. Şi este cu atât mai remarcabilă consemnarea respectivă întrucât ea a fost reluată doar cu o mică modificare a modului de exprimare şi în *I Paralipomena* (*I Cronici*), capitolul 20, versetul 6:

> Şi a mai fost încă o bătălie la Gat. Şi acolo era un om înalt, care avea câte şase degete la mâini şi la picioare, în total deci douăzeci şi patru, tot din urmaşii lui Rafa.

Ca deosebiri faţă de uriaşii din alte zone, consemnările din Vechiul Testament au indicat doar înălţimi diferite ale grupurilor de uriaşi întâlniţi în regiunea respectivă. De exemplu, în *Numerii*, la capitolul 13, versetele 33 şi 34, se face o comparaţie între statura uriaşilor şi cea a oamenilor obişnuiţi:

> 33. [...] tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari.
> 34. Acolo am văzut noi şi uriaşi, pe fiii lui Enac, din neamul uriaşilor; şi nouă ni se părea că suntem faţă de ei ca nişte lăcuste şi tot aşa le păream şi noi lor.

În a cincea carte a lui Moise, *Deuteronomul*, la capitolul 3, versetul 11, este precizată şi o dimensiune informativă mai redusă faţă de cea a uriaşilor din regiunea Vasan:

> Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, şi astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coţi şi lat de patru coţi, coţi bărbăteşti. (Patul era deci lung de peste 4 metri! – n.n.)

Oarecum mai exactă a fost indicarea în *I Regi*, capitolul 17, versetul 4, a înălţimii unui uriaş care a apărut în lupta legendară ce ar fi avut loc în secolul al XI-lea î.e.n. între tânărul David (viitor rege al evreilor) şi înaltul luptător Goliat:

> Atunci a ieşit din tabăra Filistenilor un luptător cu numele Goliat, din Gat. Acesta era la statură de şase coţi şi o palmă. (Din transpunerea în sistem metric rezultă o înălţime de 3,12 metri! – n.n.)

În *Baruh*, la capitolul 3, versetele 26-28, s-a menţionat o explicaţie a unor amintiri mult mai vechi, dar care poate a fost cunoscută şi în mod direct de oameni din antichitatea îndepărtată, prin ultimii uriaşi rămaşi izolaţi în unele locuri de pe Pământ:

> 26. Acolo au fost uriaşii cei vestiţi, înalţi la statură şi iscusiţi în război.
> 27. Nu pe aceştia i-a ales Dumnezeu, nici calea ştiinţei nu le-a dat.
> 28. Pierit-au pentru că n-au avut înţelepciune; pierit-au prin nebunia lor.

Această explicaţie a cauzei care a condus la pieirea uriaşilor – lipsa de *înţelepciune*, ce a provocat pierderea sprijinului divin – a fost reluată repetat în diferite scrieri ulterioare, chiar şi în texte religioase creştine importante ca, de exemplu, în *Moliftelnicul Sfântului Vasile cel Mare* (secolul al IV-lea e.n.).

Față de tradițiile antice, asociate cu anumite descoperiri ale scheletelor unor uriași și cu existența pe continentele americane a numeroase construcții ciclopice și opere de artă de mari dimensiuni sculptate în roci bazaltice foarte dure – inexplicabile ca posibilități de execuție și transport la nivelul epocilor stabilite în schema oficială a evoluției speciei umane –, s-ar putea schița o anumită ipoteză: pe continentele respective și pe o parte din Atlantida, dar și în alte părți ale lumii, ar fi fost create și adaptate prototipuri de oameni înalți de 8-9 metri. Ar fi existat însă și subrase de uriași cu diferite înălțimi medii, cum au fost cazurile citate în Biblie al regelui Vasanului și al lui Goliat.

Și în antichitatea greacă a existat o tradiție veche în acest sens, care, desigur, a avut la bază o anumită cunoaștere. Se pare că aceasta este susținută de unele imagini secrete ale unor asemenea vestigii, deținute de foruri științifice (imagini care au ajuns totuși să fie oferite la fel de secret pe Internet). Dar surparea unui drum montan survenită în Grecia în 2011, chiar în curțile unor case, a scos la iveală existența a două schelete de uriași care au trăit cândva în munții acestei țări. Sătenii fiind impresionați de vederea unor cranii (figura 32) mai mari decât înălțimea unui om mediu, fotografiile făcute de amatori în primele ore după prăbușirea terenului au scăpat de intervenția imediată care a ascuns extraordinara descoperire. Deci și în zona peninsulei balcanice au existat populații de uriași înalți, fapt ce susține atât textele antice grecești, cât și considerațiile istoricului erudit român Nicolae Densușianu.

Deși grecii antici nu au cunoscut totuși acest fapt, în afară de miturile luptelor dintre titani și zeii din Olimp, cunoșteau bine realitatea existenței unor populații de uriași. În acest sens, iată ce scria Ailianos – un alt cronicar cult al Greciei antice[11], care aflase dintr-o sursă diferită de cea a înțeleptului Platon despre existența în apus a unui mare continent locuit de giganți:

> Singurul continent care există se află dincolo de limitele lumii locuite. Potrivit spuselor lui Teopompos, acesta e nemăsurat de uriaș, este populat de animale mari, iar oamenii de acolo sunt giganți, cât două statui obișnuite, și trăiesc nu atât cât noi, ci de două ori mai mult. Pe continentul acesta se află multe orașe mari, cu rânduieli și legi specifice, cu totul diferite de cele ale noastre.

De ce sunt ascunse scheletele uriașilor?

Incursiunile din capitolele anterioare și din subcapitolul de mai sus au redat aspecte sugestive din tezaurul în general mai puțin știut al unor cunoașteri consemnate în texte foarte vechi, care au preluat fie amintiri mitice, fie chiar anumite revelații adesea sacralizate. Într-un asemenea cadru, pot fi luate în considerare sau pot fi respinse, în funcție de cultura, dar și de intuiția fiecăruia dintre noi. Este foarte adevărat faptul că educația raționalistă a ultimelor veacuri și dominant materialistă a secolului XX ne-a modelat gândirea oarecum într-un anumit sens: în avalanșa mereu crescândă a informațiilor noi, le acceptăm doar în măsura în care sunt demonstrate prin *probe materiale*. Pe această linie, ca o completare motivantă a incursiunilor respective, în cele ce urmează vom oferi cititorului și o serie de relevări ale unor dovezi materiale privind veridicitatea multor afirmații mitologice, relevări însoțite în parte cu documente fotografice.

Desigur, de la ființe de tip uman care ar fi trăit în urmă cu multe zeci sau sute de milioane de ani, care de fapt au existat pe anumite continente scufundate încă din timpuri arhaice, este extrem de dificil să se fi păstrat și să se mai descopere rămășițe fosile – schelete sau măcar fragmente specifice. În schimb, de la diferite populații care au existat în era terțiară, în epoci însă cu mult mai vechi decât limita de 7 milioane de ani considerată oficial ca reper al apariției strămoșilor speciei umane, anumite descoperiri de acest fel încep să impună noi reconsiderări. Problema care devine însă tot mai evidentă este de altă natură: asemenea descoperiri sunt acceptate doar în cercuri foarte restrânse, în culisele lumii științifice; restul oamenilor, indiferent de nivelul culturii lor, *nu trebuie să le afle*! Unul dintre exemplele cele mai evidente din acest domeniu, deși este doar parțial, este cel al subraselor de oameni uriași: de la grupuri de ființe umane înalte având la bază prototipuri diferite, care de altfel au convietuit perioade îndelungate mai mult sau mai puțin pașnic și cu anumite populații formate din oameni obișnuiți, s-au păstrat totuși în diferite locuri din lume și au început să fie descoperite schelete cu totul deosebite. Toate acestea demonstrează pe deplin existența ancestrală a uriașilor, în zone planetare mari. Dar asemenea relicve, care ar

trebui să fie piese importante ale muzeelor din întreaga lume, sunt ţinute ascunse şi publicul nu a aflat nici măcar din ziare despre importantele descoperiri de acest fel. În literatura ştiinţifică oferită publicului nu s-a prezentat nimic despre evenimentele respective şi în nici o şcoală sau universitate din lume nu se prezintă această stranie mutaţie genetică ce a constituit o etapă importantă din cursul evoluţiei speciei umane terestre. Grupuri ale oamenilor de ştiinţă care domină ca influenţă în acest domeniu au impus însă un real consens al tăcerii. Ştirile care totuşi mai scapă de sub controlul lor sunt imediat discreditate, iar înregistrările fotografice, filmările descoperirilor sunt de asemenea ascunse ca şi scheletele impresionante. O primă motivaţie are o logică evidentă, care este însă total subiectivă: vechimea acestor vestigii afectează direct schema teoretică foarte comprimată a evoluţiei speciei umane, *impusă* cunoaşterii publice şi sistemelor de învăţământ din întreaga lume. Orice conexiune dintre asemenea descoperiri şi vechile texte sacre sau istorice care oferă atâtea informaţii valoroase este de asemenea respinsă a priori. Şi astfel de atitudini lipsite de onestitate se extind regretabil şi asupra unor serii întregi de dovezi materiale arhaice care provin efectiv de la alte cicluri de civilizaţie. Iată doar câteva exemple: celebrele „piste de aterizare" de pe culmi muntoase din lanţul Anzilor, din regiunea peruană Nazca, miile de figurine ceramice descoperite în Mexic, la Acámbaro, zecile de mii de pietre gravate scoase la iveală în zona oraşului Ica din Perú, sau tăinuirea picturilor foarte edificatoare din celebra peşteră-muzeu al artei rupestre de la Lascaux (Franţa).

După cum au relatat pe larg şi cu ilustraţii, autorul francez R. Charroux în *L'Énigme des Andes* şi omul de ştiinţe francez J. Bergier (vezi nota 5), în anul 1945, germanul W. Julsrud a descoperit din întâmplare un obiect ciudat din lut ars, într-un teren arid din zona muntoasă în care se află micul oraş mexican Acámbaro. Plătindu-l pe un sătean sărac şi pe cei doi fii ai săi să sape pentru a căuta şi alte obiecte asemănătoare, au urmat surprize tot mai extraordinare. Pe parcursul a şapte ani, din „ascunzători" în care se aflau câte douăzeci până la patruzeci de obiecte ceramice, tot săpând, cei trei localnici i-au adus pentru sume derizorii peste 32.000 de statuete ce reprezentau o adevărată arhivă a unei civilizaţii vechi! Dar unele obiecte au sugerat o vechime efectiv tulburătoare: reproduceri foarte reuşite ale unor

animale mari din era secundară (din cretacic şi jurasic!) – un brontozaur, un stegozaur cu excrescenţele sale dorsale osoase, dar şi femei umane care îmblânziseră pui de dinozaur –, precum şi unele reptile din aceeaşi eră; o statuetă a unui om-hibrid uriaş, având capul unui animal necunoscut, dar care ţinea într-o palmă un mic copil uman; un fel de mumii umane etc. Marea mulţime de statuete reproducea distinct 21 de categorii generale ale unor fiinţe dintr-o istorie extrem de veche, neştiută. Toate obiectele dezgropate, inclusiv reprezentărilor unor vieţuitoare, dintre care cele mai remarcabile au redat animale dispărute în fapt în urmă cu peste 70 de milioane de ani, au fost lucrate cu talent artistic evident.

Arheologi americani reputaţi, care au venit la faţa locului şi au asistat la dezgropări, au constatat că faţă de modul în care erau descoperite statuetele din „ascunzători", nu era vorba de o fraudă. Dar la scurt timp au invocat o barieră dogmatică, pe care nu o puteau depăşi: nu era posibil ca marile animale sauriene să mai fi existat în epoca târzie, când au apărut fiinţele umane şi deci... întreaga colecţie, atât de impresionantă ca document ştiinţific, ca realizare artistică şi ca număr, nu era un adevărat şi foarte valoros muzeu arhaic, ci o simplă afacere locală... Fără a ţine cont că zecile de mii de statuete ar fi presupus ca în zonă să fi existat o adevărată industrie ceramică timp de ani buni, care nu a existat niciodată (fapt verificat de autorităţile mexicane), arheologul Ch.C. Di Peso a inventat pur şi simplu argumente în acest sens (care în paralel i-au adus şi epitetul de „mincinos"). Un articol al său lipsit de onestitate, publicat însă de revista *Archaeology*, şi-a îndeplinit rolul dirijat: i-a descurajat pe alţi arheologi să se mai ocupe de cercetarea ştiinţifică a extraordinarei colecţii arhaice care astfel, treptat, a rămas uitată. Arheologul şi revista şi-au îndeplinit bine rolul de a crea un consens. Doar câţiva cercetători amatori neconformişti au mai reamintit public prin cărţile lor valoarea remarcabilă a acelui tezaur preistoric.

În sine, această „bibliotecă", întru totul tulburătoare prin conţinutul ei documentar ce trebuia transmis unei posterităţi care avea să cerceteze cândva trecutul vieţii pe Pământ, a fost evident realizată într-un trecut foarte îndepărtat de un grup de fiinţe umane ajunse la un înalt nivel al cunoaşterii ştiinţifice şi al creativităţii artistice. Acestea au făcut parte probabil dintr-o populaţie lemuriană care

edificase o anumită civilizaţie, capabilă chiar să îmblânzească puii de dinozaur, care avea cunoaşteri extinse despre marile animale dispărute cu zeci de milioane de ani mai înainte. Şi aşa cum au sugerat separat ambii autori citaţi mai sus, oamenii de ştiinţă din preistorie, cunoscând cataclismul teluric care avea să distrugă majoritatea formelor de viaţă existente pe planetă, au realizat şi au îngropat în mod foarte îngrijit un tezaur-memorie al erei respective, pentru a fi descoperit atunci când o civilizaţie din viitor va ajunge la înţelegerea valorii sale. Din păcate, acest tezaur a fost descoperit de civilizaţia noastră, care este încă dominată de grupuri ce nu vor să lase omenirea să-şi afle *adevărata sa istorie experimentală*.

Un alt exemplu de acest fel, impresionant atât sub aspect ştiinţific, cât şi cantitativ, dar respins şi desconsiderat prin aceeaşi metodă psihologică lipsită de onestitate, este cel denumit de R. Charroux (în cartea citată mai sus) „biblioteca atlantă de la Ica".

Începând din anii '60, medicul chirurg J. Cabrera Darquea, profesor la universitatea din oraşul Ica (Perú), a început să cumpere de la locuitorii din micul sat Ocucaje, situat la marginea unui fel de deşert, tot mai multe pietre mari care aveau felurite gravuri. Acestea fiind din andezit, pe fiecare piesă în parte a identificat relativ uşor redarea unor scene foarte stranii: activităţi umane, reprezentarea unor animale preistorice, hărţi terestre neobişnuite şi chiar hărţi ale cerului!

Treptat, medicul profesor s-a convins că gravorii respectivi deţineau nivele foarte avansate de cunoaştere ştiinţifică şi experimentală, unele imagini redând acţiuni în care erau folosite instrumente mai deosebite, inventate însă abia în era noastră, doar de câteva veacuri în Europa şi utilizate mult mai târziu în America de Sud: lunetă, stetoscop, tubulaturi pentru instilaţii ş.a.! Dar şi mai tulburător: pe anumite grupuri de pietre a identificat gravarea unor operaţii medicale, dintre care unele depăşesc efectiv realizările cele mai avansate ale chirurgiei moderne actuale! A identificat astfel operaţii cezariene sub anestezie, pe un grup de 14 pietre a urmărit cum se efectua un transplant cardiac, iar pe trei pietre a găsit o culme a chirurgiei nevisată încă de actualii medici tereştri: un transplant de creier! Din gravuri rezulta clar că neştiuţii chirurgi foloseau un bisturiu electric (cu laser?), tuburi pentru anestezii, pentru instilaţii şi pentru irigări

şi transfuzii, stetoscop, mese pentru instrumentar. Însă nu numai transplantul de creier depăşea practicile medicinii actuale. În gravurile transplantului de cord s-a redat şi un procedeu cu totul necunoscut medicilor din zilele noastre: pentru a se evita respingerea noii inimi grefate, pacientului i se introducea prin transfuzie sânge de la o femeie însărcinată! Acei medici remarcabili cunoşteau bine faptul că în sângele gravidelor ar exista o secreţie suplimentară temporară, care împiedică respingerea fătului până la momentul „programat biologic" al expulzării acestuia din uterul mamei!

Dar extraordinara valoare ştiinţifică a mulţimii de pietre gravate nu putea fi acceptată de arheologi, care nu au sesizat (sau nu au vrut să sesizeze) nici măcar importanţa gravării acelor operaţii medicale care depăşeau cele mai avansate realizări medicale actuale. Din cauză că şi această arhivă a unei civilizaţii preistorice includea reprezentarea pe unele pietre a unor animale mari din era secundară, *pericolul* de a fi demonstrată existenţa altei istorii a omenirii *trebuia eliminat* cu orice preţ! Şi, într-adevăr, unele gravuri prezentau foarte reuşit siluete ale unor dinozauri, brontozauri, tiranozauri ş.a. din jurasic şi un iguanodon din cretacic, dispăruţi în urmă cu cel puţin 60 de milioane de ani! Şi, ca o culme a acestor gravuri, pe o piatră era redată scena clară a încercării unor oameni de a ucide un dinozaur, urcându-se pe spatele acestuia înarmaţi cu junghere lungi! Dar schema actuală a apariţiei omului *nu poate permite* afirmarea existenţei fiinţelor umane încă din vremurile când, cu zeci de milioane de ani în urmă, pe Pământ existau marile animale sauriene. Cu totală superficialitate, şi acestei biblioteci preistorice i s-a atribuit aceeaşi origine: o afacere locală.

Separat de extraordinara colecţie a cărţilor de piatră a doctorului Cabrera, care în anul 1974 cuprindea peste 12.000 de piese gravate, alte sute de pietre similare erau adunate în muzee din oraşe peruane, dar se pare că încă alte câteva mii ar fi fost cumpărate de numeroşii turişti care tot vizitau în zonă vestigiile civilizaţiei incaşe. Un oficial de la Ica aprecia că sătenii ar fi dezgropat din deşert în decurs de un deceniu şi jumătate circa 20.000 de pietre gravate. Pentru executarea unor activităţi artistice dificile de o asemenea amploare, ar fi trebuit şi în acest caz să se organizeze o adevărată industrie timp de mulţi ani, poate chiar decenii. Dar nici în zona respectivă nu au existat nicicând asemenea activităţi!

Fără a ţine cont de acest fapt esenţial şi fără a cerceta personal situl descoperirilor făcute de-a lungul atâtor ani şi în special conţinutul tulburătoarelor scene gravate şi al ideilor ştiinţifice care depăşeau cu mult practicile medicale de vârf din zilele noastre, profesorul american J. Rowe a procedat în mod total arbitrar: văzând o astfel de piatră gravată, a catalogat-o imediat ca fiind un fals... Şi a fost suficient ca o personalitate a domeniului să enunţe această apreciere, total subiectivă şi nebazată pe o cercetare ştiinţifică: întreaga comunitate a cercetătorilor acestui domeniu a ascuns descoperirea şi nici un specialist nu s-a mai interesat de conţinutul valoros al marii biblioteci arhaice de la Ica... Convingerea doctorului Cabrera, ca deţinător şi cercetător competent al majorităţii scenelor gravate, a fost adoptată şi prezentată doar de autorul Robert Charroux, profund impresionat de importanţa ştiinţifică extraordinară a marii colecţii: acolo, în deşertul de lângă Ica, oameni de ştiinţă ai unei civilizaţii atlante mult avansate şi foarte vechi au lăsat ca moştenire pentru o civilizaţie viitoare imagini-memorie ale realizărilor de înalt nivel la care ajunseseră înaintea unui mare cataclism terestru pe care ştiau că nu-l vor putea evita! Din păcate, şi în cazul acestei *biblioteci atlante* foarte valoroase, mare parte din comunitatea cercetătorilor şi a specialiştilor continuă să accepte, în mod intenţionat sau dintr-o regretabilă supunere ierarhică, aplicarea lipsită de onestitate a consensului tăcerii.

L-am cunoscut personal cu ani în urmă pe profesorul universitar de istorie a artelor I.D. Ştefănescu, care, atât în ţară, cât şi la nivel internaţional, a fost considerat un remarcabil om de cultură şi reputat bizantinolog. Nivelul său profesional a fost într-atât de apreciat, încât timp de câteva decenii a ţinut cursuri şi la Universitatea din Paris (chiar şi în perioada regimului comunist), în paralel cu activitatea sa didactică din Bucureşti. Devenit pensionar, era invitat anual să ţină conferinţe – mult apreciate – şi în municipiul Iaşi. La una dintre ultimele sale expuneri, când împlinise vârsta de 90 de ani, într-o discuţie, fără alte persoane de faţă, mi-a relatat două evenimente care l-au impresionat în mod deosebit, dar pe care fusese obligat să promită că nu le va face publice.

Pe când profesa la Paris, cu multe decenii în urmă, a fost invitat în cadrul unui grup foarte restrâns de istorici să viziteze celebra

peşteră Lascaux, cu remarcabile picturi rupestre, descoperită în sud-vestul Franţei. Acele opere de artă ale unor oameni încă primitivi ar fi fost pictate cu circa 15.000 de ani înaintea erei noastre. La finalul vizionării, grupul a fost condus însă într-o parte a peşterii în care publicul nu a avut şi nici nu va avea acces niciodată. Acolo, numai foarte puţine persoane oficiale au avut şansa de a participa la vizionări în cadru restrâns! Şi, într-adevăr, ce se putea vedea acolo era tulburător! Către cheia bolţii acelei săli separate, pereţii de piatră erau foarte apropiaţi, formând un fel de culoar în lungul căruia se putea strecura doar un om, care ar fi putut ajunge la înălţimea respectivă cu ajutorul unei scări. Pentru urcarea şi vizitarea acelei boltiri exista o scară, iar acolo sus fusese montat un pod îngust, care să permită câte unei persoane să meargă de-a lungul culoarului. Motivul acelei amenajări era foarte deosebit: pe pereţii culoarului îngust al bolţii erau pictate scene bine păstrate. De fapt, o primă întrebare pe care şi-au pus-o toţi acei istorici era întru totul normală: *cum* a putut acel artist încă insuficient evoluat să urce şi să picteze într-un spaţiu atât de îngust, în întunecimea respectivă? Cu ce îşi luminase el zona de lucru, căci pe pereţii din jur nu se vedea nici cea mai mică urmă de funingine de la vreo torţă sau vreun opaiţ, care, inerent, ar fi trebuit să se impregneze ici şi colo în vopselele respective. Dar altele erau scenele mult mai tulburătoare: pe pereţi erau pictate case cu etaje, cu balcoane, cu ferestre mari, similare întru totul celor construite în zilele noastre! Dar şi mai mult: erau pictaţi oameni îmbrăcaţi precum cei din zilele noastre! Bărbaţii aveau pantaloni, haine şi chiar şi pălării la fel ca oamenii secolului XX! Şi femeile purtau rochii similare celor din urmă doar cu câteva decenii, şi nu asemănătoare nici măcar cu cele din Antichitate sau din Evul Mediu.

Când au fost oare pictate cu adevărat acele scene incredibile? În fapt, erau imagini dintr-o *altă civilizaţie* anterioară, atât de veche, încât omenirea actuală nu şi-o mai aminteşte, iar vestigiile ei sunt *ascunse* intenţionat sau sunt interpretate eronat în întreaga lume... Oare ştiinţele din toate domeniile nu ar progresa mai rapid dacă oamenii de pretutindeni ar şti că au mai existat şi alte cicluri de civilizaţie, dintre care unele ne-au transmis peste milioane şi milioane de ani, prin bibliotecile gravate în pietre sau redate artistic prin mii de statuete ceramice, anumite cunoştinţe care le depăşesc pe cele ale

civilizaţiei noastre? De ce *numai puţini dintre noi au voie să ştie despre acest trecut extraordinar al omenirii, iar cei mulţi, de pe întregul Pământ, nu trebuie să-l afle?*

Din păcate, şi la noi în ţară se practică asemenea tăinuiri ale vestigiilor arhaice edificatoare (de exemplu, anumite schelete sau piesa din aliaj de aluminiu descoperită la Aiud[12] ş.a.). Dar chiar mai mult, se ascund şi vestigii din timpuri apropiate, care nu au de-a face cu schema evoluţiei omului, ci cu fapte care ar trebui să fie cunoscute de întregul nostru popor.

Eruditul profesor I.D. Ştefănescu mi-a povestit un al doilea eveniment care l-a impresionat în mod deosebit. Invitat tot în cadrul unui grup restrâns de persoane oficiale la mănăstirea Putna, a avut ocazia ca, în condiţii de discreţie maximă, printr-un mic orificiu făcut în peretele unui spaţiu închis de veacuri, să vadă catafalcul cu rămăşiţele pământeşti îmbrăcate pentru ultimul drum ale domnului Moldovei Ştefan cel Mare şi Sfânt! După vizionarea colectivă, orificiul a fost zidit din nou, fără ca oamenii din ţara noastră să afle ceva despre acest vestigiu naţional.

În sinea sa, aceste două relatări sincere ale bătrânului profesor au fost nişte răbufniri intime ale revoltei sale mereu reţinute de-a lungul multor ani, împotriva impunerii „tăcerii" lipsite de onestitate, impunere asociată cu tăinuiri ale unor mari adevăruri ce ar trebui să fie cunoscute de toată lumea.

Dar, după aceste câteva exemple, din păcate existând o multitudine de cazuri similare, evidenţiate în parte într-o nouă literatură a căutării şi a dezvăluirii de adevăruri, să revenim la dovezile materiale privind crearea reală a altor prototipuri umane variate: transpunerea acestora într-o altă epocă a experimentelor genetice, în vieţuirea unor populaţii de oameni mult mai înalţi – uriaşii.

Documentatul autor englez W.R. Drake a inserat în unele dintre cărţile sale[13] o serie de consemnări mai vechi privind descoperirea scheletelor unor oameni foarte înalţi. Ziarul englez *London Mirror* a publicat în 11 ianuarie 1840 un articol despre descoperirea, în anul 1548, lângă Palermo, a trei schelete de uriaşi: unul avea o lungime de vreo 30 de picioare (deci peste 9 metri!), al doilea de 32 de picioare (deci 9,75 metri!) şi al treilea tot de vreo 30 de picioare! În continuare, ziarul a menţionat că în Spania, lângă Valencia, ar fi fost descoperit un schelet asemănător, lung de 32 de picioare. Citând

o altă publicaţie anterioară, *Journal littéraire* editat de abatele Nazari, autorul englez a prezentat şi o descoperire din sudul Italiei, în Calabria, a unor rămăşiţe umane în lungime de 18 picioare (aproximativ 5,5 metri).

O foarte interesantă consemnare antică a existenţei târzii a unor fiinţe umane mult mai înalte apare la istoricul roman Diodor din Sicilia (secolul I î.e.n.) în opera sa *Istoria universală*[14]. Reluând mitul uriaşului Orion, Diodor citează din anticul text grec al *Odiseei*, scris cu multe secole mai înainte de Homer, următoarele fapte:

> Despre Orion pomeneşte şi poetul Homer în „Necya", unde aşa grăieşte: „L-am zărit apoi pe Orion cel uriaş, urmărind cu înverşunare... fiarele ucise de el în munţii neumblaţi".
> Cât era de mare Orion, o putem înţelege din vorbele lui Homer, când povesteşte despre Aloizi, spunând că la vârsta de nouă ani aveau o lăţime de 9 coţi şi erau înalţi de 9 orgyi, şi el adăugă: „Au fost cei mai înalţi oameni, [...] dar ei vin în urma vestitului Orion".

Într-un alt paragraf cu fond mitologic, istoricul roman a specificat şi data, poate utilă, a apariţiei uriaşilor în regiuni din Occident: când „cerescul" Poseidon devenise rege al marii insule a Atlantidei (înghiţită mai târziu de apele oceanului). Redau şi acest citat, întrucât nu este exclus ca naşterea altei subrase de uriaşi în acea zonă să fi fost realizată de un grup de fii ai cerului coordonat de acel rege divin, zeificat ulterior de populaţiile mediteraneene:

> Tocmai în acea vreme, zice-se, s-au născut în partea de răsărit a insulei aşa-numiţii Giganţi...

Este însă necesar de relevat faptul că şi în România există amintiri arhaice, dar şi importante dovezi materiale ale convieţuirii dintre oamenii obişnuiţi şi cel puţin o subrasă de oameni mult mai înalţi. Dar în general este încă prea puţin ştiut faptul că, de-a lungul întregilor zone subcarpatice ale Carpaţilor Orientali şi Carpaţilor Meridionali, s-au descoperit numeroase schelete de acest fel, care au demonstrat clar o atare realitate, rămasă însă mereu *ascunsă*. Şi din nou un fapt regretabil: consensul tăcerii dirijat de unii arheologi a făcut să nu se continue cercetarea siturilor unde au fost dezgropate asemenea vestigii, iar acolo unde localnicii au scos la iveală oseminte de uriaşi,

unele piese au fost preluate de anumiţi cercetători, fără a se mai regăsi însă în vreun muzeu, ori au fost adunate în gropi colective date uitării.

Studiind foarte documentat istoriografia antică a regiunilor din nordul şi sudul Dunării în conexiune cu zone mai extinse în care s-au răspândit populaţii pelasge, precum şi vechi tradiţii din ţara noastră, istoricul Nicolae Densuşianu a susţinut în opera sa *Dacia preistorică*[15], cu foarte multe citate din textele unor istorici antici şi din diferite veacuri ale mileniului nostru, un fapt prea uşor uitat: pe teritoriul vechii Dacii ar fi locuit o importantă populaţie de oameni înalţi şi foarte puternici, din care ar fi făcut parte înseşi grupurile titanilor şi ale giganţilor care, într-o epocă a gloriei lor, s-au luptat sau au colaborat cu zeii din mitologia greacă. De asemenea, în baza localizărilor specificate de istorici greci şi romani în textele lor antice, eruditul istoric român a enunţat o concluzie foarte sugestivă:

> Românii, de când sunt ei, au stat pe aceste locuri; ei sunt aici de la începutul lumii, iar sămânţa noastră este de la uriaşi.

Scheletele unei vechi rase umane descoperite până acum în diferitele locuri subcarpatine nu au fost însă ale unor oameni la fel de înalţi ca aceia din subrasele de uriaşi menţionate anterior. A avut loc oare o degenerare în timp sau în zonele respective au fost create alte subrase, care de-a lungul timpului s-au stins treptat? De fapt, deşi diferitele subrase de fiinţe mult mai înalte s-au răspândit pe toate continentele vechi, existând parcă o epocă neştiută a dominaţiei acestor populaţii, textele antice şi tradiţii foarte vechi ale diferitelor popoare concordă în a specifica suprimarea lor generală prin cataclisme terestre, dată fiind constatarea zeilor şi a *Celui Foarte Înalt* că varianta uriaşilor era nereuşită. În mod inerent, aşa cum am citat anterior, în diferite zone geografice au existat grupuri care totuşi s-au salvat, rămânând însă tot mai izolate şi dispărând treptat în masa mereu crescândă a raselor mai noi ale oamenilor mai scunzi.

Ca o evidenţiere a persistenţei prelungite în timp a unei (unor) populaţii de oameni înalţi pe actualul teritoriu al ţării noastre, regăsim sub nume diferite, în foarte multe dintre tradiţiile locale, aşa-zise amintiri ale unor fapte deosebite ale uriaşilor, dar şi vechi denumiri

geografice, derivate din numele generice ale acelor uriaşi carpatini: *novaci* în zona munţilor Mehedinţi şi a Gorjului şi *jidovi* în diferite alte locuri. (În ultimele două secole, sensul celui de-al doilea nume a fost însă deformat în mod eronat.)

Separat de demonstraţia documentată de către istoricului N. Densuşianu a faptului că titanii şi giganţii din bogata mitologie a istoricilor antici greci şi romani şi-ar fi avut ţara aici, în câmpia şi în munţii Carpaţi de la nord de Dunăre, acesta a citat şi diverse tradiţii populare vechi privind existenţa unor asemenea populaţii în România. Relevând circulaţia largă a unor vechi legende privind „urieşii" carpatini şi anumiţi eroi din neamul lor – de exemplu, eroul Gruia lui Novac –, Densuşianu oferă şi un citat interesant dintr-o tradiţie probabil antică, păstrată în fostul judeţ Vlaşca. Citatul confirmă vechimea celui de-al doilea nume generic păstrat în popor pentru *uriaşi* şi totodată poate fi foarte important sub aspect istoric:

> În timpul uriaşilor, munţii şi câmpiile au ars trei ani, apoi uriaşii [*Jidovii*] au fost înecaţi de o ploaie mare, care a ţinut mult timp.

Dar trebuie să citãm şi vechi denumiri geografice păstrate în timp. Astfel, de exemplu, au rămas, în judeţul Gorj, numele localităţii *Novaci* (actualmente oraş) şi denumirile Jidova, Jidoviţa, Jidvei (comună în judeţul Alba). În Carpaţii Orientali, pe versantul vestic al muntelui Ceahlău, pentru defileul traseului spre Cheile Bicazului s-a menţinut foarte mult timp denumirea *Valea Jidovului*, schimbată abia în secolul al XVI-lea în *Jgheabul lui Vodă* (întrucât pe acolo s-a refugiat domnul Petru Rareş în drum spre Transilvania).

Dar în zona subcarpatică a Moldovei, în afară de legende, au fost relevate şi numeroase vestigii ale locuirii unei populaţii preistorice de uriaşi. Astfel, cercetătorul băcăuan Eugen Şendrea a publicat[16] câteva descoperiri mai vechi de acest fel, unele făcute chiar cu peste un veac în urmă:

- Pe malul râului Siret, nu departe de municipiul Bacău, s-a găsit (în a doua jumătate a secolului al XIX-lea) mormântul unei fiinţe uriaşe, în care se afla o parte din scheletul foarte lung al acesteia.
- În localitatea Drăguşeşti-Tazlău, la surparea unui mal înalt, s-au descoperit multe bucăţi de vase ceramice foarte mari, pe care

bătrânii satului le ştiau mai de demult şi le denumiseră „hârburile uriaşilor".

- Acelaşi fel de surpare produs şi la Brătila-Tazlău a scos la iveală de asemenea bucăţi din vase ceramice foarte mari, cărora localnicii le-au dat aceeaşi de numire de „hârburi ale uriaşilor".

În urmă cu peste trei decenii, am fost solicitat personal de un antropolog cunoscut din Bucureşti să aflu dacă era veridică semnalarea existenţei unor schelete de „oameni mari" în localitatea Părhăuţi, situată între dealurile înalte din nord-vestul municipiului Suceava. M-am dus acolo însoţit de doi muzeografi din Iaşi - profesorul C.L. Rusu şi soţia sa - şi, într-adevăr, am putut afla fapte interesante. Un sătean mai în vârstă, care era şi pălimar la biserica din comună, mi-a relatat că a fost martor la descoperirea multor oase de om foarte lungi, mult mai mari decât ale oamenilor obişnuiţi, când o viitură a pârâului local a rupt o bucată dintr-un mal mai înalt. Sătenii din zonă le-au adunat şi, considerând că erau ale unor strămoşi îndepărtaţi, cu încuviinţarea preotului, după o slujbă religioasă, le-au îngropat într-o margine a cimitirului de lângă biserica din centrul comunei. Am fost conduşi acolo şi ni s-a arătat movila distinctă care acoperea mulţimea de oase, pe care nu s-a pus însă o cruce, întrucât erau osemintele unor oameni necreştinaţi prin botez.

Comunicându-i profesorului din Bucureşti rezultatul deplasării, acesta a renunţat la cercetări suplimentare, dat fiind faptul că procedura deshumării ar fi fost foarte greoaie.

Dar şi în diferite locuri din Muntenia au fost descoperite schelete ale novacilor, însă, din păcate, cele câteva care au fost preluate pentru cercetări paleontologice stau şi acum ascunse publicului.

În cartea *Tărâmul enigmelor*, ziaristul Gabriel Tudor[17] a redat declaraţiile fostului şef de fermă D. Diaconu, din comuna Poseşti, Prahova, care a asistat în anul 1959 la descoperirea unui schelet de om ce ar fi avut o lungime de 3 metri. Faptul s-a petrecut în cursul amenajării unui teren pentru o livadă a fermei, când lama buldozerului respectiv a scos la lumină o serie de morminte foarte vechi, neştiute de localnici. Cel mai impresionant schelet avea un craniu foarte mare şi femururi lungi de 80 de centimetri. Într-un experiment improvizat din curiozitate, în acel craniu a încăput conţinutul unei găleţi de 5 litri! Pentru a nu risca să i se confişte şi aceste piese atât de deosebite (cum i se întâmplase anterior cu alte vestigii ciudate descoperite în apropiere), tânărul (pe atunci) şef de fermă a preferat să acopere acel mormânt, care de-atunci a rămas cu totul uitat.

De altfel, deşi în ţară există persoane care cunosc asemenea fapte şi în alte locuri, nimeni din lumea cercetătorilor de specialitate, din învăţământ sau din mass-media nu a manifestat în mod deschis vreun interes pentru astfel de vestigii atât de importante nu numai pentru cunoaşterea ştiinţifică, ci şi pentru cea publică.

Există totuşi unii cercetători amatori care au încercat să trezească interesul celor cu răspundere în acest domeniu şi al publicului dornic de cunoaştere. Aceştia au publicat pe Internet nu numai o altă cazuistică a descoperirilor de schelete din ţara noastră, ci chiar şi documente fotografice convingătoare. De exemplu, pe site-ul www.octogonul.ro au fost prezentate următoarele descoperiri:

- pe malul lacului Cernica, la Căldăraru;
- la Ciolăneşti, Teleorman (localitatea a primit acest nume întrucât încă din secole anterioare, localnicii au tot dezgropat oseminte foarte mari despre care nimeni din cei bătrâni nu putea spune ceva);
- la Cetăţeni, Argeş, în anul 2005 au fost descoperite două schelete foarte lungi;
- la Scăieni, Buzău, la amenajarea unei livezi, în anii 1982-1984 a fost descoperită o necropolă a unor fiinţe umane care aveau peste trei metri înălţime. Două schelete au fost trimise la un muzeu din Bucureşti, dar lumea nu ştie nimic despre acestea. Cercetătorul Vasile Rudan, însoţit de ziarişti, a constatat atunci importanţa acelui sit paleoantropologic, dar care ulterior nu a mai fost cercetat de nimeni.

Persoanele care au văzut astfel de schelete sau măcar fotografii ale unor asemenea descoperiri au fost efectiv impresionate. Cercetătorul V. Rudan, care a investigat multe taine arhaice în munţii Buzăului, şi nu numai acolo, postând pe Internet descrieri ale necropolei de la Scăieni, a anexat şi două imagini foarte sugestive, provenite însă din alte situri (figura 33 şi figura 34).

Dar hackerii care au extras documente fotografice tulburătoare, ţinute ascunse de decenii în anumite arhive ştiinţifice integrate în consensul tăcerii, au postat pe Internet pentru publicul de pretutindeni şi imagini extraordinare de la lucrările care au dezvăluit câteva schelete de uriaşi. Cititorul le poate viziona direct pe site-ul cu imagini secrete indicat în capitolul I. Acestea sunt extraordinare pentru că, pe de o parte, demonstrează categoric faptul că în diverse locuri din lume au existat în mod real rase de oameni uriaşi, confirmând că vechile texte din milenii anterioare au descris fără exagerări o realitate istorică fundamentală! Măsurând în aceste imagini unele oase componente mai reprezentative - de exemplu, craniul, de la calotă la bărbie -, se poate constata destul de uşor că diametrul capului era de circa un metru şi că acele schelete au fost ale unor fiinţe aparţinând anumitor rase umane ale căror trupuri măsurau câte 8-9 metri lungime!

Pe de altă parte, înregistrându-i alături de oseminte şi pe arheologii care munceau cu totală atenţie la degajarea fiecărui os în parte, documentele fotografice respective demonstrează că la vârfurile comunităţilor ştiinţifice şi ale autorităţilor statale se cunoaşte bine existenţa arhaică a unor rase experimentale de oameni uriaşi, dar din motive cu totul reprobabile, această realitate tulburătoare este ascunsă în continuare pentru întreaga omenire. Se pare însă că a venit vremea ca oamenii de pretutindeni să afle şi asemenea adevăruri...

Dar chiar mai mult decât atât, în seria de documente fotografice secrete prezentate totuşi pe Internet, a fost redată şi imaginea unui schelet de uriaş descoperit la peste zece metri adâncime, pe fundul unei ape mari, foarte limpezi (probabil că nu era singurul în zona respectivă). Faptul că în apropiere se aflau şi mari construcţii din piatră, similare celor existente pe uscat în zonele vechilor civilizaţii olmece şi mayaşe, sugerează direct un alt eveniment extrem de important din istoria omenirii, ascuns de asemenea mereu de consensul tăcerii: construcţiile masive aflate acum pe fundul oceanului ar aparţine Atlantidei scufundate! Şi o atare dovadă ar confirma nu numai veridicitatea, atât de desconsiderată oficial, a textelor vechi care chiar descriau aspecte din existenţa marelui continent insular înghiţit de ape, ci şi conţinutul vechilor scrieri ce au consemnat faptul că mulţi atlanţi făceau parte din subrase de uriaşi care au edificat mari civilizaţii locale!

Văzând că aceste realităţi fundamentale sunt ascunse în continuare, doar grupuri restrânse de oameni beneficiind de bunurile materiale ale planetei, de cunoaştere şi de libertatea gândirii, este normal să ne întrebăm: oare dirijarea controlată a vieţuirii omenirii de către aceste grupuri dominate de interese strict materiale, fără a ţine cont de o etică socială imperativă în coabitarea fiinţelor spirituale, nu va conduce la un nou dezastru planetar similar cataclismelor provocate de creatorii superiori pentru a elimina acele civilizaţii anterioare ce au frânat evoluţia colectivă a spiritelor aduse aici pentru desăvârşirea lor spirituală?

În Carpaţi sunt urme de oameni din era secundară!

Pentru ca oamenii din întreaga lume să cunoască şi să înţeleagă adevărata lor origine şi imensul proces ştiinţific - material şi spiritual - care a condus la existenţa actualei omeniri, treptat se descoperă şi alte dovezi convingătoare. Începând încă din milenii anterioare, dar în mod deosebit din cursul veacului trecut, au fost relevate noi dovezi ale faptelor fundamentale prezentate anterior. În fapt, aşa cum menţionam şi mai sus, intrăm cu toţii într-o nouă etapă, în care adevărurile ascunse vor fi dezvăluite gradual, pentru a se accelera progresul evolutiv necesar al miliardelor de spirite umane. În acest sens, cuvintele Mântuitorului Iisus, redate de evanghelistul Marcu (capitolul 4, versetul 22), ne transmit acum mai mult decât oricând o energie tot mai stimulatoare:

> Căci nu e nimic ascuns ca să nu se dea pe faţă; nici n-a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la arătare.

Această altă categorie de dovezi materiale au fost produse cândva, în mod întâmplător, într-o eră în care, *teoretic*, oamenii încă nu ar fi existat pe Pământ: în perioada cretacic a erei secundare (mezozoic), deci cu peste o sută de milioane de ani în urmă! Însă acele *probe materiale* constau efectiv din urmele tălpilor unor oameni care

au păşit pe soluri cu mâluri calcaroase sau nisipoase aflate în curs de uscare. Tasările respective nu s-au afundat, ci au rămas imprimate la suprafaţa acelor straturi. Or, la scurt timp, s-au produs pe zone întinse ale planetei fenomene fizice extraordinare care au pietrificat chiar şi în profunzime aceste depozite sedimentare. Astfel, amprentele întâmplătoare nemodificate în straturile transformate în mase calcaroase sau în gresii au devenit *dovezi categorice* ale existenţei reale a speciei umane încă dintr-o protoistorie neştiută. Şi ele au fost transmise posterităţii de-a lungul a zeci şi zeci de milioane de ani, pentru ca o omenire evoluată să-şi recunoască ştiinţific adevăratul ei trecut!

Încă din antichitate, aşa cum a prezentat sintetic[18] şi inginerul Dan C. Brăneanu (un alt cercetător amator al unor vestigii deosebite existente în munţii din ţara noastră), în diferite zone din lume s-au descoperit asemenea urme imprimate în roci cretacice şi chiar în roci pietrificate anterior, în jurasic. Dar abia în cursul veacului trecut unii oameni de ştiinţă au început să cerceteze amprentele enigmatice. Dovada vechimii lor i-a descurajat însă pe cei mai mulţi dintre ei, care au preferat consensul ascunderii pentru a nu afecta schemele oficiale ale apariţiei şi evoluţiei speciei umane. Ca justificare a renunţării la studierea obiectivă a numeroaselor dovezi de acest fel descoperite pe mai multe continente, s-a apelat la acea concluzie superficială lipsită de onestitate: urmele respective ar fi nişte falsuri sau amprente ale unor căderi de pietre, care însă, peste tot în lume, ar fi avut exact forma şi dimensiunile tălpilor umane...

Dar ascunderea pe orice cale a importanţei ştiinţifice a acestor urme umane arhaice era considerată de anumite grupuri oficiale *necesară* şi datorită unor detalii foarte semnificative. În primul rând, exista un fapt tulburător: pe acele straturi de sol devenite stâncoase, pe când erau încă suprafeţe mai moi, au trecut şi animale mari, specifice erei secundare, care şi ele şi-au imprimat amprentele specifice. Deci unii oameni existau cu adevărat pe Pământ când existau şi dinozaurii! Şi chiar mai mult decât atât: majoritatea urmelor umane nu sunt ale unor oameni primitivi care umblau cu picioarele goale; doar în puţine urme s-au imprimat şi degetele. Cele mai multe amprente de tălpi ar indica un fapt şi mai tulburător: acei oameni purtau o anumită încălţăminte de tip industrial! Deci acum peste o sută de milioane de ani oamenii aveau măcar un început de civilizaţie

sau, dacă ţinem cont de „bujia de la Coso" ori de gravurile de pe pietrele de la Ica, aveau chiar o civilizaţie avansată! La asemenea concluzii, este evident că încă se foloseşte orice metodă de ascundere a unor *adevăruri fundamentale*, pe care actuala omenire nu ar avea voie să le ştie.

Dar, ca şi în oricare alt domeniu, există şi oameni de ştiinţă, cercetători care, datorită conştiinţei profesionale, nu se supun dogmelor depăşite de realităţile obiective. Astfel de urme pietrificate fiind imprimate nu numai de tălpi umane, ci şi de labele diferitelor animale mai mari, specialiştii respectivi ştiu foarte bine să le deosebească şi să le stabilească vechimea (desigur, aproximativă) prin diferite metode analitice moderne. Pe această linie a onestităţii profesionale, este de remarcat o carte a profesorului dr. A.E. Wilder Smith de la Universitatea Illinois, care, la vremea scrierii cărţii, avea trei doctorate şi publicase peste cincizeci de lucrări ştiinţifice. Aceasta a fost editată în anii '70 şi a fost tradusă ulterior şi în româneşte, sub titlul *Originea omului, destinul omului*. Pentru a-şi justifica lipsa de supunere la limitările dogmatice impuse de anumiţi specialişti asociaţi în consensul tăcerii, printre argumentările ştiinţifice ale cărţii, autorul a evidenţiat şi unul dintre cazurile reprobabile ale modului incorect de ascundere a acestor realităţi obiective:

> ...dr. Dubois, care l-a descoperit pe *Pithecanthropus erectus* în insula Java, a descoperit încă două cranii la acelaşi nivel al săpăturilor. Dar el a ţinut sub cheie timp de douăzeci de ani acele două cranii, care se asemănau cu cele ale băştinaşilor moderni din Australia, şi nu a scris nimic despre ele. Dacă s-ar fi ştiut despre existenţa acelor două cranii moderne găsite la acelaşi nivel cu *Pithecanthropus erectus*, cu siguranţă că un număr însemnat de teorii asupra semnificaţiei evoluţioniste a pitecantropului ar fi fost formulate altfel.

În cartea sa, nerespectând consensul ascunderilor, profesorul A.E. Wilder Smith a inclus şi două capitole în care a prezentat anumite cercetări privind realitatea clară a urmelor de om imprimate în era secundară. Wilder Smith a susţinut descrierea acestora, redată într-un stil scientizat, şi printr-o serie de fotografii făcute de el şi de alţi cercetători, care i le-au oferit pentru a fi incluse în lucrarea respectivă. Înregistrările fotografice incluse în ilustraţiile cărţii au

provenit din două zone bine cunoscute din SUA, datorită numeroaselor prezenţe de amprente arhaice edificatoare. Unul dintre aceste capitole, intitulat „Urme de om şi urme de dinozaur în albia unui râu" începe astfel:

> Nu ne-am fi aşteptat să găsim urme de om modern la sfârşitul Erei Mezozoice, în Cretacic (adică acum 140 de milioane de ani, după datele geologice din timpul scrierii cărţii). Şi totuşi există dovezi convingătoare [...]
> În albia râului Paluxy, în apropiere de Glen Rose, Texas – care a fost identificată ca o formaţie din cretacic –, au fost descoperite urme clare de dinozaur, brontozaur şi probabil şi de tiranozaur; [...] datarea lor e certă pentru geologi... Doar la câţiva metri de urmele dinozaurului, au fost descoperite, de asemenea, urme umane certe, de dr. Ronald T. Bird – de la Departamentul de Paleontologie Vertebrată a Muzeului American de Ştiinţe Naturale.
> [...] Chiar dr. R.T. Bird recunoaşte că urmele sunt absolut sigur umane.

Pentru a accentua constatarea profesorului Bird, care a studiat încă din anii '30 ansamblul urmelor de la Glen Rose şi bucăţile de rocă tăiate din albia râului având imprimate clar urmele respective, prof. A.E. Wilder Smith a citat şi următoarea specificare a acelui specialist, extrasă din studiul lui *The Natural History* publicat în 1939:

> Un moment am avut şi eu pietrele în mână – cele mai stranii lucruri de acest fel pe care le-am văzut în viaţa mea. Pe suprafaţa fiecăreia era imprimată forma unei tălpi de picior de om, *perfectă în orice amănunt*. Dar fiecare amprentă era de 38 de centimetri lungime.

Pentru profesorul R.T. Bird, acea lungime a urmei de 38 de centimetri apărând ca o dovadă că pe Pământ au existat şi uriaşi era însă ceva care nu putea fi acceptat, căci depăşea schema teoretică a evoluţiei omului. Însă mai mult decât atât: observarea pe malul acelui râu a urmelor evidente de dinozaur în apropierea urmelor a diferitelor feluri de oameni (obişnuiţi şi uriaşi), care fuseseră imprimate înainte de pietrificarea mâlurilor calcaroase survenită în era secundară, nu putea fi efectiv concepută ca adevărată de acel profesor paleontolog! De aceea, el a luat bucăţile de piatră tăiate din albia râului Paluxy, pe care erau imprimate urmele respective, şi le-a depus undeva pentru a nu mai fi văzute în mod public. Schema apariţiei

oamenilor numai cu câteva milioane de ani înaintea noastră era o idee atât de fixă în gândirea profesorul R.T. Bird, încât în studii asupra urmelor de la Glen Rose pe care le-a publicat ulterior nu a mai pomenit nimic despre amprentele umane. Le considera în mod simplist ca fiind falsuri. Şi totuşi, în anii care au urmat, pe o lungime de peste un kilometru, în rocile calcaroase ale acelui mal al râului Paluxy şi chiar în albia pietroasă, au mai fost descoperite şi alte urme specific umane, inclusiv ale unor copii.

Dezamăgit de o asemenea atitudine vădit neştiinţifică, profesorul A.E. Wilder Smith şi-a încheiat capitolul respectiv cu o consideraţie personală de un nivel superior:

> Adevărata piedică în calea progresului este prejudecata bazată pe o teorie veche, care produce un fel de barieră intelectuală. Dar, de îndată ce teoriile depăşite sunt înlăturate, se dă cale liberă progresului.

În cadrul celui de-al doilea capitol, „Urme de om în carbonifer şi cretacic", autorul nonconformist a redat amploarea descoperirilor pe teritoriul SUA a variate urme umane imprimate în diferite roci, citând un articol mai vechi publicat în *Scientific American* (ianuarie 1940) de cercetătorul A.C. Ingalls: specialişti care nu respectă limitările dogmatice au identificat amprente de picior omenesc „pe terenuri care se întind din statele Virginia şi Pennsylvania, până în Kentucky, Illinois, Missouri şi spre vest până în Munţii Stâncoşi". De asemenea, citând un studiu publicat în anul 1961 de cercetătorii americani H. Morris şi J.C. Whitcomb, a completat seria descoperirilor făcute până atunci: „Urmele de om de la Glen Rose, în formaţiile cretacice existente acolo, sunt urme ale unui om uriaş. În Arizona, California şi New Mexico s-au găsit urme uriaşe similare".

> Pentru a evidenţia importanţa remarcabilă a mulţimii de urme descoperite în malurile calcaroase ale râului Paluxy, arheologul Carl E. Baugh a înfiinţat în oraşul Glen Rose un muzeu al acestor vestigii extrem de valoroase din punct de vedere ştiinţific. Scopul era de a oferi publicului nu numai dovada existenţei diferitelor rase umane încă din era secundară, ci şi a faptului că însăşi specia umană este o creaţie a fiinţelor superioare care transpuneau pe Pământ planul divin. De aceea, pentru acest muzeu a ales o denumire cu totul sugestivă: *Creation Evidence Museum*.

Ilustraţia cărţii profesorului A.E. Wilder Smith este într-adevăr nu numai convingătoare, ci şi impresionantă pentru cei care percep amploarea acestei probleme a protoistoriei umane. Ofer cititorului câteva imagini semnificative, care ne transpun într-o lume a unor legende foarte adevărate: în urmă cu peste o sută de milioane de ani, pe un teren al unui mare depozit sedimentar de mâl calcaros doar parţial întărit, au trecut pe rând, la intervale nu prea mari, atât dinozauri (urme mai numeroase) ale căror labe cu câte trei gheare (figura 35) au lăsat urme mai adânci, cât şi brontozauri ale căror labe aveau câte patru gheare mai scurte, dar mai late (figura 36). Dar tot pe traseul respectiv au trecut şi oameni, ale căror urme indică însă existenţa a trei rase cu totul diferite, care ar fi coexistat deci în aceeaşi perioadă preistorică pe actualul teritoriu american: o primă rasă ar fi fost a unor oameni primitivi, care, umblând cu picioarele goale (figura 37), au lăsat urma unui deget mare ceva mai dezvoltat lateral, specific totuşi hominizilor, şi nu maimuţelor. O a doua rasă ar fi a oamenilor mai perfecţionaţi biologic,– urmele tălpilor lor fiind foarte asemănătoare celor din zilele noastre (figura 38). În amprentele respective lipsind detaliile degetelor, rezultă că acei oameni din cretacic purtau încălţăminte (figura 39), atât adulţii, cât şi copiii. O a treia rasă distinctă a fost evidenţiată de urme având lungimi între 38 şi 45 de centimetri (figura 40 şi figura 41), ceea ce evidenţia fiinţe umane mult mai înalte, care de asemenea purtau încălţăminte (la greutatea lor sporită, tălpile unor picioare neîncălţate ar fi imprimat mai evident detalii ale degetelor).

Desigur, pentru persoanele neinformate despre asemenea dezvăluiri privitoare la o realitate ascunsă, ipoteza existenţei anumitor civilizaţii (care confecţionau şi încălţăminte) în mezozoic pare utopică. Reamintesc însă că în al doilea articol al său (vezi nota 18), domnul D.C. Brăneanu a reluat şi o imagine a urmelor de sandale imprimate în cretacic, descoperite de geologul american W.J. Meister într-o rocă din statul Utah. Totodată a evidenţiat la rândul său amploarea descoperirilor de urme umane în roci cretacice şi în alte state americane, ale căror cercetări au condus de asemenea la constituirea unei literaturi neconformiste. În acest sens, a menţionat următoarele cazuri mai evidente: urme de oameni obişnuiţi – pe malul fluviului Mississippi şi la Carson, în statul Nevada; urme de uriaşi, în statele Virginia, New Mexico şi Oklahoma pe malul fluviului Arkansas, lângă Tulsa.

Dar de fapt asemenea urme de om imprimate în cretacic au fost găsite şi pe alte continente. Localnicii, neştiind originea lor foarte veche, le-au pus cel mai adesea pe seama unor eroi legendari, care au trăit în regiunile respective. Două exemple din India sunt mai bine cunoscute prin asemenea interpretări mitice.

În sudul Indiei, lângă marele oraş Chennai (fostul Madras), numeroşi creştini fac pelerinaje la două grote dintr-un munte din apropiere, fiindcă în una a trăit ascuns un timp apostolul Toma, iar din cealaltă acesta îşi lua apa zilnic. Or, în prima, se află imprimată urma unei mâini de uriaş, iar în a doua, pe o lespede ar exista urma unei tălpi de om. Prin apostolatul său, Toma a convertit la creştinism populaţia din împrejurimi, iar de-a lungul timpului, localnicii, necunoscând adevărata origine şi vechimea acelor urme (din era secundară), i le-au atribuit apostolului Toma, care le-ar fi imprimat în stânci prin energiile sale miraculoase.

Un al doilea exemplu se află în apropierea oraşului Badrinath: acolo există urma unei tălpi de uriaş, imprimată în piatră. Vechi tradiţii locale religioase i-au atribuit-o puternicului zeu Vişnu, divinitate principală din trinitatea considerată în hinduism ca asigurând echilibrul în întregul univers. Este, desigur, evident faptul că, în ambele cazuri, urmele respective au fost imprimate cu peste o sută de milioane de ani în urmă şi nu au nici o legătură cu acele fiinţe de spiritualitate avansată, respectate şi prin asemenea atribuiri simbolice.

Din interesanta sa colecţie, inginerul Dan Brăneanu (din Bucureşti), un cercetător al diferitelor enigme ce ne orientează spre cunoaşterea altei preistorii mai adevărate, mi-a oferit două fotografii ale unor urme de oameni imprimate în calcare cretacice, dar din ţara noastră!

O fotografie pe care a făcut-o personal într-o zonă bogată în legende şi în vestigii dintr-un trecut neştiut, lângă comuna Cetăţeni, Argeş (unde, după cum am afirmat mai sus s-ar fi dezgropat două schelete de oameni înalţi), a redat o imprimare foarte sugestivă: pe un versant calcaros din aval de foarte vechiul schit Cetăţuia, patru urme identice şi simetrice (figura 42), ale căror dimensiuni şi forme sugerează amprente umane, par a fi fost imprimate într-un mâl calcaros suficient de moale, fiind mai adânci decât cele redate ca exemple în ilustraţia anterioară. Sesizând încă din trecut această asemănare, dar fără a percepe zecile de milioane de ani care s-au scurs de la

imprimările respective, bătrânii localnici au legat aceste urme de legende mai apropiate, denumindu-le totuşi foarte sugestiv *paşii domniţei*.

A doua imagine este o fotografie făcută de domnul V. Iancu cu mai multe decenii în urmă, într-o altă zonă cu mari depozite calcaroase din era secundară, pe valea râului Cerna, în apropiere de comuna Topleţ, Caraş-Severin. Fotografia prezintă o urmă solitară (tectogeneza ce a urmat în era terţiară modificând puternic relieful local), ce are însă o valoare documentară sporită (figura 43): pe de o parte, forma clară a tălpii de om este întru totul evidentă; pe de altă parte, acea „căptuşire" ulterioară a ei cu un alt strat calcaros sedimentar demonstrează şi mai categoric vechimea ei mezozoică. Dar şi în acest caz localnicii, sesizând asemănarea cu urma tălpii unui om, au legat-o de o legendă locală, însă mult mai veche: ar fi urma tălpii unui erou legendar, din timpul când pe acolo trăiau uriaşii – ar fi urma lui Gruia lui Novac! (Cititorul a reţinut, desigur, menţionarea anterioară a faptului că uriaşilor care au trăit în zona munţilor Mehedinţi li se dăduse şi numele Novaci.)

Mergând personal cu ani în urmă în comuna Topleţ pentru a afla localizarea unei stânci mari sculptate dintr-o vechime necunoscută, înfăţişând un cap purtând o tiară oarecum similară celor ale faraonilor, un localnic mi-a arătat mai întâi o urmă legendară: după cum au tot transmis bătrânii din memorii arhaice, pe malul apei Cerna, pe o bucată de stâncă prăvălită, ar fi fost imprimată urma copitei calului zburător al altui erou mitic, căruia într-o perioadă mai apropiată i s-a dat numele de Iovan Iorgovan.

Dar o urmă de om incitantă, imprimată însă într-un strat de mâl nisipos pietrificat în urmă cu peste o sută de milioane de ani într-o mare masă de gresie, a fost descoperită în vara anului 2008 către baza masivului Ceahlău din Carpaţii Orientali. Atunci, în cursul unei inspecţii de rutină, geologul Constantin Andraş (de la Administraţia Parcului Naţional al acestui munte care atrage mereu turişti prin frumuseţile sale naturale) a remarcat existenţa unei adâncituri ciudate pe suprafaţa verticală a unei stânci din gresie, aflată printre marile blocuri pietroase împrăştiate haotic de frământările tectonice ale ridicării muntelui. Atenţia i-a fost atrasă de fapt de forma oarecum simetrică a micii adâncituri cu un contur asemănător urmei unei tălpi

de om ce avea o încălţăminte uşoară. Măsurând-o, lungimea de 28,5 centimetri i-a întărit oarecum ideea asemănării respective (figura 44), însă ca geolog, legat de cele învăţate în studenţie, a alungat un timp ideea sugerată pe moment de imaginea văzută în pădurea cu brazi. Dar, lungimea şi forma respectivă corespunzând exact încălţămintei masculine măsura 42, geologul a fost stimulat să facă cercetări şi chiar să ceară avizul unor persoane competente. Convingându-se că forma perfectă de talpă era lipsită de alte asperităţi care ar fi fost inerente în urma căderii unei pietre în stratul iniţial de mâl uşor întărit, după doi ani, cu o anumită reţinere, a publicat fotografia amprentei într-un ziar din Piatra Neamţ, sub titlul „Urmă de om veche de o sută de milioane de ani".

Este, desigur, evident faptul că un om a trecut prin zona respectivă, a imprimat cândva acea urmă, pe când măreţul munte încă nu fusese ridicat de mişcările tectonice, pe suprafaţa fără o pantă deosebită a unui gros depozit sedimentar de mâl nisipos. Nu după mult timp, acesta a fost pietrificat prin aceleaşi fenomene fizice extraordinare care în jurasic şi cretacic au transformat marile depozite sedimentare de pe mari suprafeţe ale întregii planetei în roci calcaroase şi în masive de gresii. Abia după o altă perioadă neştiută a avut loc orogeneza şirului de munţi din culoarul de fliş al Carpaţilor Orientali, printre care cel mai impunător a fost masivul Ceahlău.

Extinsele studii geologice privind formarea reliefului Carpaţilor Orientali şi o sinteză publicată de geologul Constantin Grasu[19] privind formarea şirurilor muntoase din judeţul Neamţ au evidenţiat o datare generică: înălţarea Ceahlăului (1.904 m) s-ar fi produs în etape succesive, imensele mişcări orogenetice alpine din zona respectivă a flişului începând în cretacic şi continuând şi în paleogen. Extraordinarele forţe telurice care au condus la încreţirea scoarţei planetare în partea estică a şirului central al Carpaţilor Orientali au sfărâmat imensele depozite de calcare şi gresii pietrificate şi le-au ridicat la diferite înălţimi ca mase stâncoase dezordonate. În manifestările haotice ale scoarţei, porţiunea de sol orizontal pietrificat pe care rămăsese imprimată acea urmă de om a ajuns în urmă cu câteva zeci de milioane de ani printre mulţimile de blocuri stâncoase aduse la diferite înălţimi, ca o bucată de stâncă de gresie răsturnată, amprenta rămânând în final pe o faţă verticală a stâncii respective. (Se pare că

în diferitele poze făcute de domnul C. Andraş în preajma acelei stânci s-ar mai găsi două urme similare, dar identificarea lor corectă impune o cercetare mai laborioasă.)

Dar, faţă de aspectul amprentei din figura 44, se constată în plus un fapt foarte important: o bună perioadă de timp înainte de marile mişcări telurice ale ridicării munţilor din culoarul de fliş, alte modificări intermediare ale reliefului local au făcut ca porţiunea de sol pietrificată într-o masă de gresie purtând mica urmă umană să rămână sub o pânză de apă bogată în săruri, probabil calcaroase. În răstimpul respectiv, în forma alveolară a tălpii s-a depus un strat subţire din acele săruri, care aveau o culoare diferită de cea a gresiei. Datorită presiunii masei de apă şi poate unei temperaturi mai ridicate faţă de cea din zilele noastre, sărurile respective au pătruns prin porozităţile specifice fostei suprafeţe de mâl şi s-au impregnat efectiv în masa de gresie. Cimentarea a fost într-atât de intimă, încât vibraţiile şi şocurile teribile generate de forţele uriaşe de împingere care au ridicat treptat imensele mase de stânci şi conglomerate care au constituit înaltul masiv Ceahlău nu au dezlipit acea căptuşeală minerală din interiorul formei tălpii. În fotografiile făcute de domnul C. Andraş se pot vedea doar unele fisuri discrete ale stratului străin rezistent. Or, prezenţa acestei căptuşeli dintr-o altă substanţă decât cea a stâncii evidenţiază două aspecte esenţiale: în primul rând, demonstrează că acea formă de talpă umană *nu este un fals* făcut de vreun mistificator din prezent, aşa cum afirmau cu o uşurinţă intenţionată diferiţi „specialişti", în cazul urmelor găsite în alte locuri din lume. Nimeni nu ar fi în stare să realizeze în mijlocul unei păduri puţin circulate o atare cimentare a unor săruri în acel perete vertical de gresie. În al doilea rând, se confirmă clar vechimea de peste o sută de milioane de ani a acelei urme umane imprimate iniţial într-un strat de mâl gros oarecum întărit, care a devenit cândva, probabil în cretacic, o rocă masivă de gresie! Astfel, se confirmă însăşi *existenţa în acest loc din lume, încă din mezozoic, a unui grup mai mare sau mai mic de oameni care nu umblau cu picioarele goale, ci purtau încălţăminte*!

După cum am menţionat anterior, există o anumită asemănare între această urmă de talpă umană imprimată pe stânca din gresie de pe Ceahlău şi urma din calcarele văii Cernei (figura 43) de lângă Topleţ: ambele amprente au aproximativ aceeaşi formă specifică

piciorului unui adult; ambele au fost imprimate în mâluri pietrificate în cretacic, indicând un fapt remarcabil: în întregul spaţiu carpatin, în era secundară exista o rasă de oameni care purtau încălţăminte în deplasările lor la poalele şirurilor de munţi cristalini formaţi în Carpaţii Orientali şi Meridionali! De asemenea, ambele forme au fost căptuşite ulterior cam în aceeaşi perioadă de apele bogate în săruri ale unei aceleiaşi mări, fapt ce ar putea indica în plus atât teribilul val de radiaţii care a pietrificat calcarele şi gresiile de pe mari suprafeţe terestre, cât şi uriaşele mişcări telurice care au urmat, modul în care ar fi dispărut populaţia civilizată neştiută care exista în întregul bazin carpatin.

Desigur, nu se pot oferi explicaţii categorice privind modul în care depozite sedimentare imense de mâluri calcaroase şi silicioase, groase uneori chiar de zeci de metri, au fost petrificate în roci masive care – ulterior, în alte epoci geologice – au fost ridicate şi înălţate ca masive muntoase prin manifestări tectonice extraordinare. Dar este evident faptul că cimentările au rezultat şi în urma unor fenomene calorice foarte intense, generate fie din interiorul materiilor planetare, fie de emisii solare extraordinare sau de la obiecte cereşti neştiute. Asemenea fenomene extrem de intense, care s-au produs în special în jurasic şi cretacic, aveau evident efecte distrugătoare pentru formele de viaţă existente în zonele terestre afectate termic. Or, legat de asemenea procese de uscare şi cimentare, este de remarcat un amănunt semnificativ: faptul că urmele labelor dinozaurilor şi cea a tălpii goale a unui om de pe malul râului Paluxy (figurile 35 şi 37), precum şi cele ale oamenilor încălţaţi de pe acelaşi mal calcaros (figurile 39 şi 40) sau din munţii României (figurile 43 şi 44) şi din alte ţări au fost petrificate atât de puternic, încât s-au menţinut nemodificate peste o sută de milioane de ani, sugerează că uscarea şi cimentarea maselor sedimentare s-a produs rapid sub acţiunea unor temperaturi ridicate.

Este însă de remarcat şi un alt fapt: asemenea fenomene teribile au fost păstrate ca amintiri în memoria ancestrală a omenirii, prin mituri şi legende care depăşesc în mod sugestiv istoria oferită de ştiinţele contemporane pentru originea şi evoluţia omenirii. Şi, pentru a complica mai mult modul în care s-au putut transmite amintirile unor mari catastrofe planetare, diferiţi înţelepţi din vechime au afirmat mereu că au existat şi alte omeniri anterioare, care au tot fost distruse

periodic! Or, asemenea mitizări, desconsiderate în lumea modernă ca fiind produse ale imaginației unor oameni predispuși fabulației din lipsa unor cunoașteri științifice, încep să fie tot mai des demonstrate ca având un fond real. Chiar urmele unor picioare umane încălțate, imprimate în roci în urmă cu peste o sută de milioane de ani sunt dovezi ale altei istorii! Dar dovezi foarte categorice în acest sens sunt și scheletele diferitelor tipuri de uriași (care în mod lipsit de onestitate științifică sunt ascunse cunoașterii publice), precum și impresionantele construcții și opere de artă megalitice descoperite pe întregul glob terestru. Și pentru a fi și mai sugestive, cunoștințe profund științifice stranii se regăsesc în vechi scrieri ale unor civilizații antice care nu aveau aparatură și laboratoare pentru cercetări – fapte sesizate de tot mai mulți oameni de știință din diferite domenii.

Unul dintre multiplele exemple edificatoare ale cunoștințelor antice privind existența reală a mai multor omeniri anterioare a fost descris în secolul al IV-lea î.e.n. de filozoful grec Platon, care a redat în *Critias* relatarea unui descendent al lui Critias, dialogul purtat (în secolul al VI-lea) de bătrânul preot egiptean Sankis (de la templul zeiței Neith, din Sais) cu discipolul său grec Solon (care avea să fie ulterior înțeleptul legislator al Atenei). Iată un fragment semnificativ, ce redă modul realist în care și anticii selectau în interpretările lor fondul faptic conținut în legende:

> Oamenii au tot fost distruși și vor mai fi distruși încă în multe feluri. Prin foc și prin ape au avut loc distrugerile cele mai grave. Au fost însă altele mai reduse, în mii de feluri. Căci ceea ce se povestește și la voi, că odinioară Phaeton, fiul lui Helios, care înhămase caii la carul tatălui său, nefiind în stare să-i dirijeze pe drumul tatălui său, a ars tot ce era pe pământ și a pierit și el însuși lovit de trăsnet – toate acestea spunându-se în formă de legendă. Iată însă adevărul: uneori se produce o deviere a corpurilor care se deplasează în cer, în jurul Pământului. Și, la intervale de timp mult îndepărtate, tot ce a fost pe Pământ a tot pierit prin supraabundența focului. Atunci, toți cei care locuiau în munți, în locuri înalte și în ținuturi uscate, au pierit mai repede decât cei care trăiau aproape de fluvii și de mare [...]
> Din contra, în alte perioade, când zeii purificau pământul prin ape și îl scufundau, numai păstorii de vite și ciobanii din munți erau salvați, dar locuitorii orașelor de la voi erau duși de ape-fluvii în mare. În mod opus, în această țară [Egiptul – n.n.] nici atunci și nici în alte cazuri apele nu au coborât din munți la câmpii... De aceea se spune că aici s-au păstrat cele mai vechi tradiții [...] Însă la voi și la alte popoare, de câte ori lucrurile sunt slab organizate, iată că din nou, la intervale regulate, ca un flagel, valurile cerului se revărsau asupra voastră și nu lăsau să supraviețuiască dintre voi decât analfabeții și ignoranții. Astfel redeveneați din nou tineri începători, fără să știți nimic din ceea ce s-a petrecut aici, și nici la voi, în timpurile din vechime. Căci aceste genealogii pe care le citezi pentru moment, oo, Solon, privind evenimentele de la voi, diferă foarte puțin de poveștile copiilor. Și mai întâi, voi nu vă amintiți decât de un potop terestru, pe când au fost mai multe anterior.

Au trecut mai bine de două milenii și jumătate de la acele dezvăluiri dramatice ale bătrânului preot inițiat din Egiptul antic. Treptat, cunoașterile, științele, civilizația și spiritualitatea omenirii au progresat mult, în unele zone ale globului obținându-se nivele superioare, în special în cursul secolului XX. Totuși, din păcate, se menține în mod regretabil o anumită plafonare în cunoașterile de fond ale marilor adevăruri: la foarte multe explicații și scheme științifice actuale li se pot aplica și acum aprecierea înțeleptului din Sais: acestea *diferă foarte puțin de poveștile copiilor*... Or, o asemenea constatare a fost exprimată către finalul vieții sale chiar de marele fizician savant Albert Einstein[20], care a temperat-o însă printr-o justificare mai mult ca o compasiune:

> Un lucru am învățat de-a lungul vieții: toată știința modernă supusă testului realității este primitivă și copilărească – dar este cel mai prețios lucru pe care îl avem...

După cum am menționat și anterior, în acțiunile penibile de limitare a cunoașterii celor mulți, prin explicații foarte subiective, se urmărește chiar și desconsiderarea seriei de demonstrații materiale prezentate mai sus. Dar asemenea atitudini nu vor mai putea fi menținute mult timp de oamenii de știință implicați în susținerea obligată a actualelor scheme ale apariției și evoluției speciei umane terestre. Evident, acestora le este foarte greu să accepte desfășurarea unor experimente atât de îndelungate și variate ale perfecționărilor succesive aplicate ființei umane și chiar existența unor civilizații ciclice la fel de experimentale, în decursul a peste o sută de milioane de ani (se pare chiar cu mult mai mult). Faptul este, desigur, regretabil, căci menținerea dogmatică a schemelor respective pare să fie tot mai

simplistă şi, în mod real, aşa cum se exprimase şi eruditul profesor A.E. Wilder Smith, se constituie într-o frână a progresului cunoaşterii pentru întreaga omenire.

În zilele noastre, tot mai mulţi oameni de ştiinţă conştientizează totuşi gravitatea cantonării în scheme şi concepţii rigide departe de adevăruri, care după un timp vor fi părăsite în confruntările cu realităţile care se descoperă mereu. Pe această linie, fizicianul savant David Bohm (profesor la Universitatea din Londra) atenţiona[21] comunităţile ştiinţifice şi pe toţi cei care îşi doresc extinderea tot mai mare a cunoaşterilor obiective asupra unui aspect de fond imperativ:

> Trebuie să fim extrem de atenţi la faptul că teoriile noastre nu sunt „descrieri ale realităţii aşa cum este ea", ci mai degrabă forme de înţelegere mereu schimbătoare care pot să arate sau să indice o realitate care este implicită şi nu este în fond descrisă ori specificată în totalitatea ei.

Remarcând însă diversele tentative penibile de ascundere a realităţilor obiective şi chiar de denaturare a acestora, savantul atrăgea în continuare atenţia şi asupra altui aspect: necesitatea respectării de către oamenii de ştiinţă (ca, de altfel, de către toţi oamenii) a principiului fundamental care ne face pe toţi să fim oameni:

> Pentru a răspunde provocării care ne stă în faţă, noţiunile noastre de cosmologie şi cele privind natura generală a realităţii trebuie să ţină seamă în mod consistent de *conştiinţă*.

Note

1. R. Charroux, *Histoire inconnue des hommes depuis cent mille ans*, R. Laffont, Paris, 1963; *Le livre des secrets trahis*, R. Laffont, Paris, 1966; *Le livre des maîtres du monde*, R. Laffont, Paris, 1967; *Le livre des mondes oubliées*, R. Laffont, Paris, 1971; *L'Énigme des Andes*, R. Laffont, Paris, 1974. E. von. Däniken, *Amintiri despre viitor*, Editura Politică, Bucureşti, 1970; *Zurück zu den Sternen*, Econ, Düsseldorf, 1969; *Aussaat und Kosmos*, Econ, Düsseldorf, 1972; *Der GötterSchock*, Goldmann, München, 1992; *Fremde aus dem All*, Goldmann, München, 1995. A. Tomas, *We Are Not the First*, Souvenir Press, Londra, 1971. L. Bürgin, *Geheimakte Archäologie*, Bettendorf, München, 1998.

2. D. Saurat, *L'Atlantide et le règne des géants*, Denoel, Paris, 1954. M. Chatelain, *Nos Ancêtres venus du cosmos*, R. Laffont, Paris, 1975. R.W. Drake, *Cosmic Continents*, Madras, India, 1986. C. Knight, şi R. Lomas, *Aparatul lui Uriel*, Aquila '93, Oradea, 2002.
3. N.F. Jirov, *Atlantida*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967. A.E. Wilder-Smith, *Originea omului, destinul omului*, 1957. M.A. Cremo şi R.L. Thompson, *Arheologia interzisă*, Mar, Constanţa, 2007.
4. B. Creme, *The Great Approach*, Share International Foundation, Los Angeles, 2001.
5. J. Bergier, *Le livre de l'inexplicable*, Albin Michel, Paris, 1972. T.M. Rodriguez, *Mari mistere ale trecutului*, Litera, Bucureşti, 2008.

6. Fiinţele spirituale superioare venite din spaţiu şi chiar şi cele umane terestre care au ajuns la treapta a cincea a evoluţiei (a iniţierii) au obţinut şi puterea de a confecţiona din materii fine asociate cu materii grele, prin concentrarea energiilor propriei voinţe, a unor trupuri foarte asemănătoare trupurilor carnale. În cunoaşterile iniţiatice orientale li s-a consacrat numele *mayavirupa*. Durata funcţională a acestora poate fi doar de câteva ore sau zile în cazul demonstraţiilor miraculoase, dar poate fi şi de zeci sau chiar sute de ani în cazul anumitor acţiuni, cum a fost, de exemplu, cazul istoric al regilor divini. Procesele fizice ale creării acestor *mayavirupa* constau în materializări foarte detaliate, din diferite materii invizibile, ale „formelor-gând" modelatoare – concepute atât pentru structurarea interioară şi exterioară a trupului respectiv, cât chiar şi pentru îmbrăcăminte.
7. Importanţa legăturilor cu fiinţe divine ale înţeleptului Enoh a fost consemnată repetat în Biblie: în *Facerea* (*Geneza*) – capitolul 5, versetele 21-24; *Evanghelia lui Luca* – capitolul 3, versetul 37; *Epistola apostolului Iuda* – versetul 14; *Epistola apostolului Pavel către Evrei* – capitolul 11, versetul 5.
8. În vechiul text ebraic *Cartea Jubileelor* (capitolul IV, versetele 17 şi 21-22), patriarhul Enoh a fost prezentat astfel (V. Kernbach, *Dicţionar de mitologie generală*): „Cel dintâi dintre fiii oamenilor, din cei care s-au născut pe pământ, care a învăţat scrisul, ştiinţa şi înţelepciunea şi care a scris despre semnele cerului, după rânduiala lumilor, într-o carte", după ce „a fost cu îngerii Domnului şase jubilee de ani şi ei l-au ajutat să vadă tot ce este pe pământ şi în ceruri". (Un „jubileu" fiind de 50 de ani, rezultă că înţeleptul Enoh ar fi fost „cu îngerii Domnului" timp de trei sute de ani!)

9. *Le livre d'Enoch*, R. Laffont, Paris, 1975.

10. În prefaţa ediţiei franceze, cercetătorul Fr. Maziere explica tăinuirea acestui text, citând un fragment dintr-o scrisoare din secolul al III-lea a lui Origen, unul dintre marii Părinţi ai tinerei Biserici creştine, adresată unui alt prelat al vremii: „Încă din trecut, înţelepţii evrei nu lăsau la îndemâna credincioşilor scrierile care pot sugera îndoieli sau contestări ale dogmelor preoţilor; totuşi, aceştia le păstrează ca texte ascunse sau secrete". (Din păcate, acest procedeu a fost extins până în zilele noastre şi la Bisericile creştine, dar, şi mai grav, în toate domeniile ştiinţelor actuale.)

11. V. Kernbach, *Dicţionar de mitologie generală*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989.
12. F. Gheorghiţă, *Enigme în Galaxie*, Junimea, Iaşi, 1983 ; *Strălucitorii galactici*, Coresi, Bucureşti, 2009, figura 69.
13. R.W. Drake, *Astralii în Antichitate. Grecia şi Roma*, Polirom, Iaşi, 1996.
14. Diodor din Sicilia, *Istoria universală*, vol. III, Obiectiv, Craiova, 2007.
15. N. Densuşianu, *Dacia preistorică*, Obiectiv, Craiova, 2010.
16. E. Şendrea, „Pe urmele uriaşilor", almanahul revistei *Ateneu*, Bacău, 1988.
17. G. Tudor, *Tărâmul enigmelor*, Grupul de Presă Macri, Bucureşti, 2004.
18. D.C. Brăneanu, „Amprente în stâncă", *Magazin*, 8 şi 15 ianuarie 2009.
19. M. Ciobanu, C. Grasu, V. Ionescu, *Monumente ale naturii din judeţul Neamţ*, CPJ Neamţ, Piatra Neamţ, 1972.
20. Albert Einstein, *Cuvinte memorabile*, Humanitas, Bucureşti, 2005.
21. D. Bohm, *Plenitudinea lumii şi ordinea ei*, Humanitas, Bucureşti, 1995.

Capitolul V

Strălucitorii din Orion

„Lui Sri Aurobindo i-au trebuit ani să înveţe cum să-şi liniştească mintea şi să călătorească în interior; dar când a reuşit, a descoperit... un ţinut dincolo de timp şi de spaţiu... populat de fiinţe nonfizice atât de avansate faţă de condiţia umană, că ar putea să facă să părem copii.
[...] Sri Aurobindo a observat, de asemenea, că în acest ţinut luminos nu mai eşti limitat să preiei informaţia «pas cu pas», ci o poţi asimila în «cantităţi masive» şi, dintr-o singură privire, poţi percepe «întinderi mari de spaţiu şi timp»."

Michael Talbot, *Universul holografic*

Cele două cărţi ale lui Enoh: cea antică, a înţelepciunii, şi cea actuală, a cunoaşterii

În textele canonice din Vechiul Testament care au fost atribuite anumitor profeţi evrei se regăsesc, în diferite secole ale antichităţii, aceleaşi fapte miraculoase: legături şi comunicări des repetate între aceştia şi îngerii Domnului, sau chiar direct cu divinul Yahweh. Profeţii respectivi primeau indicaţii şi informaţii prevestitoare de la fiinţe strălucitoare care nu aparţineau lumii întrupaţilor, cel mai adesea în cursul unor viziuni luminoase percepute numai de ei, dar şi prin voci – de asemenea auzite numai de ei –, pe o cale telepatică ascunsă. În fapt, datorită anumitor capacităţi intime descătuşate prin

gânduri şi fapte dedicate unei etici spirituale superioare, au obţinut ridicarea nivelului frecvenţelor vibratorii ale propriului suflet. Astfel, erau identificaţi şi aleşi ca buni receptori-mijlocitori între fiinţele spirituale superioare strălucitoare şi cei care ajunseseră să creadă în existenţa unui singur Dumnezeu creator şi atotputernic. Dar succesiunea unor astfel de evenimente „luminoase" a avut şi altfel de efecte asupra anumitor profeţi : au devenit capabili să facă şi felurite minuni ! Datorită complexelor manifestări miraculoase în care au fost implicaţi unii dintre ei, care au impresionat profund populaţia ebraică antică –, cei mai importanţi transmiţători ai comunicărilor divine, adulaţi încă din mileniul II î.e.n., dar în special în cursul mileniului I –, au fost pe rând Moise, Isaia, Daniel şi Iezechiel. Instruirea spirituală fundamentală însoţită de legi ale eticii sociale la fel de fundamentale transmise prin Moise de Strălucitorul „al cărui faţă nu poate fi privită de oameni" a făcut ca acest ales să fie considerat cel mai mare profet antic din Orientul Apropiat.

Textele cărţilor lui Moise – cuprinse în *Pentateuh* – au oferit astfel în mileniile următoare un bogat fond religios educativ, îmbinat cu un conţinut istoric important. Totuşi, scrierile respective nu au redat şi cunoaşteri cu caracter ştiinţific de felul surprinzătoarelor informaţii astronomice primite de patriarhul Enoh cu multe milenii mai înainte – fapt rămas însă uitat, întrucât *Cartea lui Enoh* nu a fost acceptată canonic şi a fost considerată de-a lungul timpului doar un text apocrif... Şi a rămas mereu ascunsă, deşi variatele consemnări cu fond ştiinţific i-au fost transmise acelui ales dintre oamenii din zonă de numeroşi „îngeri" care coborâseră din înălţimi spaţiale neştiute !

Însă patriarhul Enoh nu a fost numai un iniţiat al unor cunoaşteri superioare „aduse din cer". El a devenit efectiv şi un profet al poporului evreu, întrucât anumiţi îngeri i-au oferit şi viziuni privind epoci din viitorul dezvoltării omenirii ! Astfel, prin scrierile lăsate cu peste zece milenii înaintea erei noastre, a transmis poporului său şi, prin acesta, întregii omeniri profeţii importante transcrise în *Cartea lui Enoh*. Iată ce specifica în acest sens încă de la începutul acestui text :

Capitolul I

2. *Aceşti îngeri mi-au revelat toate lucrurile şi mi-au dat înţelegerea a tot ceea ce am văzut, care nu trebuie nicicum să se întâmple în această generaţie, ci într-o generaţie îndepărtată, spre binele aleşilor* (sublinierea noastră)
3. Tocmai prin ei am putut să vorbesc şi să discut cu cel care trebuie să părăsească într-o zi lăcaşul său ceresc, sfântul şi atotputernicul, Seniorul acestei lumi.
4. Care trebuie să calce într-o zi pe culmea muntelui Sinai, apărând în tabernacolul său şi manifestându-se în toată forţa puterii sale cereşti.

Este, desigur, remarcabilă cunoaşterea şi la popoarele antice din Orientul Apropiat a existenţei *Seniorului acestei Lumi*. Dar în Orientul Îndepărtat, în zona indo-tibetană, cunoaşterea respectivă a fost dezvoltată mult mai amplu, tot în baza unor revelaţii primite de la fiinţe superioare: *Seniorul Pământului* – având numele *Sanat Kumara* – este o înaltă fiinţă spirituală, care menţine legătura cu *Logosul Solar*, urmărind şi stimulând permanent evoluţia planetei noastre sub toate aspectele, în cadrul planului conceput pentru ansamblul întregului sistem solar. Or, „şederea" acestei fiinţe superioare în spaţiul planetei noastre ar fi într-adevăr numai de ordinul eonilor, îndeplinirea unei anumite părţi din planul evoluţiei terestre o ridică pe încă o treaptă a propriei evoluţii spirituale – fapt ce o va conduce către alte misiuni galactice. Enoh aflase deci şi el un fapt neştiut nici în zilele noastre de majoritatea oamenilor: *Seniorul acestei lumi trebuie să părăsească într-o zi lăcaşul său ceresc*. Vechilor hinduşi li s-a revelat chiar şi o cunoaştere de o amploare ce depăşeşte imaginaţia umană: de la începutul formării Pământului, s-au mai succedat alţi doi *Sanat Kumara*. După îndeplinirea sarcinilor preluate pentru anumite faze ale evoluţiei planetare, avansând în propria dezvoltare a capacităţilor spirituale, aceştia au plecat pe rând în alte lăcaşuri cereşti.
În literatura cunoaşterilor teozofice provenite din Orientul Îndepărtat s-a menţionat chiar şi faptul că la vechii evrei această înaltă fiinţă spirituală a fost cunoscută sub numele *Yahweh*. În contextul respectiv, s-a specificat şi un detaliu semnificativ: strania profeţie a lui Enoh dintr-o viziune oferită de îngeri privind coborârea acestui *Senior al Lumii* pe muntele Sinai s-a realizat într-adevăr, dar multe milenii mai târziu, în timpul vieţii lui Moise!

Dat fiind nivelul său spiritual înalt, Enoh a beneficiat şi de o iniţiere supremă : îngerii l-au luat cu ei într-o călătorie deasupra globului terestru, ca să-l ducă apoi în ceruri printre anumite constelaţii, chiar până în faţa tronului Atotputernicului Divin. „Luarea" lui de pe Pământ, menţionată şi în Biblie, în *Facerea* (capitolul 5, versetele 21-24), a fost descrisă mai extins în *Cartea lui Enoh*. Iată câteva versete semnificative :

Capitolul XII
1. Înainte de împlinirea tuturor acestor lucruri, Enoh a fost luat de pe pământ; şi nimeni nu ştia unde a fost luat şi nici ce a devenit el.
2. Toate zilele sale le-a petrecut cu sfinţii şi cu veghetorii.

Capitolul XIV
10. Am fost luat astfel până la cer şi am ajuns imediat la un perete zidit cu pietre de cristal. Flăcări mişcătoare îi învăluiau contururile. Am început să fiu cuprins de frică [...]
19. Din acest tron puternic, curgeau torente de flăcări.
21. Şi era cineva aşezat pe acest tron de glorie.
22. Al cărui veşmânt era mai strălucitor decât soarele şi mai alb decât zăpada.
23. Şi nici un înger nu era capabil să-l privească în faţă pe Gloriosul şi Magnificul, nici să se apropie de el; nici un ochi de muritor nu ar putea să-l contemple. Un foc strălucitor arde în jurul lui.

Faţă de dorinţa profundă a lui Enoh de a cunoaşte tot mai mult, iniţierea lui s-a desfăşurat şi după extraordinarul eveniment redat mai sus; îngeri superiori l-au luat, ca entitate spirituală (trupul rămânându-i în somn letargic la sol), şi în alte călătorii în spaţiu:

Capitolul LXX
4. Şi Mihail, unul dintre arhangheli, m-a prins de mână, m-a ridicat şi m-a condus în sanctuarul clemenţei şi al dreptăţii. [...]
6. Şi el a ascuns spiritul lui Enoh în cerul cerurilor. [...]
10. Şi eu am văzut nenumăraţi îngeri, mii de mii, miriade de miriade, care înconjurau tronul de glorie.

Descrierile viziunilor pe care le-a avut acest patriarh antic în cursul antrenării sufletului său în călătorii chiar şi până în *cerul cerurilor*, precum şi ale variatelor explicaţii cu fond ştiinţific care i-au fost oferite constituiau, desigur, un fond cognitiv care depăşea posibilităţile unor „descoperiri ştiinţifice" în perioada antediluviană a trăirii sale. Se pare că, aşa cum i-au cerut imperativ acele fiinţe cereşti, Enoh ar fi consemnat un tezaur mult mai bogat de cunoaşteri şi, evident, deosebit de importante pentru zorii unei prime civilizaţii umane. Acestea i-ar fi fost transmise pe parcursul celor „şase jubilee cât a umblat cu îngerii" (trei sute de ani!).

Documentându-se asupra acestui subiect, cercetătorul V. Kernbach (*Dicţionar de mitologie generală*) a aflat din alte texte vechi un fapt tulburător: Enoh ar fi lăsat posterităţii 366 de texte conţinând revelaţiile

cognitive care i-au fost oferite de fiinţele venite din ceruri! Dacă acestea s-au păstrat cumva, măcar în parte, ar fi fost ascunse oricum cunoaşterii celor mulţi, nefiind canonice. Conţinutul lor, ca şi cel al *Cărţii lui Enoh*, ar fi afectat dogmele consacrate în ultimele două milenii. Din finalul singurului text al lui Enoh care a devenit public doar din întâmplare, în urmă cu două secole, se poate remarca direct faptul că în era noastră dorinţa esenţială a importantului patriarh antic nu a fost respectată:

Capitolul LXXXI
1. Or, fiul meu, Matusalem, ţi-am spus totul, totul am scris; ţi-am revelat totul şi ţi-am dat câte un tratat asupra fiecărui lucru.
2. Păstrează, fiul meu, cărţile scrise de mâna tatălui tău şi transmite-le generaţiilor viitoare.
3. V-am dat înţelepciunea, ţie, copiilor tăi şi posterităţii tale, pentru ca ei să transmită această înţelepciune superioară tuturor gândurilor lor, posterităţii lor.

Am insistat pe aceste câteva citate selectate din *Cartea lui Enoh* din două motive principale: pe de o parte, tezaurul anumitor cunoaşteri deosebite obţinute de înţeleptul Enoh cu foarte multe mii de ani în urmă confirmă faptul că pe Pământ au coborât efectiv diferite grupuri de „îngeri" având anumite misiuni. Aceştia au convieţuit perioade îndelungate cu oamenii pământeni, ocupându-se de instruirea variată a acestora, în diferite moduri, dar i-au şi corupt.

Pe de altă parte, către finele veacului trecut s-ar fi petrecut un eveniment straniu, care l-ar implica direct pe luminosul patriarh Enoh într-o altă acţiune iniţiatică de amploare. Fizicianul american Jacob J. Hurtak, care prin anii '70 era profesor la Catedra de limbă ebraică de la Universitatea de Stat din Los Angeles, a descris într-un text voluminos iniţieri ştiinţifice impresionante care i-ar fi fost oferite prin apariţii foarte luminoase chiar de înalt evoluata fiinţă spirituală Enoh, ajunsă în cadrul unei ierarhii cereşti diriguitoare importante. Chiar mai mult: iniţierile respective ar fi fost completate şi de alte fiinţe spirituale superioare, aflate pe trepte şi mai înalte ale străluciri spirituale!

Fiind instruit într-o cunoaştere religioasă mozaică profundă ce l-a făcut să devină un erudit al textelor ebraice sacre, acest profesor ar

fi fost selectat la rândul său pentru o „inițiere cerească" amplă, de însuși biblicul patriarh. Strălucitorul Enoh l-a ales și l-a antrenat la rândul lui (ca suflet) în călătorii spațiale și mai extraordinare decât cele trăite cu milenii în urmă de principalii profeți antici sau decât cazul citat de apostolul Pavel[1]! Drept urmare, după extraordinarul periplu ceresc, dr. J.J. Hurtak a publicat o carte cu totul ieșită din comun, conținând descrieri impresionante ale șirului de fapte trăite spiritual și importante comunicări inițiatice, care i-au fost oferite adesea într-un limbaj al științelor moderne. Fondul spiritualității avansate al inițierilor primite depășind însă limitările adesea subiective ale anumitor dogme introduse de-a lungul timpului în diferitele religii existente în lume, textul cărții s-a situat pe linia superiorității spirituale: **autorul a îmbinat în mod repetat părți importante din texte ale cultului mozaic cu citate din învățăturile lui Iisus extrase din evangheliile creștine, recunoscându-i acestuia misiunea de Mesia al omenirii. De asemenea, a inclus citate și din *Epistolele* apostolului Pavel, dar și precepte ale teozofiei hindo-tibetane. Astfel, J.J. Hurtak și-a intitulat în mod foarte sugestiv textul inițiatic important pe care avea sarcina să-l publice: *Cartea cunoașterii: cheile lui Enoh*[2].**

Chiar din primele paragrafe ale „Introducerii", autorul a descris cel mai tulburător eveniment al vieții sale de până atunci: în cursul unei rugăciuni invocându-l pe Tatăl Divin, l-a rugat să-i dea cunoașterea scopului vieții întrupate în această lume. Subit, camera i s-a umplut de o lumină neobișnuită. Din aceasta s-a conturat tot mai clar o ființă strălucitoare, care i-a spus că este Maestrul Ophanim Enoh. Percepea acea lumină ca având o căldură intimă a iubirii, făcându-l să se simtă însă foarte mic. Impresionanta apariție i-a răspuns la rugăminte, întrebându-l dacă este gata să plece împreună în ceruri, către Tatăl invocat. La răspunsul său afirmativ, s-a simțit învăluit de lumină și dus cu o viteză uimitoare în înălțimi spațiale.

Pe traseul fantastic s-a întâlnit cu alte ființe spirituale strălucitoare, tot mai evoluate, care, pe lângă instruirea extinsă transmisă de maestrul Enoh, i-au oferit inițieri tot mai complexe.

Extraordinarele cunoașteri primite, pe care le-a transpus în cartea scrisă ulterior, i-au transformat profund fondul cognitiv și concepțiile avute până atunci: gândirea i s-a desprins de orice limitări dogmatice, conștiința sa părând că înglobează unitar întreaga creație divină

existentă pe Pământ. Dar chiar mai mult: avea efectiv senzația conectării la o conștiință spațială extinsă într-un infinit dominat de spiritualitatea unor universuri în continuă evoluție, care manifestau o gândire superioară transpusă în planul Tatălui Unic Creator.

Îmbinând descrierea acestor noi gânduri cu tulburătoarele cunoașteri noi care i-au fost oferite, profesorul care dorea să afle scopul vieții terestre a ajuns către finalul cărții și la o concluzie generică: fondul spiritual al tuturor marilor religii existente – mozaismul tinereții sale, creștinismul, budismul și hinduismul, ar trebui să se unifice într-o singură credință, înalt spirituală!

Aprofundând ulterior, de-a lungul anilor, aspecte ale înțelepciunii budiste, a ajuns chiar să publice, relativ mai recent, împreună cu un alt fizician pornit pe calea spiritualității avansate, dr. Russel Targ, o carte[3] despre gândiri eliberate de orice conformism pentru evidențierea superiorității căii spirituale promovate în secolul al II-lea e.n. de înțeleptul indian Nagarjuna. În prefața cărții, prof. J.J. Hurtak și-a exprimat deschiderea sa totală față de un fond unic al cunoașterilor spirituale, prin care fiecare dintre noi să ne perfecționăm continuu propriul *Sine interior*:

> În spiritul unității dintre Orient și Occident, între Nord și Sud, aș dori să mulțumesc studenților mei din lumea întreagă care și-au sacrificat viața în serviciul omenirii, descoperind că întreaga conștiință globală provine din explorarea Sinelui interior. Această carte să ne reamintească faptul că omenirea este binecuvântată cu darul conștiinței – ca o reflectare a lui Dumnezeu pe Pământ.

Plecarea în spațiu și inițierile celeste

În prefața *Cărții cunoașterii*, dr. J.J. Hurtak a descris pe scurt și locurile galactice în care a fost condus de Maestrul Ophanim[4] Enoh și importantele cunoștințe care i-au fost oferite pe traseu și apoi în zonele vizitate.

Primele fapte majore pe care le-a aflat despre omenirea terestră văzută din înaltul cerului sunt stânjenitoare pentru noi toți, oamenii pământeni, iar din acest motiv ele ne sunt în continuare ascunse:

planeta Terra ar fi *încă* sub influenţa şi controlul anumitor fiinţe spirituale superioare care nu au ajuns totuşi la nivelul evolutiv al ierarhiilor care desăvârşesc planul divin. Din această cauză, aceste fiinţe sunt considerate ca făcând parte din grupul celor decăzute din cerurile cu nivele superioare ale evoluţiei spirituale. Asemenea fiinţe nu ar fi atins încă perfecţiunea corpurilor lor de lumină, având încă de rezolvat probleme karmice proprii. Obţinând însă nivele intermediare ale cunoaşterilor avansate şi ale puterilor energiilor spirituale, îşi pot manifesta influenţele asupra planetelor cu vieţi inferioare, unde pot apărea ca zei.

Pământul face parte încă dintr-o asemenea categorie a planetelor pe care se pot manifesta influenţele fiinţelor decăzute. Dar şi mai dificil pentru formele de viaţă create aici este şi un alt fapt: planeta noastră a fost destinată cândva să fie unul dintre locurile în care să se efectueze testări biochimice variate, pentru selectarea unor specii tot mai reuşite. Într-un atare cadru, pe globul terestru s-ar fi experimentat şi diferite variante de specii umane. De fapt, la început, unele variante au fost concepute de inteligenţele superioare, fiind realizate şi perfecţionate prototipuri carnale ale formelor-gând divine având la bază omul ceresc, acel prototip *Adam Kadmon* al omului spiritual.

Dar, după ce Seniori Superiori – Elohim – au creat pe Pământ fiinţe umane ca adaptări întrupate ale omului ceresc, lăsându-le să se înmulţească, ulterior, după ce creatorii s-au retras în alte activităţi galactice, a survenit un fapt rămas neştiut timp îndelungat: interceptând prototipul superior realizat ca mici colectivităţi de oameni având anumite capacităţi spirituale care să le favorizeze spiritelor evoluţia conştiinţei şi a cunoaşterii, grupuri de creatori ai Seniorilor decăzuţi veniţi singuri pe planeta încă nepopulată cu oameni ca cei de azi au tot modificat genetic oamenii din acele colectivităţi răspândite în diferite locuri pe Pământ, experimentând felurite alte variante biologice! Tuturor acestora le-au blocat însă capacităţile funcţionale deosebite cu care au fost dotate de la început, după prototipul omului ceresc (intuiţia, telepatia şi clarviziunea – fapt menţionat pe larg şi de textele mayaşe). Scopul urmărit era ca mulţimile de spirite întrupate în oameni să nu avanseze spiritual, ci să rămână permanent sub influenţele şi dirijarea Seniorilor decăzuţi, doar ca mase de fiinţe pentru scopuri experimentale.

Totuşi, pentru îndeplinirea planului divin în această parte a galaxiei, plafonarea respectivă a evoluţiei spiritelor umane – care, din păcate, afectează încă şi majoritatea omenirii actuale în existenţa sa terestră – va avea un sfârşit. În fapt, încă de pe acum se întrezăreşte începutul eliminării modificărilor defavorabile introduse prin numeroasele experimente efectuate asupra speciei umane de creatorii decăzuţi.

În extraordinara deplasare prin spaţiu, maestrul luminos şi sufletul profesorului pământean au trecut către zone cu radiaţii diferite, printr-o aşa-zisă staţie de tranzit, care s-ar afla în regiunea stelei Arcturus. Acolo ar fi principalul centru de programare al Consiliului Galactic, care, sub conducerea Consiliului Celor Nouă, urmăreşte realizarea planului Tatălui Creator în această porţiune a galaxiei. Tot în acea regiune ar exista şi anumite „tribunale ale fraternităţilor spirituale", care ar lua diverse hotărâri privind evoluţia planetelor din zona respectivă.

Trecând apoi prin zone cu variate densităţi de radiaţii, au depăşit pragurile unui „paradis de Lumină", denumit „al şaptelea cer", avansând către grupul stelar al constelaţiei Orion.

Într-un câmp de radiaţii luminoase intense, pământeanul a fost adus de Enoh în faţa unei fiinţe foarte strălucitoare – Metatron. A putut însă să se apropie de aceasta numai după ce gazda l-a protejat în mod special de radiaţia proprie.

Apoi, însuşi Metatron l-a ajutat pe profesor să treacă prin *portalul Orion-Omega*, pentru a putea intra în *regiuni ale energiei pure*. Acolo a fost adus chiar în faţa tronului Strălucitorului Divin, care i-a vorbit! I-a reamintit de misiunea trecătoare pe care o are de îndeplinit în prezent pe Pământ şi de lucrarea pe care trebuie să o îndeplinească în serviciul universurilor Fiilor Paradisului. Descrierea jocurilor unor energii extrem de intense din mediul apropiat tronului divin, radiate de fiinţe înalt superioare aflate în jurul Divinului, şi a pereţilor extrem de sclipitori aminteşte direct de aceeaşi viziune trăită şi descrisă de înţeleptul Enoh în urmă cu neştiute milenii înaintea erei noastre.

Posibilitatea călătoriilor prin spaţiu a fiinţelor spirituale – desigur, numai ca entităţi constituite din materii fine şi subtile, lipsite de trupuri din materii grele – şi a trecerii lor printr-un „portal, pentru *a putea intra* în regiuni ale energiei pure", are la bază un nivel deosebit

al evoluţiei individuale şi colective : presupune cunoaşterea şi stăpânirea unor legităţi fizice şi implicit ale unor energii superioare manifestate la frecvenţe foarte înalte, fiind o condiţie esenţială în relaţiile galactice dintre diferitele mulţimi de fiinţe spirituale înalt evoluate sau mai puţin evoluate.

Întrucât recent s-a descoperit o probă materială extraordinară a existenţei acestor călătorii şi a *portalurilor* specifice, fac o paranteză în redarea sintetică a trăirilor excepţionale ale fiinţei deztrupate J.J. Hurtak, adusă la înalta iniţiere din ceruri superioare. În extrem de complexa problemă a anumitor astroinginerii galactice, consider util să le ofer cititorilor unele informaţii suplimentare, în general puţin cunoscute şi unele cu totul noi.

În cărţile *Dezvăluiri din invizibil* şi *Strălucitorii galactici* am prezentat, legat de această temă cu nuanţe de fantastic, o serie de informaţii, unele antice, dar cele mai multe foarte actuale, enunţate de fizicieni reputaţi ai ultimelor decenii. În fapt, plecând de la demonstraţia fizico-matematică a unor posibile punţi spaţiale elaborată de cuplul savant Einstein-Rosen, alţi savanţi au dezvoltat teoretic posibilitatea creării unor *tuneluri topologice spaţiale* având în interiorul fiecărui traseu *viduri cuantice*, care să fie produse prin *energii negative*! Deducţiile finale ale ecuaţiilor întregii teorii arată că în coridoarele respective *spaţiul* şi *timpul* sunt efectiv *anulate*! Or, asemenea coridoare ar putea fi create prin traversarea directă a pliurilor gravitaţionale spaţiale create de masa (materia) fiecărui astru în parte, oferind posibilitatea unor călătorii interstelare şi chiar intergalactice în timpi (tereştri) extrem de reduşi!

Dar în fapt, astfel de tuneluri depind de factori energetici importanţi specifici diferitelor regiuni galactice, care se pot deosebi între ele şi prin frecvenţele vibratorii ale energiilor dominante. Trecerile dintr-o zonă în alta ar impune deci la fiecare tunel în parte anumite *porţi*, anumite *portaluri* având parametri fizici foarte stricţi. Aceşti parametri fiind controlaţi permanent prin modul de generare şi dirijare a energiilor care creează fiecare porţiune de tunel, pot condiţiona efectiv orice deplasare! Apare astfel ca evidentă, la nivelul diferitelor populaţii de fiinţe inteligente foarte evoluate, existenţa unor hărţi galactice ale traseelor tunelurilor topologice şi ale portalurilor intermediare! Dar, cu peste patru milenii în urmă, iniţiaţii egipteni

cunoşteau asemenea detalii în călătoriile efectuate de zeii care coborau şi mai apoi plecau de pe Pământ! De exemplu, încă în primul capitol al *Cărţii egiptene a morţilor*[5] se regăsesc exprimări privind asemenea drumuri cereşti şi porţi, care pot fi închise sau deschise :

> Iată, acum ei trag zăvoarele Porţii. Zăvoarele deferecate. Mă lasă să pătrund în Taina Tărâmului de după moarte.

Este însă foarte interesantă cunoaşterea privind păzirea portalurilor şi interzicerea accesului în anumite regiuni spaţiale a fiinţelor spirituale insuficient de evoluate – fapt constatat în deceniile trecute şi de pământeanul J.J. Hurtak, ajuns la portalul Orion-Omega şi **ajutat să treacă într-o anumită regiune a constelaţiei Orion dominată de frecvenţe mai înalte. Iată un alt citat, tot din primul capitol al *Cărţii egiptene...*, ce relevă cunoaşterea de iniţiaţii antici şi a acestui fapt atât de straniu pentru noi :**

> **O, voi, Spirite sfinte, care lăsaţi să intre doar**
> **Sufletele desăvârşite în lăcaşul sacrosanct al lui Osiris,**
> **O, voi, Spirite divine, care deschideţi drumuri şi piedici neteziţi.**
> **Deschideţi cărările şi lăsaţi liberă calea pentru Osiris Ani.**

În capitolul XVII al acestei *Cărţi* se regăseşte şi o altă invocare asemănătoare :

> Acum sosesc în ţara de la Orizont
> Deschideţi Portalul sacru şi mare

Existenţa extraordinară încă din timpuri străvechi (probabil chiar de miliarde de ani!) a unor tuneluri atemporale spaţiale, deservite zonal de anumite portaluri şi de terminale neştiute în apropierea solului terestru, a fost demonstrată prin inedita fotografiere a unor terminale din Egipt! Şi probabil o culme de nivel mondial : aceste documente excepţionale au fost obţinute chiar de două turiste române, în iulie 1996 şi, respectiv, în aprilie 2008! Clişeele respective au înregistrat în ani cu totul diferiţi uimitoarea persistenţă nevăzută cu ochiul liber, la înălţimi relativ reduse, a unor forme albe strălucitoare dreptunghiulare constituite din materii invizibile activate energetic.

Primul document fotografic, obţinut (în iulie 1996) de soţia profesorului universitar dr. István Lázár (figura 11), a surprins existenţa a trei asemenea forme ciudate, oarecum deasupra Sfinxului de la Giseh. A doua înregistrare, obţinută în aprilie 2008 de directoarea Artemiza Ivanciuc (din Suceava), a surprins un dreptunghi la fel de strălucitor în invizibil şi având dimensiuni similare celor de la Giseh, dar la circa trei sute de kilometri mai la sud, nu departe de templul unor taine antice stranii, de la Dendera. Încă de la cercetarea primei imagini-document, două persoane clarvăzătoare cu capacităţi mai deosebite – psihologele-terapeute Iozefina Maftei (din Bucureşti) şi Rodica Avîrvarei (din Suceava) – au perceput (separat) aceeaşi realitate fantastică: formele intens radiante în invizibil de la Gizeh erau *portaluri-terminale* ale unor trasee spaţiale stabilite special pentru venirea pe Pământ şi apoi pentru reîntoarcerea în locaşul galactic. Din timpuri imemoriale, prin acestea au coborât în mediul terestru grupuri de fiinţe spirituale foarte evoluate. Parte din acestea au rămas mult timp pe planeta noastră, îndeplinind importante misiuni legate de apariţia vieţii terestre!

Dar la fel de şocantă este şi obţinerea recentă a unor documente fotografice de acest gen, chiar şi în ţara noastră!

Pentru mulţi dintre noi, treptat, a devenit cunoscut faptul că de-a lungul întregului lanţ muntos al Carpaţilor, pe unele vârfuri mai mari sau în jurul lor, există anumite locuri în care se manifestă jocurile unor energii ce produc felurite fenomene fizice mai ciudate, în special în invizibil. Unul dintre acestea este muntele Rarău, de lângă oraşul Câmpulung Moldovenesc, pe care urcă adesea şi grupuri care cultivă instruiri spirituale, atrase poate şi de tradiţii locale vechi privind diferite manifestări miraculoase produse mitic acolo.

Dintr-un grup restrâns de prietene care au urcat până pe vârful muntelui spre a revedea stâncile unor legende şi apoi au coborât în după-amiaza zilei de 21 octombrie 2011 spre localitatea Pojorâta, dna informatician Draga Balan (venită pentru câteva zile din Canada) a făcut numeroase fotografii ale peisajelor care o încântau. Or, şi aici şi-a regăsit capacitatea de a înregistra prezenţe ale fiinţelor lumii nevăzute (vezi figura 12 în *Dezvăluiri din invizibil*), majoritatea pozelor respective redând numeroase entităţi radiante aflate în acea zonă. Dar trei clişee expuse din locuri diferite de pe o porţiune a

drumului din partea mai înaltă a muntelui au înregistrat un fenomen extraordinar, nevăzut însă de nimeni din grup. Fotografiile pe care mi le-a transmis ulterior doamna A. Ivanciuc erau impresionante, fiind poate unice în lume: dintr-o porţiune ovoidală mult mai întunecată de pe bolta apropiată a cerului, pelicula fotosensibilă a surprins strania „curgere" spre pământ a unei adevărate mulţimi de entităţi alburii având forme rotunde, slab radiante în invizibil. Acestea păreau să fi fost îndrumate însă de două entităţi tot rotunde, dar strălucitoare, care persistau în acelaşi loc la o anumită înălţime, în centrul marii forme ovale întunecate (figura 45), total distinctă faţă de culoarea restului cerului.

O fotografie făcută din altă poziţie în cursul coborârii de pe munte a înregistrat persistenţa în acelaşi loc a ovalului în care staţionau ambele entităţi luminoase, precum şi curgerea spre sol a neştiutelor forme rotunde slab radiante. Şi la fel de interesante au fost şi fotografiile făcute în apropierea localităţii din vale, care au surprins răspândirea în zonă a numeroaselor entităţi rotunde (fig. 46), care păreau curioase să intre chiar în curţile caselor!

La revenirea grupului în Suceava, motivată de stranietatea acestor imagini, doamna Artemiza Ivanciuc a apelat la psihologa-terapeut Rodica Avîrvarei, pentru a investiga prin alţi „senzori" înregistrările din invizibil. Astfel, când mi-a transmis setul „peisajelor" de pe Rarău, l-a însoţit şi de un scurt, dar tulburător text, al „citirii" efectuate de aceasta asupra pozelor ciudate. Răspunsul ei a fost uimitor: în acel loc din apropierea muntelui Rarău, exista un terminal al unui anumit traseu spaţial, folosit de fiinţe de pe o altă planetă pentru a aduce acum în mediul terestru un nou grup de suflete şi a cărui sosire trebuia să o aflăm. Iată „citirea" respectivă:

> Ceea ce se vede mov cu două lumini este un portal spre o lume în care formele de relief sunt într-un contrast foarte mare.
> La portalul respectiv sunt două lumini foarte puternice, pentru ca lumea venită să fie reperată de pământeni.
> Sunt acum foarte multe portaluri de acestea. Parcă ar fi găurile unui şvaiţer între lumea noastră şi alte lumi.

Fantastică percepţie! E doar o fantezie? Nicidecum! Clişeele au înregistrat total obiectiv un fenomen extraordinar de straniu, apărut efectiv pe bolta cerească, un fenomen foarte real!

Dar mai mult decât atât, această percepţie foarte plastică a existenţei în „cerul terestru" a unei multitudini de portaluri ale unor variate „coridoare spaţiale" a fost demonstrată încă din anii anteriori : numeroasele documente fotografice care au înregistrat în ultimii ani foarte variate feluri de entităţi inteligente invizibile (pe care le-am publicat parţial în cărţi anterioare) a permis *identificarea a peste patruzeci de rase* diferite, care au venit din exterior în mediul terestru, ca la o reală *convocare galactică* !

Pentru clarificări suplimentare, am rugat-o şi pe dna L.B. (din Iaşi) să investigheze extrasenzorial imaginile respective. Răspunsul a confirmat textul de mai sus, oferind câteva detalii suplimentare foarte sugestive :

Este capătul unui tunel ! Ceva se roteşte în interiorul său şi acele fiinţe sunt aduse de energia care curge într-o rotire continuă. Entităţile respective parcă ar avea mici aripi, de înger ! Cele două forme luminoase din golul tunelului sunt doi îngeri foarte puternici !

Iată cum ni se demonstrează cu multă discreţie existenţa reală a extraordinarului fenomen al portalurilor din cer ! În fapt, suntem abia la începutul dezvăluirilor materiale privind impresionanta conexiune spaţială, cu un fond încă profund fantastic pentru cunoaşterea noastră... Doar un număr redus de oameni au şansa să afle despre existenţa uimitoarelor amenajări energetice spaţiale : deocamdată le vor afla cei care ajung să vadă pozele – cititorii acestei cărţi şi ai celor anterioare. Dar, asemenea demonstraţii se vor multiplica treptat tot mai mult.

Trăim într-adevăr într-o perioadă în care se întâmplă ceva ce nu s-a întâmplat nicicând pe această planetă !

Cititorul a sesizat, desigur, diferenţa dintre aspectul portalurilor geometrice strălucitoare din Egipt şi terminalul de pe Rarău, care avea o dimensiune mai mare şi o formă ovală cu fond întunecat. E foarte probabil ca diferenţierea să rezulte din realizarea încă din timpuri străvechi a portalurilor egiptene de către fiinţe spirituale mult superioare, poate chiar de acei Elohim creatori primordiali. Astfel de fiinţe radiind la nivele de frecvenţe mult mai înalte, au trebuit să realizeze tunelurile spaţiale şi portalurile propriilor deplasări galactice prin energii vibrând, de asemenea, la frecvenţe ridicate, care au redat strălucirea golurilor dreptunghiulare. Cititorul va întâlni mai jos o precizare în acest sens provenind de la o altă sursă care ar cunoaşte mai bine asemenea probleme, confirmând realitatea acestor diferenţieri la nivel spaţial.

Desigur, nu putem şti cât timp a durat acea curgere de fiinţe nevăzute, ale căror forme şi structurări intime sunt în parte asemănătoare cu cele ale sufletelor terestre care au un nivel redus al evoluţiei individuale.

Foarte interesantă este şi persistenţa în centrul porţii tunelului a celor două fiinţe intens strălucitoare, percepute ca fiind îngeri de nivel superior faţă de nivelul nou-veniţilor. Se pare însă că rolul lor a fost mult mai complex : nu ar fi fost numai îndrumători ai marelui grup de entităţi aduse de pe o altă planetă neştiută, ci ar fi avut şi misiunea de a păzi portalul, pentru ca entităţi pământene să nu pătrundă şi să plece în sens invers, către celălalt capăt al tunelului spaţial.

Este însă foarte posibil ca acest portal al Rarăului să existe de mai mult timp, şi, cine ştie, poate chiar de foarte mult timp... Cu peste trei decenii în urmă, la finele anului 1978 am primit două fotografii la o înălţime mai mare în apropierea muntelui, înfăţişând alt fel de entitate strălucitoare ! Exista oare şi atunci portalul respectiv ?

O descriere interesantă mai amplă a existenţei fantasticelor trasee şi portaluri galactice a fost prezentată în primul volum al seriei *Telos*[6]. În cadrul acestuia, autoarea americană A.L. Jones a redat comunicarea transmisă de o fiinţă spirituală având un nivel de evoluţie mult mai avansat, conţinând importante cunoaşteri şi în această problemă extraordinară, despre care ştiinţa actuală a putut oferi public doar o demonstrare teoretică privind *posibila* existenţă a acestora. Iată însă câteva dintre şocantele specificări comunicate :

- Intrările, portalurile şi coridoarele multidimensionale există într-un număr foarte mare.
- Există foarte multe tipuri de intrări, porţi şi coridoare multidimensionale, fiecare cu funcţia sa specifică. De exemplu, unele intrări sunt pentru a reduce frecvenţele energiei-sursă, în timp ce altele sunt utilizate pentru a călători între dimensiuni, planete, sisteme solare, galaxii şi universuri. (E posibil ca în cazul terminalului de pe Rarău întunecarea să fi provenit de la o asemenea reducere a frecvenţei de undă a energiilor utilizate funcţional – n.n.)
- Acestea sunt păzite, în principal, de fiinţe evoluate din tărâmul angelic. (Persistenţa la ieşirea din terminalul de pe Rarău a celor două fiinţe strălucitoare, percepute ca îngeri, putea foarte bine să demonstrèze şi misiunea lor de „păzitori" ai portalului – n.n.)

- Fiecare coridor, poartă, intrare, cale de acces şi sistem de reţele, toate sunt păzite de fiinţe care se află în rezonanţă cu nivelul de frecvenţă al locului pe care îl protejează. Dacă rezonanţa nu este realizată, se poate ca intrarea să nu fie permisă.
- Rolul paznicilor de la intrări este de a împiedica pătrunderea energiilor nedorite în locuri de mare puritate şi înţelepciune. (Aceste ultime două precizări confirmă direct faptul că viziunea pământeanului J.J. Hurtak adus la portalul Orion-Omega, menţionată anterior, şi precizarea existenţei spaţiale a unor regiuni cu energii pure au fost foarte reale – n.n.)

Dar după această incursiune în fantastica problemă – în fapt, cu fond profund ştiinţific – a tunelurilor spaţiale interstelare, generată de impresionantele descrieri ale viziunilor cereşti trăite de autorul *Cărţii Cunoaşterii*, să revenim la descrierile făcute de acesta uimitoarelor *trăiri* pe care le-a avut în continuare „în cer" şi care depăşesc limitele gândirii obişnuite şi ale cunoaşterilor noastre.

Un fenomen fizic foarte interesant redat ca un proces psihic semnificativ survenit în lăcaşul marilor energii din jurul Strălucitorului Divin din Orion este modul cu totul deosebit al transmiterii cvasiinstantanee a unor mari volume de informaţii, folosit de fiinţele superioare. (La o scară mai redusă, acest mod de transmitere este uzual şi în relaţiile dintre fiinţele spirituale terestre care au obţinut un nivel de evoluţie spirituală mai avansat. Am explicat acest proces fizic în cartea *Karma şi taina reîncarnării* şi l-am ilustrat aici în figura 6.) Astfel, pe când se afla în faţa tronului, i-a apărut în faţă un fel de cilindru arzător, din care a ţâşnit spre el un „pachet de lumină", dirijat către chakra care se află în spatele frunţii (al treilea ochi). Prin acesta i-au fost imprimate în memorie *cheile* planului divin privind îmbinarea evoluţiei umane cu evoluţia spirituală superioară!

Fiindu-i astfel revelate modurile în care miriadele de obiecte cereşti şi de făpturi create în infinitul spaţiului sunt orientate pe calea evoluţiei concepută de planul divin, i s-au arătat şi schemele diriguitoare care susţin amplul proces galactic. Dar chiar mai mult, i-au fost arătate şi rolurile fraternităţilor spirituale care au acţionat pe Pământ cu scopul ca fiinţele umane să ajungă la faza evolutivă a implantării conştiinţei christice, fază care va permite revenirea acelui Mesia profetizat.

Şi, la fel ca în iniţierea antică ce i-a fost oferită cândva de îngeri şi pământeanului Enoh, profesorului adus în ceruri i s-a cerut ca la întoarcerea pe planetă să transpună în scris conţinutul acelui pachet de informaţii, care i-a fost imprimat în memoria corpului său spiritual. Pe această cale, *cheile* şi explicaţiile transmise devenind publice, vor trebui să-i conducă pe oameni la o nouă înţelegere spirituală şi ştiinţifică a sensului existenţei lor: rasa umană *trebuie să devină coparticipantă* la acţiunile permanente ale fraternităţilor de lumină, care vor fi dedicate unor „vieţi noi" şi în câmpurile celorlalte universuri. (Pentru cititorii cărţii lui J.J. Hurtak, noţiunea de „univers" este uneori dificil de interpretat. Adeseori, acest termen este folosit şi pentru definirea numai a imenselor mulţimi de lumi stelare ale unei singure galaxii.)

În fapt, noua cunoaştere pe care oamenii trebuie să şi-o însuşească pentru ca, astfel, să-şi reconsidere modul de a gândi ar începe cu cristalizarea înţelepciunii proprii ca pace interioară, pentru a obţine prin evoluţie spirituală unificarea corpurilor noastre de lumină cu corpul spiritului ajuns la nivelul unei conştiinţe superioare, iar apoi cu însuşi corpul monadei. Ajungând în acest fel la dominarea unei conştiinţe cosmice, vom percepe existenţa multiplelor lumi ale luminii divine şi vom putea să aflăm şi să înţelegem că, înainte de a exista creaţia universurilor materiale compuse din miriade de galaxii, gândirea divină a creat *codul atemporal al vieţii*. Acest *cod* a fost multiplicat apoi în miriade de trupuri având conştiinţe temporale, pentru a putea experimenta prin cele mai variate *învelişuri* cele mai diferite medii existenţiale create prin atotştiinţa şi iubirea Divine.

Fiinţei spirituale pământene aduse până în faţa tronului Celui Foarte Înalt i s-a specificat că prin cartea ce o va scrie trebuie să explice *cheile*, prezentând şi modul în care în infinitul spaţial sunt constituite şi evoluează trei feluri principale de universuri: universuri-tată, universuri-fiu, universuri Shekinah.

Astfel, *cheile* privind universurile-tată redau modul în care lumi-case ale Tatălui, compuse din creatori divini, creează noi universuri în baza unor gigantice *piramide de lumină*.

În universurile-fiu, fiinţele spirituale întrupate în *coduri biologice* care posedă conştiinţa christică sunt stimulate în propria evoluţie de Fiii Paradisului.

Prin *cheile* referitoare la universurile Shekinah se descrie modul în care acei oameni care şi-au dezvoltat conştiinţa christică vor conlucra direct cu fiinţele îngereşti pentru un scop comun: ajungerea treptată la faza evolutivă în care planetele respective să fie conduse de câte un *consiliu al luminii*, după ce însăşi masa materială a fiecărei planete şi toate formele de viaţă existente vor trece prin transformările fizice şi biofizice ale unui „pământ nou" şi ale unor „ceruri noi".

Aceste categorii de universuri sunt urmărite şi stimulate în evoluţia lor de *fraternităţile de lumină*, dirijate de fraternităţile lui Mihail, ale lui Enoh şi ale lui Melchisedec, care conduc 70 de ierarhii ale Marii Fraternităţi Albe!

Cheile lui Ophanim Enoh

Readus din extraordinara călătorie interstelară în cursul căreia prof. J.J. Hurtak a avut parte de trăiri şi viziuni iniţiatice fantastice, acesta nu a pregetat să-şi îndeplinească sarcina superioară încredinţată de Strălucitorul Divin: a transpus în voluminoasa *Carte a Cunoaşterii* noul tezaur informaţional – cu fond profund spiritual, dar şi ştiinţific – care i-a fost oferit. Hurtak a completat prezentarea publică a acestui tezaur, formulările comprimate ale *cheilor* şi explicaţiile de înalt nivel ale cunoaşterilor oferite de Ophanim Enoh cu bogate detalieri ştiinţifice moderne confirmând astfel un fapt încă puţin înţeles de majoritatea oamenilor: spiritualitatea înaltă asociată cu credinţa profundă în Atotputernicul Tată Creator se înlănţuie direct şi strâns cu fondul celei mai avansate cunoaşteri ştiinţifice!

Înţelegând sensul şi utilitatea celor 64 de *chei ale luminii*, autorul iniţiat a atras atenţia cititorilor încă din prefaţă asupra unui fapt cu totul deosebit: strălucitorul Enoh i-a explicat că, pentru împlinirea planului privind evoluţia Pământului şi a tuturor formelor de viaţă create aici – şi în special a omenirii –, corpul planetei şi atmosfera sa vor prezenta manifestări tot mai deosebite, constituind începutul unui ciclu de transformări planetare. Or, acum, după patru decenii de la scrierea cărţii respective, constatăm că, într-adevăr, asemenea manifestări sunt menţionate tot mai des la nivelul întregii planete!

Dar şi în paralel, prin comunicări tot mai numeroase oferite de fiinţe aparţinând atât lumii invizibile a sufletelor terestre, cât şi unor grupuri necunoscute de inteligenţe exterioare (comunicări însă mereu desconsiderate, nefiind verificabile ştiinţific), acest ciclu este explicat întru totul la fel, ca având efectiv *un amplu rol evolutiv*, neînţeles însă de cea mai mare parte a omenirii.

În fapt, *cheile* respective au şi un scop general: să-i ajute pe oameni să afle că fenomenele fizice planetare vor fi tot mai profunde şi mai intense, extinzându-se chiar şi până la nivelele tuturor structurilor cuantice existente pe globul terestru! Dar, întrucât absolut orice fenomen are o bază explicabilă ştiinţific, fiecare *cheie* a fost concepută de Enoh şi pentru oamenii de ştiinţă din diferite domenii, cu acelaşi scop: să-i facă să înţeleagă că fiecare în domeniul său *trebuie* să preia cunoştinţele mult mai avansate transmise diferenţiat, pentru a ridica şi mai mult nivelul cunoaşterii şi concepţiilor ştiinţifice actuale, făcând adevărate „salturi cuantice" prin prisma conexiunilor directe *ştiinţă-spiritualitate*. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât ştiinţa materialistă, deşi are şi ea un orizont infinit, nu poate şi nu va putea nicicând să ofere răspunsuri la toate întrebările privind amploarea infinită a Creaţiei divine şi nici structurarea funcţională a lumilor invizibile ale luminii, îndrumate de ierarhiile fiinţelor spirituale.

În sine, ansamblul marilor transformări fizice planetare va putea fi perceput de oamenii de pretutindeni, în două moduri esenţiale: pentru cei care vor înţelege imperativul conectării gândirii – a conştiinţei şi a cunoaşterii – la această îmbinare directă ştiinţă-spiritualitate, va fi o *oportunitate*, chiar colectivă, de a face un salt evolutiv către *integrarea într-un alt sistem al Creaţiei*, într-o *altă lume de lumină*; celor care nu vor sesiza „deschiderea unei ferestre spre lumină", fenomenele respective le vor apărea doar ca dezastre naturale şi sociale tot mai extinse.

Desigur, pentru o bună parte a omenirii, o atare integrare mai profundă în conexiunea directă *cunoaştere ştiinţifică – credinţă curată – spiritualitate* constituie încă o foarte dificilă autoeducare a gândirii şi a manifestărilor zilnice. Şi aceasta datorită în mare măsură unor influenţe negative bine dirijate, puţin percepute public, dar încă foarte puternice. În fapt, acestea ocultează în mare măsură, încă din trecutul omenirii, adevărata realitate a vieţii planetare şi cunoaşterea

ştiinţifică adevărată. Relevând acest aspect şi în finalul „Introducerii", profesorul J.J. Hurtak evidenţia un fapt primordial încă activ: deşi toate formele materiale, care urmau să îmbogăţească structura planetară, şi cele ale întrupărilor vieţii pe Terra au fost prevăzute a se realiza conform planului divin, *a survenit un factor perturbator, care a fost lăsat totuşi să se manifeste o anumită perioadă eonică*. Efectiv, la un moment dat, planeta a intrat sub influenţa unor energii vibratorii impuse de anumite grupuri de Seniori ai Luminii care se află încă pe trepte intermediare ale evoluţiei lor spirituale. Avansând însă mult în cunoaşterea ştiinţifică şi obţinând astfel accesul la marile energii cosmice şi la înseşi procesele creării vieţii prin energii spirituale, puterile respective le-au retrezit anumitor grupuri de fiinţe propriile ambiţii şi orgolii. În fapt, gândirea şi manifestările acestor grupuri, care doreau să creeze forme ale vieţii după scheme proprii mult mai legate de materie, constituiau o reală decădere faţă de sensul înaltei spiritualizări a Creaţiei, prevăzută prin planul divin al Creatorului. Strălucitorul Enoh i-a precizat alesului pământean că asemenea grupuri de fiinţe mult evoluate ştiinţific, dar încă neajunse pe culmi spirituale, ar fi dirijate de ierarhii locale la fel de decăzute. Acestea ar exista în unele regiuni stelare ale constelaţiilor boreale Ursa Mare şi Ursa Mică. Venind pe Pământ după un timp de la creaţia adamică a primilor oameni realizată de Elohim în baza planului divin, grupurile respective au modificat genomul uman şi anumite capacităţi funcţionale ale corpurilor invizibile asociate trupului carnal. Scopul, stimulat de orgolii, era crearea altor modele de omeniri, care să fie dirijate mai uşor de iniţiatorii lor, limitând posibilităţile de evoluţie spirituală a spiritelor care aveau să se întrupeze ca fiinţe umane în cadrul unor populaţii tot mai numeroase. (În fapt, aceste afirmaţii au fost consemnate sintetic în toate textele antice citate în capitolele anterioare, confirmându-le veridicitatea.)

Intervenţia angelică a Maestrului Ophanim Enoh şi a Seniorului Metatron, prin instruirea complexă oferită profesorului pământean, ar face parte însă din *începutul unei acţiuni superioare ce are scopul de a degaja omenirea terestră de influenţele respective*. Pentru activarea acestui amplu proces spiritual va fi, desigur, necesar ca noi înşine să ne orientăm gândirea şi faptele către vibraţiile mai înalte ale conştiinţei, menţinând un fond al iubirii curate pentru Tatăl Divin, pentru semenii noştri şi, în fapt, pentru tot ce este creaţie divină.

Este însă evident faptul că, în cartea de faţă, nu putem trece în revistă sutele de pagini în care profesorul J.J. Hurtak a oferit lumii revelaţiile primite de la fiinţele superioare strălucitoare. Din unele *chei* am preluat totuşi esenţa anumitor cunoaşteri cu totul deosebite, care, în sine, sunt prea puţin ştiute în mod public. În mod special însă, am urmărit şi selecţii care demonstrează şi mai amplu, în completare, veridicitatea impresionantelor fapte petrecute de-a lungul zecilor de milioane de ani pe planeta noastră, prezentate în capitolele anterioare.

Trecând de la sinteza fondului cărţii prezentată în „Introducere", la redarea esenţei conţinuturilor şi a explicitărilor anumitor *chei* transmise de Enoh prin formulări de un simbolism profund, s-a evidenţiat un fapt esenţial: încă din prima propoziţie din textul primei *chei*, s-a schiţat necesitatea schimbării modului nostru de a gândi, *trebuind* să ne obişnuim să concepem totul într-un cadru mult mai extins, care să tindă mereu către un „infinit mult mai complex": „Trăim într-un Univers multiplu şi în Unul".

În fapt, existând mai multe universuri, noi trăim în *unul* dintre acestea, care este totuşi în relaţii permanente cu celelalte şi toate, în ansamblul lor, sunt părţi integrante ale acelui *Unul* care le-a creat. Efectiv, trebuie să percepem o realitate mult mai amplă: inteligenţa superioară şi absolută a conceput acest *multivers unic* cu totală iubire şi, în mod evident, cu toţii suntem părţi minuscule din acest Unul, care a conceput şi a emanat tot ce este *creaţie* în infinitul spaţial!

Într-un atare cadru, conturat de unele indicaţii suplimentare oferite de fiinţa cerească strălucitoare, autorul a discutat deschis o problemă fundamentală lipsită mereu de răspunsuri: „Cine este Dumnezeu într-o asemenea pluralitate de universuri?". Pornind de la această întrebare, dr. J.J. Hurtak remarcă necesitatea de a se revizui teologic şi cosmologic ideea întreţinută în gândirea majorităţii omenirii că Dumnezeu – Tatăl Creator a tot ce cuprinde cerul – ar fi undeva, oarecum în apropierea Pământului, observând tot timpul ce gândim şi ce facem fiecare şi oferindu-le celor buni felurite daruri, iar celor răi trimiţându-le cele mai diferite pedepse. Dar se află El undeva, în spaţiul galaxiei noastre? Sau se află poate în altă parte a universului nostru?

În modul cel mai real, Dumnezeul Unic şi Atotputernic este însă prezent peste tot, în întreaga imensitate spaţială a universurilor pe

care le-a creat şi care fac parte efectiv din El Însuşi! Şi această realitate superioară rezultă evident dintr-un fapt fundamental, din imense fenomene fizice fundamentale: toate formele, uriaşe sau microscopice, care există în spaţiul Creaţiei cosmice sunt *materializări ale gândirilor Sale*, sunt *creaţii* din energia şi substanţa Sa primordială!

Dar aşa cum am menţionat, revelaţiile transmise după venirea din ceruri a fizicianului american conţin cunoaşteri ştiinţifice de mare noutate şi chiar de o amploare care le deschide noi orizonturi oamenilor de ştiinţă din diferite domenii. Un exemplu sugestiv în acest sens este *Cheia* 1-0-4, în care, pentru a susţine o cunoaştere remarcabilă din fizica fundamentală exprimată de Enoh, autorul iniţiat a plecat de la o descoperire modernă: studierea prin microscop cu câmp ionic a cristalelor de platină a evidenţiat în interiorul lor asocieri în formă de piramide a unor bule oarecum luminoase (fenomen ilustrat în cartea „alesului" printr-o înregistrare fotografică din laboratorul respectiv). Or, strălucitorul Ophanim a enunţat o informaţie din fizică ce va impune reorientări cognitive ample: în toate structurile fizice – începând de la atomii de hidrogen până la formarea galaxiilor, dar şi în însăşi manifestarea corpului conştiinţei noastre –, formele de piramide luminoase ar fi componente energetice fundamentale!

Comentând informaţia respectivă, profesorul afirma că, de fapt, anticii ar fi cunoscut fenomenul de concentrare a energiilor venite din ceruri şi a celor emise de formele piramidale. Acesta ar fi fost un motiv principal pentru construirea unor piramide în numeroase locuri de pe solul unor planete.

> Încă din decenii trecute, mulţi dintre noi am aflat despre „efectul de piramidă" şi nu puţini au fost aceia care chiar au folosit practic acea concentrare a unor energii cosmice, în centrul geometric al celor mai diferite piramide de mici dimensiuni, improvizate din materiale variate. Inginerul ceh K. Drubal chiar a brevetat în ţara sa[7], în anul 1958, utilizarea acestui efect.

Dar Enoh i-a afirmat pământeanului că, pentru evoluţia fiinţelor umane pe o treaptă superioară a conştiinţei, acestea vor trebui să cunoască în mod colectiv importanţa fizică energetică şi a rolului piramidelor de lumină. Iată deci o nouă provocare pentru fizica modernă.

Fraternităţile de lumină fiind la nivele foarte ridicate ale evoluţiei lor spiritual-ştiinţifice, stăpânesc pe deplin utilitatea multiplă a construcţiilor piramidale. Acestea au şi edificat asemenea monumente de mari dimensiuni, încă din timpuri imemoriale, atât pe Pământ, cât şi pe alte planete, chiar şi din sistemul nostru solar. Scopurile acestora depăşesc însă actualele cunoaşteri ale ştiinţelor convenţionale.

Piramidele înălţate direct de fiinţele luminoase sau sub dirijarea acestora ar fi fost construite în anumite amplasamente, în grupuri în formă de grilă. Energiile emise de astfel de grupuri de piramide pe diferite planete ar fi fost preluate şi analizate periodic prin nişte *cronomonitoare*. Prin asemenea aparate ar fi fost măsurate la anumite intervale mari de timp (milenii etc.), nivelele frecvenţelor vibratorii ale câmpurilor de energii noetice (energiile gândirii şi ale conştiinţei fiinţelor spirituale) generate pe fiecare planetă de populaţiile de tip uman. În acest fel ar fi fost urmărite de la distanţe spaţiale progresele în evoluţia speciilor de oameni de pe planetele supravegheate.

Pentru a demonstra şi aceste afirmaţii cu aspect fantastic pentru cunoaşterile noastre actuale, profesorul J.J. Hurtak a inclus în ilustraţiile cărţii sale una dintre primele fotografii obţinute la acea vreme de NASA, reprezentând grupul de piramide existente pe planeta Marte. Imaginile uimitoare au fost transmise de sonda americană Mariner 9, care fusese stabilizată pe o orbită circummarţiană în anul 1972.

Ulterior, sonda Viking Orbiter a transmis imagini mult mai clare ale grupului de piramide marţiene, documentele fotografice respective constituind obiectul diferitelor analize ştiinţifice şi al comentariilor multor cărţi din lume. (Am redat unele aspecte semnificative şi o anumită ilustraţie încă din deceniile trecute, în cărţile *Enigme în Galaxie* şi *Temponauţii galactici*, iar mai recent într-un alt volum[8].)

O primă parte mai extinsă a revelaţiilor oferite de Enoh se referă însă la existenţa şi activităţile ierarhice ale unor categorii importante de fiinţe spirituale superioare. Toate acestea sunt implicate permanent în variate procese creatoare necesare extinderilor continue ale lumilor materiale – ca medii existenţiale şi de evoluţie ale celor mai variate forme de viaţă şi în special ale fiinţelor spirituale. La rândul lor, fiinţele spirituale evoluând, vor trebui să colaboreze tot mai activ cu Seniorii de Lumină pentru îndeplinirea diferitelor misiuni. În fapt, toate aceste procese au o extensie spaţială de o extraordinară amploare,

fiind concepute şi materializate treptat la scara universurilor, conform planului divin. În paralel, aceste ierarhii ale fiinţelor superioare sunt la fel de implicate în perfecţionarea şi evoluţia continuă a tot ceea ce constituie creaţie, pentru înnobilarea fără încetare a ceea ce în timpuri primordiale a fost doar un hău infinit.

Principala categorie a creatorilor este cea a Elohim, care se constituie într-un fel de Ordin Superior al Seniorilor de Lumină. Aceştia îşi desfăşoară atemporal – din eoni neştiuţi – vaste şi complexe activităţi fundamentale de pregătire şi apoi de creare, mereu, a noi lumi. Ulterior, le urmăresc dezvoltarea şi intervin periodic pentru perfecţionarea lor până în cele mai profunde detalii. Cititorul a putut constata într-o oarecare măsură, parcurgând capitolul anterior, amploarea extraordinară (din păcate, încă ascunsă) a activităţilor desfăşurate timp de sute de milioane de ani (dar, de fapt, în miliarde de ani) pe planeta noastră de grupuri de Elohim, care au preluat misiunea transformării Pământului într-un locaş experimental al vieţii, iar mai apoi şi al evoluţiei spirituale. Profesorul J.J. Hurtak, cunoscând bine şi vechile texte ebraice, la care s-a adăugat extraordinara iniţiere cerească, a prezentat mereu în cartea sa aceste fiinţe superioare ca fiind „Zeii Creatori", nu numai pe Pământ, ci şi în univers. Chiar mai mult, în glosarul cărţii sale a prezentat pe larg şi un fapt important (pe care l-am citat anterior şi din cercetările lui V. Kernbach): în cărţile Vechiului Testament, începând chiar cu *Facerea*, numele *Elohim a fost înlocuit în peste 2.500 de locuri* prin cuvântul *Dumnezeu*! Menţionând acest fapt, a redat şi lista cărţilor biblice şi a capitolelor cenzurate astfel de-a lungul veacurilor. La o primă analiză, înlocuirile respective au denaturat efectiv înţelegerea modului în care au fost create viaţa şi specia umană pe Pământ. Totuşi, acestea demonstrează indirect amploarea activităţilor desfăşurate pe Terra de acele grupuri de creatori în cadrul măreţei opere a aducerii şi dezvoltării vieţii pe planeta noastră, *îndeplinind planul Tatălui Divin*.

Pe linia acestor cunoaşteri confirmate de strălucitorul Enoh se înscrie şi specificarea altei contribuţii primordiale de amploare: în fazele treptate de creaţie şi perfecţionare a formelor biologice, Elohim au fost ajutaţi de o altă categorie ierarhizată – *Fiii de Lumină*. Aceste fiinţe spirituale superioare ar fi constituite în *fraternităţi angelice*

dirijate de Elohim, care au intervenit repetat, în mod benefic, şi în evoluţia vieţii terestre, în special în etapele de tranziţie către alte „programe" mai avansate. Din toate acestea, autorul cărţii a înţeles că, într-o asemenea *fază de tranziţie*, în cursul căreia se va derula o nouă intervenţie angelică, s-ar afla acum din nou întreaga viaţă planetară şi, desigur, întreaga omenire.

Dintre numeroasele ordine angelice ale fiinţelor spirituale superioare sunt de remarcat *Ophanimii*. Fiind de asemenea sub dirijarea grupurilor de Elohim, aceste fiinţe asociază monadele cu diferite feluri de trupuri create în cadrul marii diversităţi a vieţii, cărora le asigură capacităţi multidimensionale specifice. Dar în dezvoltarea populaţiilor de tip uman Ophanimii intervin pentru a asigura continuitatea învăţăturilor superioare în decursul fazelor de evoluţie socială şi spirituală a mulţimilor respective. În asemenea activităţi merg până şi la selectarea şi iniţierea acelor oameni care se arată capabili să le transmită şi să le explice semenilor lor înţelegerea legilor divine şi cunoaşterea privind Creaţia superioară.

Ca activităţi de menţinere a armoniei luminii cerurilor superioare, unii Ophanimi au misiunea de a asigura o „inginerie de control" în punctele de intersecţie a traseelor spaţiale, fiind aceia care limitează accesul lumilor insuficient evoluate către regiunile cu puritate spirituală mai avansată!

Printre numeroase alte ordine ale diferitelor nivele de evoluţie şi, respectiv, de puteri în utilizarea şi deservirea luminii divine, autorul adus în ceruri a citat şi acele *ierarhii îngereşti* consacrate teologic[9] şi de Părinţii Bisericii creştine (serafimii, heruvimii etc.). În fapt, toate aceste ordine angelice, coordonate de ordinele lui Mihail, Metatron şi Melchisedec şi, respectiv, de grupurile de Elohim, au misiuni distincte în permanenta desfăşurare complexă a planului Tatălui Unic şi în desfăşurarea continuă a unor noi creaţii, precum şi în perfecţionarea lor evolutivă.

Biochimia stelară a omului pământean

În cadrul *Cheii 1-0-6* şi al explicaţiilor conexe, Ophanim Enoh i-a dezvăluit lui J.J. Hurtak aspecte ale unei *biochimii stelare* extrem de complexe, pe care ştiinţa terestră va trebui să le descopere şi să le cerceteze aplicativ. Iată o selecţie şi din asemenea cunoaşteri transmise pământeanului.

Ca tot ce există material în spaţiul Creaţiei, orice structură din materii inerte şi orice formă din aşa-zisele materii vii, absolut toate s-au constituit în baza unor „dubluri" din materii invizibile create anterior ca nişte programe – care încep de la atomii cei mai simpli, până la structurările cele mai complexe. Din eoni neştiuţi, schemele directoare ale acestor programe există în ceruri superioare sub forma unor coduri concepute de acele fiinţe spirituale superioare care transpun mereu în fapte gândirile şi planul Creatorului Divin, materializarea lor revenindu-le diferitelor ierarhii spirituale de creatori.

Astfel, în baza acestor coduri, seniorii Elohim din constelaţia Orion ar crea uriaşe mase de materii invizibile variate (pe care, din lipsa unor termeni acceptaţi ştiinţific, fizicianul dr. J.J. Hurtak le-a numit „materii negative"). Din acestea, treptat, Seniorii Luminii au modelat mereu de-a lungul eonilor feluritele forme invizibile – de la cele gigantice (aştrii) până la cele microscopice –, acestea constituind programe pentru toate creaţiile viitoare. În fapt, imensele aglomerări modelate din asemenea materii invizibile sunt propriile „forme-gând", sunt dublurile concepute conform planului divin şi apoi extinse la scară spaţială. În baza acestor programe imprimate prin energii noetice intense în fiecare aglomerare gigantică modelată ca un dublu invizibil, s-ar declanşa apoi procesele fizice complexe de atragere, asociere şi autoorganizare a marilor nori de gaze şi pulberi cu eventuale fragmente de materii grele, care conduc la formarea stelelor şi planetelor conform „formelor-gând" iniţiale. Vor urma apoi alţi eoni de evoluţie a imenselor mase astrale din materii grele asociate cu dublurile lor din materii invizibile, care conţin şi programul evolutiv specific, contribuind astfel la evoluţia continuă a universului local.

Elohim, care cunosc şi aplică creator aceste coduri pentru universul nostru local, s-ar afla în acea regiune a constelaţiei Orion în care domină energiile pure ale frecvenţelor vibratorii foarte înalte, specifice fiinţelor spirituale înalt evoluate. Grupurile respective preiau şi transpun gândirea *Celui Foarte Înalt* care se află în Orion-Omega, pământeanul J.J. Hurtak fiind dus până în strălucirile extraordinare care îl înconjoară pe acesta.

Dar astfel de coduri sunt cunoscute şi aplicate creator de Elohim din Orion colaborând permanent şi cu grupul de Elohim din constelaţia Pleiadelor, unde există de asemenea o regiune a energiilor cu vibraţii foarte înalte. Fiinţele superioare ale acestui grup cunoscând şi ele codurile respective, îndeplinesc planul divin cu aceeaşi dăruire spirituală.

Totuşi, din formulările cuprinse în această Cheie şi din explicitările primite ulterior, profesorul adus în cer a aflat despre o profilare creativă importantă stabilită în cursul activităţilor atemporale efectuate în comun de Elohimii ambelor constelaţii, în spaţiul acestei regiuni galactice. În sine, diferenţierea respectivă era orientată spre o completare reciprocă cu scopul îndeplinirii prevederilor planului divin. Astfel, în cadrul variatelor modele concepute spiritual, menite să experimenteze atât evoluţia materiilor grele ale corpurilor astrale uriaşe, cât şi evoluţia celor mai diferite forme de viaţă, primele etape creatoare au fost întreprinse din cerurile constelaţiei Orion. Acolo s-a început şi adaptarea mulţimilor de „scântei divine", aduse în această parte a universului „nostru", la noile condiţii de existenţă în mediile materiale ale diverselor planete din diferite sisteme solare. În acest scop, în baza unui *prim program specific, corpurilor lor de lumină pură* li s-ar fi asociat componente din materii subtile ale corpului conştiinţei şi ale anumitor capacităţi spirituale. Aceste completări esenţiale le vor conduce la o evoluţie spirituală progresivă şi, implicit, la înţelepciunea ce emană din legile divine ale Tatălui Unic.

În schimb, *programul structural* al corpurilor din materii invizibile care determină funcţionalitatea asocierii şi cu un trup din materii grele – corpuri ce se vor dezvolta evolutiv prin întrupări adaptate la mediul specific al fiecărei planete în parte – a fost conceput şi i s-a implementat fiecărui spirit, de Elohim creatori existenţi în constelaţia Pleiadelor!

Aşadar, prototipul *omului ceresc de lumină*, acel *Adam Kadmon* conceput primordial prin gândirea divină a Creatorului Unic ca o *fiinţă spirituală* cu un orizont evolutiv deosebit, care să preia misiuni la scara diferitelor universuri, a fost conceput de Elohim din constelaţia Orion ca un *cod al structurării unor corpuri din materii subtile care au trepte de vibraţii specifice mai înalte*. Aceasta era structurarea strict necesară care să permită scânteilor divine relaţii directe cu lumile inteligente ale fiinţelor invizibile, în noile condiţii existenţiale.

Ulterior, fiinţele creatoare superioare din Pleiade completând programul conceptual al fiinţelor de tip uman, ar fi implementat spiritelor destinate să-şi realizeze în mediile materiei grele ciclurile evolutive de pe o planetă sau alta *codul specific al protocreaţiei fizice*: era codul pentru corpurile funcţionale din materii fine, având trepte mai joase ale vibraţiilor specifice şi, implicit, pentru un viitor trup carnal. În baza acestui cod, pe Pământ aveau să se întrupeze ca specie umană mai multe variante biologice experimentale, care au constituit *familiile adamice fizice*.

Dar chiar de la începuturile primordiale ale populării Pământului şi cu specia umană, Elohim din Orion ar fi conceput totuşi trei prototipuri ale *fiinţei spirituale umane*, cu un anumit scop: să se experimenteze şi mai târziu să se selecteze care *coduri* să fie răspândite şi pe alte planete destinate să dezvolte forme de viaţă în spaţiul universului local.

Astfel, prima categorie – adevăratul om spiritual bazat pe prototipul *Adam Kadmon* – a fost dotată cu un corp subtil care să dezvolte conştiinţa christică a iubirii detaşată cu totul de atracţiile materiei. De asemenea, i s-au implementat capacităţi spirituale latente deosebite, care prin evoluţie să conducă la manifestări tot mai remarcabile, ajungând ca o culme la realizarea aşa-ziselor miracole. Sufletele umane din această categorie se vor întrupa mereu în oameni care se vor înregimenta de fiecare dată în eforturile de a ridica omenirea pe calea evoluţiei spirituale tot mai avansate, evoluţie menită să conducă la îndeplinirea misiunii ce i-a fost gândită de Tatăl Divin.

Un al doilea prototip al fiinţelor umane, care s-au răspândit experimental în număr sporit pe tot Pământul de-a lungul dezvoltării unei omeniri terestre, a fost cel al spiritelor care să fie *dominate de raţiune* – de

manifestările corpului mental inferior. Această dominare a condus în general categoria respectivă la orientarea existenţei către satisfacerea intereselor materiale egoiste şi către obţinerea pe orice cale a puterii asupra semenilor din jur, sau dintr-un anumit teritoriu, indiferent de felul lor. Oamenii, având un suflet din acest prototip, nu numai că resping cunoaşterile superioare din orice domeniu, şi în special cele din domeniul spiritual, ci îi împiedică şi pe ceilalţi oameni să le afle şi să le primească de la cei din prima categorie.

Al treilea prototip este cel al *oamenilor din lut*: sufletele acestora sunt dominate de plăcerile şi satisfacţiile simţurilor trupului carnal, desconsiderând valorile înţelepciunii, ale cunoaşterii, ale moralei sociale şi chiar ale legilor divine pentru că le lipsesc conştiinţa faptelor şi chiar respectul-iubire faţă de Tatăl Ceresc.

Aceste prototipuri, care s-au tot înmulţit pe Pământ în special în ultimele câteva zeci de milenii, au fost concepute cu diferenţierile respective prin anumite *blocaje* impuse în capacităţile de manifestare ale spiritelor din ultimele două categorii. În fapt, programele limitărilor calitative au fost iniţiate de la începuturile creării omului terestru chiar de Elohim din constelaţia Orion cu scopul menţionat şi anterior: selectarea distinctă a „seminţelor umane" care vor fi folosite pentru populări ulterioare în diferite regiuni ale spaţiului.

Colaborând direct şi în această acţiune a creării şi a selectării pe baza unor experimente îndelungate care să conducă la edificări nu numai ca prototipuri, ci şi ca moduri de convieţuire socială şi de evoluţie a unor omeniri diversificate, Elohim din Pleiade au creat codurile şi prototipurile corpurilor funcţionale – invizibile şi carnale – pentru toate cele trei categorii de suflete umane prezentate mai sus. În acest fel, după cum a enunţat însuşi strălucitorul Enoh, constelaţia Pleiadelor ar fi „leagănul programelor fizice ale variatelor întrupări umane" create pe planeta noastră. În sine, codurile elaborate de Elohim din această constelaţie au permis scânteilor divine aduse în spaţiul Terrei să se integreze în matricele fizice ale spaţiului şi timpului local, care să conducă la evoluţia treptată a tuturor creaţiilor din materie şi, implicit, a Materiei înseşi.

Enunţând şi explicitând mult mai clar decât oricare alt text conceput pe Pământ fondul real al acestor *taine primordiale* ale creaţiei formelor de viaţă şi, în special, al oamenilor de pe planeta noastră – ascunse

însă până acum celor mulţi –, Ophanim Enoh i-a transmis pământeanului iniţiat cunoştinţe mai ample şi asupra altor fapte fundamentale. Importanţa acestora e la fel de mare, căci ele au condiţionat încă de la începuturi până în zilele noastre existenţa şi evoluţia speciei umane, atât în toate variantele experimentale care au existat în timpurile arhaice, cât şi în cele care au mai rămas în prezent.

Un astfel de fapt fundamental *ascuns mereu majorităţii oamenilor, pentru care ar fi venit totuşi vremea unei dezvăluiri* mai largi prin *Cartea Cunoaşterii*, l-au constituit intervenţia şi permanentizarea unor influenţe puternice ale altor grupuri de fiinţe superioare asupra creaţiei speciei umane şi a dezvoltării unei omeniri terestre.

În imensitatea spaţiului Creaţiei divine, s-ar fi ivit în diferite locaşuri astrale, din neştiute epoci anterioare, grupuri de inteligenţe foarte avansate ştiinţific care, neajungând încă la culmi ale progresului spiritual, au întreprins activităţi creatoare bazate pe o biochimie a materiei fără orizontul evoluţiei spirituale. Dorind cu ardoare să stăpânească energiile esenţiale, asemenea grupuri şi-au desfăşurat capacităţile cognitive prin crearea experimentală a variate forme de viaţă având *alte principii şi scheme funcţionale* decât cele concepute în baza gândirii Creatorului Unic şi transpuse în planul divin. În esenţă, aceste grupuri au acordat o importanţă majoră varietăţii manifestărilor materiei prin procese fizice, chimice şi biologice, creând însă specii care să se distrugă mereu unele pe altele. Prin această îndepărtare de amplul orizont al spiritualizării prin evoluţie a întregii Creaţii cosmice gândite de Tatăl Divin, însăşi specia terestră a fiinţelor spirituale de tip uman a fost inclusă în diferite moduri în experimentele luptelor reciproce permanente concepute de grupurile care nu s-au racordat la planul divin. Intervenţia cea mai evidentă a acestor fiinţe superioare „disidente" s-a putut remarca în mod special în modurile de creare a anumitor prototipuri de fiinţe umane : pentru a le elimina înţelegerea scopului evoluţiei spirituale, le-au blocat în codurile psihice iubirea spirituală a aproapelui şi manifestările implicite ale conştiinţei, amplificând dominarea conştiinţei de către interesele vieţii materiale, pentru a stimula mereu războaie şi distrugeri experimentale.

Majoritatea ierarhiilor spirituale superioare s-au menţinut în orizontul înaltului ţel al planului divin, de a se extinde şi a perfecţiona

continuu admirabila Creaţie cosmică prin cele mai felurite forme din diverse materii, care să evolueze continuu către o spiritualizare totală. Dar în aceste ierarhii grupurile care nu au vrut să respecte şi să contribuie la realizarea planului divin au fost considerate încă dintr-un trecut necunoscut „decăzute". Acceptarea, totuşi, a existenţei şi a manifestărilor unor grupuri de Elohim decăzute a fost explicată de strălucitorul Enoh ca un exemplu evident al profundei iubiri a Tatălui Ceresc faţă de *tot* ce a conceput şi a realizat în imensa Creaţie cosmică, acest *tot* fiind angrenat într-o continuă perfecţionare prin evoluţia permanentă. De aceea, Tatăl Unic nu doreşte pierirea decăzuţilor, lăsându-i să se manifeste însă în periferii ale universului şi oferindu-le condiţiile unei evoluţii care să-i conducă totuşi la recunoaşterea propriilor greşeli şi la revenirea la calea superioară a iubirii spirituale.

Grupurile Seniorilor de Lumină decăzuţi ar fi venit în universul nostru local în timpuri îndepărtate, stabilindu-şi „staţii intermediare" în unele sisteme solare din constelaţiile Ursa Mare şi Ursa Mică. De acolo şi-ar fi extins influenţele şi pe planete inferioare din alte sisteme solare, ajungând şi pe Pământ într-o epocă ulterioară creaţiei speciei umane de Elohimii din Orion şi Pleiade.

„Interceptând" creaţia adamică iniţială în perioade în care se dezvoltase o mică omenire terestră ai cărei creatori superiori se retrăseseră temporar în alte activităţi galactice, Seniorii decăzuţi şi-au extins experimentele pe întreaga planetă Pământ. Astfel, au creat noi prototipuri de rase umane, efectuând modificări atât în codurile genetice ale noilor generaţii, cât şi în codurile structurărilor şi compoziţiilor corpurilor invizibile ale fiinţelor umane, limitându-le spiritelor capacităţile funcţionale prin reducerea domeniilor frecvenţelor vibratorii specifice corpurilor invizibile. Drept urmare, după acel *Ev de Aur* iniţial – în cursul căruia oamenii conviеţuiau într-o armonie spirituală cu Zeii din Orion şi Pleiade, care le urmăreau perfecţionarea complexă –, istoria tinerii omeniri s-a schimbat cu totul : unele grupuri de populaţii au început să năvălească asupra altora, iar mai târziu au urmat războaiele cu distrugeri tot mai mari, cu crime ale umanităţii şi cele mai cumplite abuzuri, cu sclavie şi exploatare neîntreruptă a maselor, mereu cu acelaşi scop de a obţine bogăţii şi puteri discreţionare, urmărit de anumite grupuri de persoane.

Aceste transformări nefericite în manifestările diferitelor populaţii umane au făcut ca în anumite etape ale existenţei vieţii terestre, atunci când răutatea umană atingea culmi îngrozitoare, să se ajungă efectiv la *necesitatea* distrugerii acesteia prin cataclisme planetare.

Dar modificările genomului uman reuşite de Seniorii de Lumină decăzuţi încă din acea primă etapă a interceptării şi a modificărilor experimentale făcute asupra primelor rase adamice s-au reluat şi după „purificările" planetare efectuate în epoci ulterioare. Chiar mai mult : continua înmulţire a diferitelor rase şi popoare de pe toate continentele a făcut ca evoluţia spirituală a omenirii să fie tot mai umbrită de manifestările penibile a sute şi sute de milioane de oameni având genomul modificat şi rămânând astfel sub influenţa vibraţiilor mai scăzute ale experimentatorilor decăzuţi. Astfel, chiar în zilele noastre constatăm cu toţii că omenirea şi însăşi planeta au ajuns la o criză generală, „nodurile de haos" geofizice, sociale şi economice succedându-se tot mai des în întreaga lume. În fapt, s-a ajuns la o reală dizarmonie globală, întrucât categoriile de oameni aflaţi sub influenţele ierarhiilor decăzute – cei dominaţi de gândirea materialistă a mentalului lor inferior, precum şi „oamenii de lut" – constituie acum majoritatea celor peste şapte miliarde de locuitori ai Terrei. Or, acumularea energiilor inferioare ale gândirilor tuturor acestora a condus la o „poluare energetică" de o intensitate care afectează nu numai planeta, ci însăşi dinamica întregului sistem solar.

Astfel, după cum i-a transmis deschis Ophanim Enoh profesorului J.J. Hurtak, din cauza amplorii acestui fenomen generat în mod inconştient de majoritatea pământenilor, consiliul galactic din Orion a constatat necesitatea unei intervenţii pe planeta Terra : trebuie eliminată negativitatea energetică ce afectează această zonă galactică şi trebuie reconstituite codurile iniţiale ale omului adamic superior în cadrul selecţiilor speciilor umane experimentate pe Pământ !

Dar fizicianul J.J. Hurtak nu este singurul autor care a scris despre aceste aspecte istorice ascunse cunoaşterii publice şi despre dezvăluirile care au început să fie făcute de fiinţe luminoase ce ştiu că omenirea a ajuns la o etapă a aflării adevărurilor şi a unor ample transformări strict necesare.

În grupurile anumitor mediumi culţi care şi-au dezvoltat în mod deosebit capacitatea extrasenzorială a receptării de comunicări din

partea unor entităţi nevăzute, ce evidenţiază totuşi nivele spirituale mai ridicate, s-au primit în ultimele decenii informaţii întru totul similare. De exemplu, pianistul american Sal Rachele, afirmând că a primit şi el o vizită deosebită a „unor sfere luminoase în alb-albastru", a scris la indicaţia acestora două cărţi[10] oarecum asemănătoare, mai puţin ample ca domenii şi explicitări, dar cu unele specificări ce completează anumite precizări ale *Cheilor lui Enoh*.

Afirmând aceeaşi operă creativă fundamentală a fiinţelor superioare venite din constelaţia Pleiadelor – facerea omului terestru şi formarea primei omeniri –, acesta a redat şi informaţii suplimentare privind aspectele nefericite ce au urmat : intervenţiile negative asupra omului primei creaţii efectuate de diferite grupuri de fiinţe venite din cer, care aveau însă nivele spirituale inferioare.

Reluând cunoaşterea iniţiatică despre venirea din exteriorul galaxiei noastre a unor populaţii foarte avansate ştiinţific, dar lipsite de o spiritualitate ridicată, care şi-au stabilit staţii intermediare în unele locuri favorabile şi vieţii întrupate din Calea Lactee, Rachele a insistat asupra grupului de „Seniori întunecaţi" stabiliţi în constelaţia Alpha Draconis. De acolo, o parte dintre aceştia s-ar fi răspândit în alte sisteme solare. O anumită ramură, care avea în propriul cod genetic o tipologie „reptiliană" (poate chiar pe o treaptă inferioară sub aspect spiritual), ar fi venit repetat şi pe Pământ. Dar între subrasele respective ar fi intervenit numeroase războaie, dată fiind orientarea tuturor acelor fiinţe spre orgolii şi dorinţe de dominare. Astfel, la un moment dat un grup dintre cei mai „întunecaţi" din cadrul fracţiunii reptiliene ar fi fost exilaţi pe Pământ.

Neadaptându-se însă la condiţiile geofizice pentru a duce o viaţă întrupată, exilaţii ar fi rămas ca suflete neîntrupate în planul astral al planetei. Dar din acest loc apropiat aceste fiinţe doritoare de dominare şi-au stabilit drept scop al existenţei lor dirijarea omenirii pământene, care încă nu era evoluată spiritual. Or, pentru perpetuarea atemporală a acestei ambiţii şi satisfacţii inferioare era necesară limitarea evoluţiei spirituale la nivelul inferior al miliardelor de suflete umane. Acest fapt le era – şi încă le este – accesibil, întrucât cea mai mare parte a omenirii era – şi este şi acum – „polarizată astral" : conştiinţa individuală a miliarde de oameni este încă dominată de vibraţiile dorinţelor şi satisfacţiilor materiale, trupeşti, de orgolii şi

ambiţii şi chiar de frici. În acest mod, pământeni din toate ţările lumii, aflaţi în aceste categorii, chiar dacă au ajuns în diverse poziţii de conducere în cele mai variate domenii, pot fi şi chiar sunt adesea influenţaţi direct de reptilienii puternici care îşi menţin ascunsă dominarea. Există, din păcate, mulţi oameni care susţin aceste dirijări din invizibil în mod conştient, dar mulţi alţii, ale căror gânduri au frecvenţe vibratorii inferioare, nici nu conştientizează influenţele negative. Şi autorul a reluat în acest sens o idee foarte veche: pentru a scăpa de această „robie psihică", fiecare om trebuie să înţeleagă că adevăratul scop al existenţei sale este tocmai evoluţia sa spirituală şi că, ridicându-şi nivelul vibraţiilor gândirii conştiente şi al faptelor prin îndepărtare de materialism, scapă de influenţele vibraţiilor de nivel inferior ale tuturor entităţilor rău intenţionate, pe care efectiv nu le mai percepe!

Pe Pământ ar mai fi intervenit nefavorabil şi alte grupuri de fiinţe din spaţiu, dar cu urmări mai puţin grave. În mod deosebit i-au atras atenţia informaţiile primite de la sferele luminoase cu privire la „fiinţele cenuşii" venite în mod repetat din sistemul stelar *Zeta Reticulis*. Acestea nu ar fi fost preocupate să devină conducătorii unei planete şi să dirijeze mulţimi de fiinţe plafonate spiritual. Neţinând însă cont de respectarea liberului-arbitru, ca lege de bază la nivel spaţial, au provocat mereu suferinţe unor mulţimi de pământeni neavizaţi.

Dar în ultimii ani şi un autor francez a publicat, într-o manieră originală, noi informaţii privind intervenţiile nefaste ale unor grupuri de fiinţe mai puţin evoluate spiritual, venite din neştiute locuri galactice. Nu este exclus să fie vorba de unele fiinţe extraterestre menţionate mai sus sau despre alte „fiinţe întunecate", însă descrierile respective oferă noi dovezi ale intruziunilor de acest fel în viaţa omenirii. Şi acest autor a obţinut asemenea informaţii pe o cale extrasenzorială[11], dar în condiţii care i-au afectat viaţa într-un mod straniu. De la vârsta de 14 ani, autorul Anton Parks asista săptămânal la anumite descărcări luminoase care îi induceau scurte viziuni cu oameni îmbrăcaţi ca în Orient şi care vorbeau o limbă neînţeleasă de el. După ani, aflând că acei străini vorbeau în antica limbă sumeriană, s-a decis să adune tot ce putea găsi ca texte şi imagini descoperite şi comentate de arheologi şi istorici. Obţinând şi un silabar sumerian, a început să descifreze şi scurtele discuţii din viziunile stranii care continuau,

combinându-le cu variatele cunoştinţe aflate din traducerile numeroaselor tăbliţe cu scriere cuneiformă, ce conţineau descrieri din antichitatea sumeriană. Astfel, treptat a putut să reconstituie fragmente sugestive din istoria mai puţin ştiută a unor vechi populaţii din regiunile Tigrului şi Eufratului. Prin cele patru volume dintr-un ciclu ce a cuprins straniile sale trăiri şi eforturile documentare făcute zece ani pentru a le îmbina cu felurite consemnări istorice, a oferit nu numai unele interpretări mai realiste ale textelor vechi, ci a redat şi variate fapte care sunt efectiv ascunse cunoaşterii publicului sau au fost distorsionate prin traduceri diferite ale aceloraşi texte antice. În plus, a reconstituit şi o interesantă conexiune spaţială, pe care a regăsit-o în fragmente ale unor scrieri neluate în seamă de cercetători sau de comentatori. Din toate acestea, iată în sinteză doar câteva aspecte legate de aceeaşi cunoaştere atât de evitată în mod public privind influenţele negative survenite în diverse epoci în viaţa omenirii pământene, prin acţiunile anumitor fiinţe mai „întunecate" coborâte cândva din ceruri.

O rasă denumită *Gina'abul* a unor creatori respectaţi în univers a adus în galaxia noastră câteva ramuri de umanoizi care prezentau caracteristicile anumitor detalii genetice specifice reptilelor (piele cu solzi ş.a.). Aceste fiinţe nu aveau un nivel spiritual avansat, dar aveau cunoştinţe ştiinţifice bine dezvoltate. Denumiţi mai recent „reptilieni", aceştia s-au stabilit într-un sistem solar neştiut, propice vieţuirii şi dezvoltării lor. Dar diferitele subrase menţionate în texte sumeriene şi akkadiene –, de exemplu, usumgal, nungal, kingu, miminu, musgir ş.a. –, erau încă războinice şi au avut mereu conflicte între ele. În acest context, un grup din usumgal a fost exilat forţat pe Pământ, care în acea vreme nu avea o populaţie numeroasă. Acesta a fost grupul *Anunna*, care s-a stabilit pe un teritoriu având în centru cele două fluvii din actualul Irak. Coborârea în acea zonă ar fi fost facilitată de faptul că pe cerul respectiv ar fi existat 25 de portaluri prin care au tot venit diferite grupuri din galaxie. Or, majoritatea „cărţilor de lut" ar fi consemnat nu numai venirea acelor *Anunnaki*, care aici şi-ar fi refăcut trupurile foarte asemănătoare cu cele ale pământenilor, ci ar fi relatat şi o serie de fapte istorice evitate în comentariile specialiştilor: stăpânind modul de folosire a energiilor psihice pentru producerea unor fenomene fizice mai deosebite, considerate de localnici minuni,

dar chiar şi în anumite mutaţii genetice aplicate pământenilor, oamenii acelor epoci au acceptat să fie dominaţi de asemenea zei şi regi divini, devenind robi ai nou-veniţilor. Casta nobilă care s-a înscăunat să domnească, având astfel mereu satisfacţia de a domina şi a dirija mulţimi de oameni inferiori lor, şi-au manifestat tot timpul tendinţele războinice între ei şi prin antrenarea supuşilor în neîncetate lupte de cucerire a altor cetăţi şi popoare, fapte transcrise ca fond principal în memoria tăbliţelor ceramice antice.

Descifrând cu migală asemenea aspecte puţin luate în seamă de cercetătorii din domeniul istoriei, autorul francez a ajuns şi el la o concluzie tristă: „Istoria omenirii a fost abil deformată de-a lungul timpului, pentru a-i proteja pe cei care s-au impus pe Pământ încă din timpuri vechi şi de asemenea cu scopul de a-i proteja – fără ştirea fiinţelor umane – şi pe descendenţii lor, care lucrează mereu în secret pentru ei".

Profeţii la apropierea de sfârşitul unui ciclu terestru

Textele „cheilor lui Enoh" şi ansamblul specificărilor şi al indicaţiilor adiacente redate de iniţiatul pământean în *Cartea Cunoaşterii* au oferit într-adevăr informaţii foarte necesare actualului om terestru – atât în privinţa originii sale stelare, cât şi asupra relaţiilor galactice şi cosmice în care trebuie să se încadreze.

Pe această linie, un alt fapt tulburător evidenţiat în cartea amintită, pe care unii dintre noi au început să-l intuiască, este că această negativitate generată de populaţia umană pământeană ar constitui un indicator dramatic că omenirea s-ar apropia de sfârşitul unui alt ciclu de evoluţie biologică şi spirituală. În sine, şi acest ciclu a fost condiţionat atât de caracteristicile fizice ale materiei planetare ca mediu biologic existenţial, cât şi de influenţa dominantă inferioară întreţinută din staţiile de viaţă instituite în anumiţi aştri din constelaţiile Ursa Mare şi Ursa Mică de grupuri de Ophanimi decăzuţi (cheia 2-1-4).

Seniorii de Lumină ai planului divin cunosc însă bine că, la nivel galactic, planeta noastră a fost hărăzită să fie locul unor staţii experimentale

ale evoluţiei vieţii fizice. În cadrul acestora, trebuiau efectuate experimente care să conducă la asocierea spiritelor cu trupuri şi corpuri tot mai perfecţionate, concepute iniţial ca forme-gând convenite în comun de fiinţe spirituale superioare ce transpun planul Tatălui Creator. Faţă de ce s-a realizat până acum, după sute de milioane de ani, şi ţinând cont şi de interceptarea şi influenţarea nefastă efectuate de-a lungul unor întregi epoci de acele grupuri de Seniori decăzuţi, Elohimii creatori care transpun planul divin au hotărât declanşarea unor acţiuni pentru trecerea la un ciclu evolutiv superior.

Pentru eliminarea influenţelor energiilor decăzute, conform previziunilor transmise de strălucitorul Enoh în urmă cu jumătate de veac, planeta noastră va fi scăldată treptat de *o lumină superioară*! Frecvenţele vibratorii mai ridicate ale radiaţiilor respective vor stimula direct *reprogramările* biofizice şi biologice ale trupurilor carnale. Totodată, vor îndepărta treptat o bună parte dintre blocajele capacităţilor de manifestare spirituală a spiritelor, introduse cândva de Seniorii decăzuţi la rasele umane adamice create iniţial de Elohimii din Orion şi Pleiade. Aceste deblocări vor surveni însă în mod selectiv, în funcţie de nivelul evoluţiei spirituale obţinut de fiecare om în parte pe parcursul reîncarnărilor anterioare.

Sub aspectul diferitelor fenomene fizice fundamentale, dr. J.J. Hurtak a transcris adevărate profeţii ştiinţifice, care depăşesc efectiv cunoaşterea savantă modernă. Una dintre previziunile de acest fel ale Ophanim Enoh este o afirmaţie tulburătoare: lumina superioară va creşte frecvenţa specifică a vibraţiilor electronilor tuturor atomilor care compun masele şi structurile din materie grea, lungimea de undă a radiaţiilor acestora scăzând corespunzător! Acest proces fizic are în fapt o amploare extraordinară: în primul rând, atomul elementar al hidrogenului şi asocierile sale îşi vor modifica manifestările fizice intime, substanţele organice ale trupurilor carnale (constituite în bună parte pe catenele atomilor de hidrogen şi carbon) *devenind mai radiante*. Dar acest aspect va deveni mai evident şi prin faptul că în trupul uman componenta de bază este apa (H_2O), ce reprezintă circa 90% din substanţele constitutive.

În cheia 3-1-5 şi în explicaţiile conexe, Enoh a accentuat în mod deosebit importanţa acestui fenomen, afirmând că matricea energetică a hidrogenului va fi modificată prin activarea stimulatoare produsă

de frecvenţele vibratorii superioare. Dar cuantele ultrarapide ale noilor energii care vor fi dirijate spre Terra vor acţiona şi asupra altor substanţe esenţiale ale biochimiei trupului uman, autorul insistând mult pe efectele produse asupra substanţei ATF (adenozina trifosfată), acea substanţă celulară care intervine în furnizarea energiilor necesare metabolismelor trupului carnal. Asemenea procese fizice reflectate biochimic în fiziologia trupurilor umane le vor face să fie mai radiante, la persoanele mai evoluate spiritual trupurile putând să apară *mai luminoase*.

Dar modificările importante care vor surveni în cursul ciclului ce urmează vor fi legate în special de partea spirituală a fiinţei omeneşti: omul mai evoluat spiritual se va apropia de adevărata lui *misiune*. După cum a transmis Ophanim Enoh, spiritul uman – acea scânteie divină –, devenit *omul ceresc Adam Kadmon*, prin asocierea cu corpuri subtile radiante în invizibil, şi apoi *omul planetar*, prin asocierea cu un trup carnal admirabil, va deveni, conform planului divin, un instrument fizic şi spiritual al evoluţiei din întregul cosmos al creaţiei.

Insistând asupra aspectelor biofizico-chimice ale transformărilor care vor surveni în intimităţile acestei triple asocieri care a condus la crearea fiinţei umane, Enoh a prevestit detaliat şi alte modificări esenţiale: procesele energetice la nivelul atomilor se vor extinde şi asupra acizilor aminaţi (ADN şi ARN) care au fost asociaţi în cromozomii nucleelor celulelor fiecărui ţesut carnal, constituind codul genetic biologic. Un prim efect fiziologic din intimitatea celulelor se va reflecta asupra mitocondriilor, care îşi vor modifica anumite secreţii de enzime, pentru a asigura buna funcţionare a trupului uman şi în condiţiile radianţei lui sporite.

În sinea lor, asemenea transformări evolutive vizează un scop mult mai amplu. Asocierea în „treimea umană" (menţionată mai sus) a fost îndelung experimentată sub cele mai complexe aspecte – începând de la procesele celulare cuantice, subatomice şi atomice şi până la procesele evoluţiei spiritelor –, pentru a se ajunge la îndeplinirea planului divin la nivel cosmic. În fapt, Creatorul, Tatăl Unic, creează mereu, astfel că ierarhiile fiinţelor spirituale superioare trebuie şi ele să participe creator la îndeplinirea planului divin al extinderii universurilor şi al populării lor cu cele mai diferite forme de viaţă. Or, Pământul fiind hărăzit ca o *staţie experimentală de lungă durată*,

Elohimi Luminii vor face o selecţie utilă planului divin dintre extraordinarele varietăţi de forme vii create de ei de-a lungul a sute de milioane de ani pe această planetă: vor fi alese mereu acele forme care au fost perfecţionate şi verificate evolutiv, pentru a fi răspândite în noile lumi cosmice, care sunt mereu în formare!

Astfel, şi specia umană, creată şi experimentată aici în cele mai diferite variante biologice (rase pentru diverse climate, pigmei, uriaşi, cei mai ciudaţi hibrizi etc.), precum şi ca variantă a prototipului Adam Kadmon mai mult sau mai puţin capabilă să evolueze spiritual, a ajuns la sfârşitul acestui ciclu la bilanţul unei importante selecţii.

O problemă mai complicată a îndelungatelor experimente ale creaţiilor din spaţiul *staţiei terestre* a fost însă afectarea calităţii lor prin intervenţiile oarecum dominante ale seniorilor decăzuţi. Orientarea creaţiilor acestora doar către aspectele biochimiei trupului carnal şi către manifestările în vieţuirea materială a fiinţelor omeneşti, cu limitarea forţată a capacităţilor spiritelor de a evolua spiritual, a făcut ca majoritatea miliardelor de suflete umane – întrupate sau aflate în aşteptarea întrupării – să stagneze într-o fază inferioară progresului spiritual: este aşa-numita fază a polarizării astrale a conştiinţelor individuale, sufocate de plăcerile şi dorinţele trupeşti, de ambiţii şi orgolii sau chiar de felurite frici. Mai grav, şi în zilele noastre cei mai mulţi oameni sunt încă dominaţi de influenţele abile ale celor mai diferite persoane şi chiar personalităţi, care sunt dirijate în subconştientul lor de fiinţe superioare decăzute.

Faţă de această situaţie, strălucitorul Enoh le-a transmis pământenilor prin *Cartea Cunoaşterii* necesitatea ca oamenii de pretutindeni să facă eforturi de trezire a conştiinţei în ce priveşte gândirea şi comportamentele lor, pentru ca *partea divină* din fiecare să se poată apropia din nou de vibraţiile mai înalte ale fiinţelor superioare de lumină. Din păcate, această trezire este foarte greu de realizat de către „oamenii din lut", dar prin eforturi ar fi totuşi posibilă. Şanse ar putea avea cei dominaţi de raţiunea intereselor strict materiale, dar, de către asemenea, şi dacă ar susţine eforturi intime în reorientarea gândirii şi a faptelor. Mai accesibilă este, desigur, pentru cei care intuiesc sau care au înţeles măcar în parte adevăratul sens al existenţei noastre şi se comportă ca atare. Pentru această ultimă categorie, patriarhul antic a specificat însă un fapt important, care în ultimul timp a început să fie remarcat

în tot mai multe ţări, cu reală uimire: unui număr tot mai mare de persoane din categoria respectivă li se vor debloca capacităţi intime neştiute, care le vor oferi manifestări cu totul deosebite. Fie că îşi vor descoperi o creativitate sporită sau talente ascunse, fie că vor pătrunde rapid în ştiinţe noi sau vor deveni terapeuţi prin propriile energii, fie că îşi vor descoperi manifestări telepatice sau de clarviziune şi chiar calităţi de buni mediumi, fie că vor face premoniţii care se vor îndeplini, fie că vor produce fenomene ciudate prin propriile corpuri invizibile, asemenea oameni vor fi încă un indiciu al faptului că pe Pământ *se întâmplă ceva ce nu a mai fost nicicând*!

Dar chiar mai mult: va urma o perioadă în care *se vor dezvălui tot mai multe adevăruri*, rupându-se sigiliile de la diferite arhive ştiinţifice (fapt pe care l-am evidenţiat şi în capitolele anterioare, menţionând dezvoltarea unei literaturi scientizate neconformiste şi amintind în mod repetat de documente fotografice impresionante ţinute ascunse în anumite arhive şi care au fost postate pe Internet de hackeri necunoscuţi). Însăşi reactivarea cunoaşterii antice privind adevărata origine a omenirii se înscrie pe această linie a afirmării unor adevăruri pierdute. Ţinând seama de înmulţirea acestor manifestări cu totul neobişnuite, se pare că ne situăm la mod real într-o fază pregătitoare a unor transformări mult mai ample...

Este deci evident un fapt pe care oamenii ar trebui să-l înţeleagă în profunzime: *trezirea* conştiinţei printr-o gândire orientată spre spiritualizare are într-adevăr o mare importanţă la acest sfârşit de ciclu terestru, cu trecerea către alt ciclu evolutiv!

Cunoscând planul divin pentru acest univers local în care ne aflăm şi noi, pământenii, strălucitorul Enoh a profetizat cu decenii în urmă producerea chiar şi a unui fel de „judecată de apoi". Această afirmaţie a fost însoţită şi de specificarea că nici o fiinţă omenească nu va fi distrusă şi nici nu va ajunge în vreun iad sau în vreun rai. Va urma o anumită selecţie din punctul de vedere al nivelului de evoluţie spirituală la care a ajuns fiecare fiinţă umană, dar cu un scop care să se înscrie în Planul divin superior al Creaţiei continue.

Prin edificarea continuă a felurite lumi noi, acestea vor trebui la rândul lor să adăpostească şi ele diferite forme de viaţă, adaptate la mediile lor specifice. În mod inerent vor trebui să apară acolo şi

specii spirituale de tip uman, dat fiind faptul (menţionat mai sus) că omul are misiunea de a fi „*instrumentul fizic* şi *spiritual* al evoluţiei din întregul cosmos al creaţiei". Nu va avea nici o importanţă dacă anumite aspecte biologice vor diferi cumva de prototipul carnal al omului pământean, adaptarea la medii fizico-chimice diferite de cele ale mediului terestru impunând, desigur, anumite caracteristici fiziologice modificate.

Redând explicaţiile *cheilor* care i-au fost transmise, profesorul J.J. Hurtak a evidenţiat în acest sens un alt aspect esenţial al profeţiilor moderne: oamenii „treziţi" de pe Terra preluând mai uşor transformările biofizico-chimice induse de noile energii ale luminii şi de unele schimbări planetare, vor fi aleşi ca suflete mai avansate să participe la noile creaţii astrale din univers! Modelul „Noii Lumi" în care vor fi conduşi va depinde direct de nivelul individual obţinut în propria evoluţie spirituală, precum şi de deschiderea pe care au avut-o de-a lungul încarnărilor pentru planul Luminii Superioare, prin modul în care au înţeles *să servească* Creaţia din mediul terestru.

Referitor la „treziţii" care încă nu vor putea fi utili lumilor noi, Ophanim Enoh a făcut o altă profeţie: vor rămâne pe Pământ, planeta urmând să se transforme însă mult sub aspect fizic, devenind un „Pământ Nou", şi vor fi sămânţa viitoarelor populaţii. Acumulând însă un anumit nivel de progres spiritual, populaţiile respective nu vor mai manifesta tendinţele materialiste şi orgoliile inferioare, ci îşi vor continua evoluţia spirituală individuală şi colectivă, dezvoltând „conştiinţa christică".

Pentru cei „netreziţi" după atâtea şiruri de reîncarnări, pentru „nedrepţii" care nu au conştientizat că etica spirituală are o prioritate totală faţă de satisfacţiile trupeşti, ale intereselor materiale, ale orgoliilor şi ale ambiţiilor, va urma, de asemenea, o amplă transformare. Înainte ca Pământul să-şi modifice orbita şi diferite caracteristici fizice, aceştia vor fi conduşi – ca suflete – pe planete situate la periferia universului local. Întrucât la sfârşitul acestui ciclu, în acele regiuni vor fi exilaţi şi Seniorii Superiori decăzuţi, mulţimile de fiinţe umane netrezite şi dominate de gânduri inferioare vor continua să rămână încă mult timp sub influenţele negative ale acestora, pe care, de altfel, le-au suportat şi acceptat în mod inconştient şi în existenţele terestre.

Aceste trăiri cereşti şi chiar aceste previziuni – transmise împreună cu informaţii ştiinţifice importante – par a se asemăna totuşi mult cu viziunile profeţilor antici din Orientul Apropiat şi cu cele descrise în textul ultimei cărţi din Biblie – *Descoperirea Sf. Ioan Teologul* (*Apocalipsa*). În fapt, toate acestea se pare că au fost obţinute în condiţii oarecum similare, de la fiinţe strălucitoare ce aveau aceeaşi misiune: de a activa în oameni trezirea conştiinţei către o gândire şi fapte cu fond spiritual. Acum însă, omenirea aflându-se o pe treaptă de cunoaştere intelectuală mai ridicată, atât instruirea spirituală, cât şi profeţiile au fost oferite în formule savante mult mai realiste.

Pentru cititorul mai puţin informat cu privire la *Cartea Cunoaşterii*, în care Hurtak actualizează informaţii fundamentale vechi prin adăugarea unor informaţii ştiinţifice, apariţia acelei fiinţe superioare strălucitoare Enoh şi întregul şir de viziuni oferite autorului vor părea poate literatură SF, inspirată de anumite profeţii antice.

Trebuie însă remarcat un fapt actual, în continuă dezvoltare: începând din veacul trecut şi în special din ultimele decenii, în întreaga lume a proliferat o literatură a „comunicărilor" oferite de fiinţe invizibile aparţinând diferitelor „grupuri", transmise adesea prin „channeling" şi în reuniuni publice. În paralel, pe Internet sunt postate serii întregi de astfel de comunicări (cele mai multe provenind de la diferite asociaţii americane), ale căror texte conţin îndeosebi previziuni ale unor transformări planetare, precum şi instrucţiuni remarcabile privind necesitatea şi procedeele prin care ne putem ridica nivelul evoluţiei spirituale. Or, conţinutul acelor comunicări mai credibile prin calitatea informaţiilor şi a instrucţiunilor transmise este foarte asemănător cu multe explicaţii din *Cartea Cunoaşterii* – chiar şi în cazul profeţiilor Strălucitorului Enoh. Dintre textele de acest fel postate pe Internet am preluat în cărţi anterioare unele citate[12], întrucât nivelul mai ridicat al cunoaşterilor respective s-a verificat treptat în ultimii ani printr-o serie de fenomene care s-au produs cu adevărat şi care afectează omenirea la nivel planetar: pe de o parte, continuă să se manifeste perturbaţii geofizice, climatice şi chiar solare tot mai intense, iar pe de altă parte, oamenii de pretutindeni constată declanşarea unui haos mondial în domenii economice şi politice, care conduce la manifestări sociale tot mai extinse şi la ample schimbări în viaţa tot mai multor popoare.

Dar, legat de părţile realiste ale acestui gen de profeţii, în cărţile mele menţionate anterior am inserat documente fotografice deosebit de importante sub aspect informaţional şi ştiinţific: în special în ultimii ani, în spaţiul planetei noastre au fost înregistrate numeroase prezenţe şi manifestări ale unor rase de fiinţe galactice foarte variate[13], venite aici în grupuri mai mici sau mai mari. Este însă adevărat că majoritatea lumii nu cunoaşte acest fapt tulburător, întrucât entităţile respective au apărut mereu în aer ca suflete neîntrupate invizibile, corpurile putând fi fotografiate doar de relativ puţinele persoane care au capacitatea de a le vedea. Originea spaţială a neştiuţilor vizitatori a putut fi constatată pe mai multe căi: în primul rând, sute de documente fotografice au arătat că, în general, formele corpurilor acestor fiinţe – adesea foarte ciudate – erau foarte diferite de cele ale lumii sufletelor terestre[14], redate în figurile 5 şi 6. De asemenea, structurările intime ale corpurilor funcţionale şi înseşi radiaţiile lor întru totul specifice (atât ale corpurilor, cât şi ale bipolarităţii) erau şi ele foarte diferite. În plus, unele dintre nevăzutele fiinţe vizitatoare produceau anumite fenomene fizice cu totul deosebite, care nu au fost înregistrate de-a lungul deceniilor la nici o entitate pământeană invizibilă.

Întrucât nu există încă aparaturi moderne care să conducă la studierea fizică a structurilor şi fiinţelor constituite din materii invizibile, am apelat la o metodă „neoficială", care deocamdată este singura posibilitate de analizare complexă a conţinutului informaţional al straniilor documente fotografice: colaborarea în condiţii de onestitate cu anumite persoane clarvăzătoare, capabile *să perceapă* informaţiile transmise prin radiaţiile invizibile emise de fiinţele venite din ceruri. Pentru o mai mare veridicitate a acestor „citiri" pe cale *extrasenzorială*, am colaborat în mod separat cu mai multe persoane având deblocată capacitatea respectivă. Astfel mi-a fost confirmată din surse diferite, în mod repetat, aceeaşi constatare stranie: diversele fiinţe invizibile surprinse fotografic, având forme şi radiaţii atât de ciudate, care îşi demonstrau efectiv inteligenţa, *veniseră din spaţiu*, ajungând la nivele de evoluţie ce le-au permis să întreprindă călătorii galactice!

Un exemplu cu totul deosebit şi categoric în acest sens a fost în primul rând un set de imagini documentare impresionante, pe care

le-am primit în urmă cu peste un deceniu: erau imagini filmate pe o peliculă sensibilă la radiaţii ultraviolete, montată (la exterior) pe fuselajul navetei spaţiale americane Columbia, care în februarie 1996 se deplasa pe o orbită circumterestră la peste cinci sute de kilometri înălţime. Camera respectivă a filmat o adevărată populaţie de forme pulsante însoţite de unele forme foarte mari, care toate străluceau intens în invizibil, fără a fi văzute de astronauţii respectivi! O parte din acel film a fost difuzat public de NASA, iar în cartea *Dezvăluiri din invizibil* am prezentat prin câteva imagini insolite tulburătoarele prezenţe venite din spaţiu. Faptul că radiaţia lor naturală era situată în domeniul frecvenţelor vibratorii mai ridicate ale spectrului ultraviolet indică proveniența lor dintr-o regiune galactică mai apropiată de sferele „Luminii pure", din cadrul căreia se urmăreşte permanent realizarea planului divin.

Ulterior primirii unora dintre imaginile aduse la sol de naveta spaţială Columbia, an de an mi-au fost transmise felurite fotografii documentare care au surprins şi multe alte entităţi invizibile total neobişnuite. Astfel, începând din anul 2005, persoane foarte diferite au fotografiat mereu, chiar şi până către sfârşitul anului 2012, grupuri mai mici sau mai mari de trimişi ai unor rase galactice tot mai numeroase! În ultimele patru cărţi pe care le-am scris am prezentat, dintre sute de asemenea înregistrări primite, zeci de imagini efectiv impresionante, înfăţişând *peste patruzeci de tipuri de rase* distincte! În fapt, toate aceste înregistrări fotografice *ne-au fost oferite* de atât de numeroasele fiinţe inteligente invizibile venite din spaţiu pentru ca pământenii să înceapă să vadă şi cât de *multe feluri de fiinţe inteligente există în galaxie*!

Ce s-a întâmplat oare cu planeta Terra, având în vedere că, dintr-odată, în decurs de câţiva ani, au venit ca la un fel de convocare galactică fie delegaţii, fie grupuri mai mari ale atâtor populaţii diferite din cuprinsul Căii Lactee, poate chiar şi din alte galaxii şi planuri de existenţă? ! Cu ce scopuri au coborât oare din înălţimile cerurilor, ajungând chiar şi în curţile pământenilor, cele mai felurite fiinţe invizibile, având nivele de evoluţie ştiinţifică ridicate - multe dintre ele având şi nivele spirituale superioare pe care nici un om terestru nu a reuşit încă să le atingă şi nici măcar nu şi le poate imagina?

Pentru a clarifica această problemă mai întâi pentru mine însumi, în mod inerent am apelat din nou la singura posibilitate de a pătrunde în seturile de informaţii extraordinare preluate de peliculele fotosensibile în modul cel mai natural şi deci foarte obiectiv: am consultat separat persoane clarvăzătoare competente. „Citirile" a numeroase documente fotografice care au înregistrat energii radiate de asemenea entităţi, inclusiv ale gândurilor pe care doreau să le transmită pământenilor, au oferit într-adevăr informaţii tulburătoare.

În fapt, la fiecare imagine neobişnuită din numerosul lot de înregistrări prima percepţie relevantă descrisă de persoanele respective era *originea spaţială a ciudatelor fiinţe* surprinse fotografic. A doua constatare generală a fost mai complexă: misiunile trimişilor invizibili în spaţiul terestru erau diferite! Foarte multe grupuri veniseră pentru a cerceta şi constata ce s-a realizat creativ pe această planetă în decursul unor epoci galactice de neîntrerupte şi variate experimentări! Altele erau interesate să preia atât anumite concluzii utile evoluţiei fiecărei rase în parte, cât şi programele şi codurile anumitor realizări!

În urma înregistrărilor repetate a prezenţelor anumitor tipuri de fiinţe în perioade mai lungi sau mai reduse, din sutele de fotografii obţinute pe parcursul câtorva ani de economistul Dorin Constantin (din localitatea Podu Oltului, Braşov) s-a putut deduce - desigur, ipotetic - un anumit fapt: unele grupuri de fiinţe invizibile s-ar fi reîntors în neştiutele locaşuri spaţiale după intervale prelungite (1-3 ani), prezenţa acestora pe cerul văii Oltului fiind surprinsă aleatoriu în intervalele respective. Alte tipuri de entităţi ar fi persistat în mediul terestru doar câteva săptămâni sau luni, nemaifiind înregistrate ulterior de peliculele fotosensibile.

Dar „citirile" unor imagini ce au redat persistenţa anumitor feluri de entităţi care emanau radiaţii mai luminoase au oferit şi alte informaţii tulburătoare: având un nivel de evoluţie spirituală mai ridicat, acele fiinţe strălucind în invizibil urmau să participe şi ele, în anumite intervale de timp, la generări stranii de fenomene geofizice şi chiar astrofizice care vor produce schimbările planetare planificate de consiliul galactic! Astfel, unele dintre aceste fiinţe au imprimat în energiile gândurilor lor fotografiate dorinţa de a studia pe viu suita

proceselor fizice specifice trecerii materiei planetare şi, implicit, a tuturor formelor de viaţă la un nivel vibratoriu mai ridicat!

Însă, pentru unele grupuri foarte numeroase, de exemplu, fiinţele având o formă pătrată (rombică) a corpurilor sau unele dintre familiile având corpurile în forme hexagonale sau cele cu forme rotunde care „au curs" prin portalul din Rarău, „citirile" au fost total diferite: acele grupuri foarte mari ar fi fost *aduse în spaţiul terestru* cu un scop pe termen lung: fiinţele respective vor rămâne în mediul apropiat solului planetar pentru a se integra în ciclurile de încarnări şi reîncarnări, urmând să-şi desăvârşească aici propriile cicluri de evoluţie care vor continua şi pe *Noul Pământ*!

Iată aşadar răspunsuri la întrebările de mai sus, rezultate din „citiri" foarte normale şi obiective oferite de persoane oneste cărora li s-au deblocat capacităţi deosebite ale clarviziunii. Acestea erau percepţii extrasenzoriale ale unor energii informaţionale preluate la fel de natural de sutele de pelicule fotosensibile expuse de persoane cărora li se deblocase şi lor capacitatea de a obţine fotografii din invizibil. Dar imaginile respective, cu adevărat impresionante şi prin conţinutul lor ştiinţific, demonstrează în plus un fapt tulburător: atât unele profeţii vechi, cât şi cele moderne redate în *Cartea Cunoaşterii*, completate cu anumite „comunicări" oferite de entităţi cu un nivel spiritual mai avansat, au un fond profund realist: toate aceste evenimente planetare impresionante, completate cu acţiuni informaţionale obiective oferite pe mai multe căi, apar direct ca fiind bazate pe o amplă coordonare galactică din partea unor fiinţe spirituale înalt evoluate, care asigură atemporal realizarea planului divin.

Întru totul sugestiv în acest sens este şi următorul citat dintr-o comunicare foarte realistă transmisă de un grup de fiinţe spirituale care s-au recomandat sub numele de *Hathorii*[15] şi care, de câteva decenii, prin îndrumări de un ridicat nivel cognitiv şi spiritual, doresc să stimuleze evoluţia omenirii pe mai multe planuri:

> Este un lucru foarte important ce se întâmplă acum pe Pământ. E vorba de două procese paralele. Pământul, la nivel de conştiinţă, trece prin propria ridicare a vibraţiei – o schimbare majoră –, astfel încât toate organismele, nu numai oamenii, ci şi plantele şi animalele, sunt afectate. Cu toţii trec prin schimbări la nivel individual, pentru a se alinia la trecerea Pământului într-o nouă vibraţie, mai înaltă.

> [...] exact în momentele de faţă, Pământul traversează în mod special un proces unic.
> Acesta e motivul pentru care există fiinţe din mai multe dimensiuni şi din alte lumi, care staţionează în jurul Pământului [...] ca să observe ce se întâmplă. Este ceva cu totul unic.
> [...] Vă găsiţi într-un moment cu totul şi cu totul special din istoria dezvoltării conştiinţei pe această planetă. Se întâmplă ceva ce nu s-a mai întâmplat până acum...

Totuşi, dintr-o lipsă de informare bine dirijată, foarte puţină lume conştientizează în zilele noastre această extraordinară realitate a unor transformări planetare ample prin care am început să trecem cu toţii în mod treptat. Însă, prin informaţiile ce redau autoritatea unor cunoaşteri mult mai ample, alăturându-se demonstraţiilor obiective anterioare, comunicarea de mai sus sintetizează şi susţine la fel de realist conţinutul întregului capitol. Totodată, îi îndeamnă pe cititori ca, printr-o cântărire comparativă a turbulenţelor mondiale cotidiene, să mediteze mai mult la remarca finală: „Se întâmplă ceva ce nu s-a mai întâmplat până acum...".

Din cadrul bogatului documentar fotografic obţinut de domnul D. Constantin s-a putut constata că majoritatea vizitatorilor care s-au reunit în aceşti ani în spaţiul terestru a fost constituită din fiinţe spirituale ale căror corpuri emanau culorile unor trepte avansate ale propriilor evoluţii, numeroase rase radiind chiar în albul strălucitor al superiorităţii spirituale. Şi, deşi rasele strălucitoare au rămas în mediul terestru doar pe parcursul unor intervale de timp destul de reduse, au venit mereu alte feluri de fiinţe albe. Această carte nu va relua însă prezentarea zecilor de tipologii ale fiinţelor galactice surprinse pe cerul ţării noastre şi în alte ţări, cititorul putându-le găsi în ultimele cinci cărţi personale. Totuşi, pentru cititorii care nu au avut ocazia să le consulte, redau doar câteva dintre cele mai semnificative exemple de acest fel, pentru a se informa asupra extraordinarei diversităţi a prototipurilor de corpuri invizibile concepute de Creatori pentru fiinţele spirituale din diverse zone ale Căii Lactee.

Ca exemple pentru tipurile de entităţi albe strălucitoare mult evoluate, ale căror corpuri au forme foarte ciudate, subliniez trei detalii mărite din cadrul unor fotografii ale bolţii cerului. Aceste fiinţe sunt

cu totul neobişnuite ca structură şi foarte interesante prin radiaţiile periferice emise mai extins. Au venit însă şi unele fiinţe ale căror corpuri radiază în albastru deschis, indicând o treaptă inferioară a propriilor evoluţii, dar totuşi suficient de avansată. Au fost fotografiate însă foarte multe fiinţe aparţinând unor rase hexagonale, având diferite structurări interioare şi radiind culori foarte variate de propriile corpuri (având deci diverse nivele de evoluţie spirituală). Ciudatele structurări funcţionale intime evidenţiate de un aparent amestec de materii fine radiind la diverse frecvenţe vibratorii au oferit pământenilor o altă tipologie a unor fiinţe venite din sisteme solare neştiute.

Mai neplăcute sunt însă exemplele unor fiinţe aflate încă la nivele inferioare ale evoluţiei spirituale. Un prim caz selectat este cel al unei fiinţe al cărei corp radia în culori specifice unui nivel scăzut: nuanţa de verde închis amestecat cu maro este specifică tendinţelor spre înşelare. O lipsă accentuată de onestitate este sugerată de radiaţia roşie-maronie a unei entităţi cu formă oarecum asemănătoare cu cea a sufletelor terestre, dar totuşi cu diferenţe structurale evidente. O formă ciudată a corpului, cu o aparentă neorganizare a materiilor componente, a fost surprinsă fotografic în mod repetat la diferite fiinţe radiind în culoarea gri a răutăţii în manifestare. Aceeaşi stranietate a formei şi compoziţiei materiilor componente a fost regăsită la fiinţe cu radiaţiile apropiate de maro-gri, care evidenţiază de asemenea un nivel de evoluţie inferior.

În fapt, aceste înregistrări ale unor fiinţe (prototipuri de rase existente în galaxie) care, deşi au ajuns la nivelul înaltei ştiinţe şi tehnologii care permit călătoriile spaţiale, se află încă la nivele inferioare de spiritualitate demonstrează categoric veridicitatea afirmaţiilor în acest sens ale profesorului J.J. Hurtak, menţionate mai sus! Pământul a fost evident vizitat din vechi epoci şi de asemenea fiinţe. Unele dintre acestea au interceptat în mod vinovat creaţia iniţială, omul pământean conceput pentru o evoluţie spirituală continuă, şi i-au limitat la maximum acest orizont, menţinându-l şi acum într-o penibilă cantonare materialistă. Dar aşa cum am remarcat anterior, majoritatea vizitatorilor invizibili care au cercetat planeta noastră în urma unei neştiute convocări galactice au fost fiinţe spirituale ajunse la nivele spirituale mult mai ridicate, radiaţiile lor în alb strălucitor fiind de asemenea demonstraţii categorice. Şi poate nu e întâmplător

faptul că cel mai recent set de fotografii pe care l-am primit, surprinzând un grup de entităţi stranii venite din profunzimi galactice, înfăţişează tot fiinţe alb-strălucitoare! Însă foarte interesant la acest grup este faptul că se deplasau foarte apropiat împreună şi în unele momente ale deplasărilor stăteau lipite, luând forma unui ovoid alungit. (Evident, forma respectivă nu era un OZN.)

Văzând asemenea imagini surprinse dintr-o mult mai complexă şi mai amplă realitate spaţială, îngrădită încă sub forma unor *taine*, ne putem gândi la o anumită noţiune abstractă repetată în diverse texte religioase canonice vechi, dar şi în textul antic apocrif al *Cărţii lui Enoh* şi în actuala *Carte a Cunoaşterii*: există într-adevăr în anumite ceruri şi *îngeri decăzuţi*, *Seniori Superiori decăzuţi* şi chiar *Elohim decăzuţi*!

O importantă concluzie cu aspect general a acestui capitol este evidenţierea necesităţii de a se reconsidera în mod savant întreaga schemă actuală privind apariţia şi scopul existenţei vieţii pe Pământ, atât prin renunţarea la tăinuirea diferitelor vestigii arhaice şi a vechimii lor, cât şi prin reanalizarea obiectivă, prin prisma cunoaşterilor moderne „descătuşate", a impresionantelor conexiuni spaţiale şi spirituale consemnate în texte vechi şi mai noi ale înţelepţilor omenirii.

În privinţa impresionantelor iniţieri de care a beneficiat fizicianul dr. J.J. Hurtak, trebuie remarcat faptul că numeroase documente fotografice – valoroase sub aspect ştiinţific – obţinute de diferiţi fotografi amatori care nu i-au cunoscut în nici un fel cartea au demonstrat clar veridicitatea multora dintre aserţiunile iniţiatice conţinute în text.

Poate că o încheiere interesantă a prezentării acestor aspecte ar fi înfăţişarea altor percepţii tulburătoare care se înscriu pe aceeaşi linie: o persoană din ţara noastră a primit întâmplător, pe o cale cu totul diferită şi foarte stranie ca proces fizic de transmitere, un şir restrâns de viziuni profetice întru totul similare!

La mijlocul lunii noiembrie 2011, în Bucureşti a avut loc concertul pianistului Havasi şi al numerosului ansamblu (orchestră şi cor) care l-a acompaniat. Publicul a apreciat în mod deosebit fondul muzical şi prestaţia artistică.

Ascultând armoniile pieselor muzicale, psihologa-terapeută Rodica Avîrvarei a avut însă simultan şi percepţii extraordinare: în primul

rând, a simţit cum melodiile îi creau în „centrul capului" desfăşurări de imagini ce păreau a fi scenele unui film. În al doilea rând, a simţit că doar o singură persoană de pe scenă era un bun canal de preluare a acelor imagini proiectate de altcineva, dintr-un alt plan informaţional. Persoana respectivă parcă le-ar fi imprimat pe undele purtătoare ale armoniilor muzicale, transmiţându-le astfel auditorilor capabili să le vadă! Stranii *procese fizice* produse de acea persoană „antenă" şi „modulator" pentru un anumit domeniu de frecvenţe vibratorii ale unor energii spirituale transpuse în imagini! Şi aceste procese fizice au continuat, însă numai la acele persoane care – ca un fel de televizor – au intrat în rezonanţă receptând imaginile *retransmise* de „persoana-antenă" de pe scenă!

Transpunând în scris impresionantele viziuni suscitate de armoniile muzicale, i le-a împărtăşit şi doamnei Artemiza Ivanciuc, cu acordul de a mi le transmite şi mie. Or, viziunile sale fugare, care proveneau dintr-un trecut neştiut şi apoi dintr-un viitor de largă perspectivă, erau în totală consonanţă cu explicitările *Cheilor lui Enoh*! Însă terapeuta nu ştia nici ea nimic despre *Cartea Cunoaşterii...*

Iată unele părţi din descrierile straniilor imagini, care parcă ar fi fost oferite pentru a explica şi a se asocia cu la fel de impresionantele documente fotografice care ni se oferă în ultimul timp, toate manifestările respective înscriindu-se pe linia confirmării veridicităţii anumitor profeţii moderne şi ale anumitor profeţii sacralizate transmise în mileniile anterioare:

> Fericire, bucuria revederii, întoarcere în istoria universului, suprapunere de imagini din trecut cu prezentul, întâlniri dintre căpetenii de fiinţe umane şi civilizaţii. Întregul Pământ primeşte o nouă amprentă şi se uneşte cu o altă civilizaţie – unde trăiesc fiinţe umane asemănătoare nouă. Eveniment galactic, revedere cu bucurie şi stare de normalitate manifestată de entităţile prezente.
> Se alege însă o parte din populaţia Pământului, care pleacă pe o altă planetă. Mulţi au trăit sub pământ – nu ştiu să explic; ies pur şi simplu de acolo şi pleacă împreună cu ceilalţi.
> Acum vine o entitate şi se văd transformări doar pe Pământ. Pământul e uscat, are nevoie de foarte multă dragoste [...] Această entitate este albă sau, mai bine spus, e îmbrăcată în alb, a mai fost pe Pământ. Îl păşeşte cu multă iubire şi îi vorbeşte. Se aşază.
> Este Iisus! Are coroană! [...]

> În mijlocul Pământului se descătuşează o energie programată; stă de mult timp acolo (nu s-a manifestat). Se retrage în văzduh, pleacă. Pământul pierde din forţa gravitaţiei, are o altă vibraţie – care tot creşte [...] Vibraţia Pământului devine foarte, foarte înaltă, culoarea energiei sale îi devine azurie. Unii oameni plâng, alţii se vaită de dureri, unii se încarcă în energii şi se simt foarte bine.
> Ies la iveală informaţii ţinute mii de ani sub pământ, sub munţi. Au fost puse acolo de o altă civilizaţie, care acum trăieşte împânzită pe mai multe planete. Are ceva primordial în ea.
> Oamenii pământeni se schimbă. E un proces firesc, acceptând totul cu normalitate.
> Apar invenţii la care nu ne-am fi gândit niciodată. Sunt vehicule care merg prin aer. Sunt mici, ca pentru o persoană. Nu au combustibil solid sau lichid; au formă aerodinamică şi sunt albastre.
> E foarte frumoasă şi reconfortantă vibraţia oamenilor, dar nu văd vegetaţie. Populaţia e redusă ca număr. La un moment dat, apar copii din cer. Atunci văd primele fire de iarbă. Se formează viaţa nouă, pe un Pământ nou. Oamenii zâmbesc. Au sufletul uşor. Au alte repere, alte coordonate interioare. Structura ADN este alta decât cea pe care o au acum majoritatea.
> Se va merge pe alte planete foarte uşor. Întâlnirile cu fiinţe foarte evoluate se petrec la ordinea zilei.
> Acum se vede o altă parte a galaxiei, care urmează să fie populată. Se va lua „sămânţa" de pe Pământ şi va fi dusă pe o planetă nouă. Se creează soarele unui sistem solar.
> Altă viziune şi procesul se repetă. Alte şi alte civilizaţii, planete noi, aceeaşi viaţă – doar că este foarte diversificată. Acum se vede infinitul, adică nimic nu se termină, se vede mereu [...]
> Mă uit în profunzime, dar nu poţi cuprinde cu mintea. Şi dacă te uiţi cu spiritul, totul se extinde – şi ori te pierzi, ori se face totul un punct!
> Nu ştiu, parcă totul se mişcă pe loc. Nu am cuvinte să explic. M-a lăsat cu o întrebare:
> De ce?!
> *E o acumulare fantastică de conştiinţă!*

Asemenea percepţii ale unor fenomene atât de stranii fac de asemenea parte din revărsarea de noi cunoaşteri care au început să ne fie dezvăluite treptat, tot mai mult, în cele mai diferite locuri din lume. În mod real, trăim cu toţii cea mai interesantă etapă a existenţei omenirii terestre, în care a venit vremea să cunoaştem tot mai multe fapte şi fenomene fundamentale: ni se oferă cu o anumită discreţie, gradual, vechi adevăruri ascunse, dar şi principii ştiinţifice tot mai valoroase, care ne conduc şi la taine ale altor realităţi şi ale altor forme de viaţă superioare nouă.

Şi aceasta e cu atât mai impresionant cu cât, în fapt, grupuri de fiinţe superioare au intervenit mereu, în diferite moduri, în crearea şi evoluţia vieţii pe Pământ şi, implicit, în crearea şi evoluţia omenirii terestre.

Note

1. În *Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel* (capitolul 12, versetele 2 şi 3), acesta a scris despre un caz asemănător:
   2. Am cunoscut un om credincios în Hristos, care acum paisprezece ani a fost răpit până la al treilea cer; în trup sau fără trup, Dumnezeu ştie!
   3. Ştiu însă că omul acela a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte care nu se pot rosti şi nici nu este îngăduit omului să le rostească.
2. J.J. Hurtak, *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch*, The Academy for Future Science, 1996.
3. J.J. Hurtak şi R. Targ, *La fin de la souffrance*, Ambre, Geneva, 2008.
4. Cuvântul *Ophanim*, folosit tradiţional în textele religioase ebraice scrise după alcătuirea Vechiului Testament, are semnificaţia unui rang superior în ierarhiile îngerilor. J.J. Hurtak a specificat însă în plus misiunea lor de a crea trupuri multidimensionale pentru a deservi forma spirituală.
5. *Cartea egipteană a morţilor*, Sophia, Arad, 1993.
6. A.L. Jones, *Telos*, For You, Bucureşti, 2006-2012.
7. S. Ostrander şi L. Schroeder, *Fantastiques recherches parapsychiques en URSS*, R. Laffont, Paris, 1973.
8. F. Gheorghiţă, *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*, Junimea, Iaşi, 2011.
9. Dionisie Pseudo-Areopagitul, *Ierarhia cerească*, Cartea Românească, Chişinău, 1932.
10. S. Rachele, *Transformări planetare*, Christalin, Bucureşti, 2010; *Viaţa la frontierele cunoaşterii*, Proxima Mundi, Bucureşti, 2011.
11. A. Parks, *Les chroniques du Girku*, ediţia a VII-a, Nouvelle Terre, Lopérec, 2011.
12. F. Gheorghiţă, *Dezvăluiri din invizibil*, Polirom, Iaşi, 2008; *Strălucitorii galactici*, Coresi, Bucureşti, 2009; *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*, Junimea, Iaşi, 2011.
13. F. Gheorghiţă, *Dezvăluiri din invizibil*, figurile 39-42, 50-53, 55; *Strălucitorii galactici*, figurile 30-64; *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*, figurile 46-64, 83-87.
14. F. Gheorghiţă, *Dezvăluiri din invizibil*, figurile 43, 46, 55, 57; *Strălucitorii galactici*, figurile 59, 63, 64; *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*, figurile 44, 45, 49, 60, 63.
15. T. Kenyon şi V. Essene, *Învăţătura Hathor*, For You, Bucureşti, 2002.

La limita cunoaşterii

au apărut:

Florin Gheorghiţă – *Lumi invizibile*
Florin Gheorghiţă – *OZN eterice*
Florin Gheorghiţă – *Fenomenul Valentina*
Florin Gheorghiţă – *Incursiuni în alte lumi*
Lyn Birkbeck – *Înţelepciunea astrelor. Ştiinţa, dragostea şi puterea din astrele tale*
Christian & Miriam Dikol – *Magia neagră şi vrăjitoria. Despre facerea şi desfacerea vrăjilor; descântece şi ritualuri*
Shawne Mitchell, Stephanie Gunning – *Feng shui. Magia luminii*
Roy Stemman – *Reîncarnarea. Povestea vieţilor trecute*
Richard Webster – *Iniţiere în radiestezie. Pendulul magic*
Peter E. Miller – *Iniţiere în Yi Jing*
Carole La Pan – *Magia culorilor. Iniţiere în cromoterapie*
Kirsten M. Lagatree – *Feng shui. Cum să-ţi aranjezi casa ca să-ţi schimbi viaţa*
Jean-Claude Marie – *Secretele astrologiei chineze*
Kirsten M. Lagatree – *Feng shui la serviciu. Cum să-ţi aranjezi biroul*
Alexandra Beaumont – *Zodiile şi personalitatea. Ţi-ai găsit bărbatul potrivit? Compatibilităţi astrologice*
Llewellyn George – *Horoscopul de la A la Z*
Éric Pier Sperandio în colaborare cu vrăjitorul Abraxas – *Iniţiere în magia albă şi în magia neagră*
Richard Webster – *Numerologie magică pentru dragoste, noroc şi protecţie*
Richard Webster – *Totul despre chiromanţie. Personalitate, compatibilităţi, sănătate, carieră*
Corrine Kenner – *Cristaloterapie pentru începători. Ghid de folosire a cristalelor pentru vindecare şi energie*
Ted Andrews – *Cabala magică pe înţelesul tuturor*
Catherine Aubier – *Astrologie previzională pentru începători*
Mihaela Dicu – *Zodiacul. Cartea semnelor astrale*
Maria Shaw – *Cum îţi găseşti sufletul-pereche. Karma şi compatibilităţile astrologice*
Richard Webster – *Autocunoaştere şi vindecarea spiritului. Amintirea vieţilor trecute*
Oberon Zell-Ravenheart – *Manual de iniţiere în vrăjitorie*
Corinne Morel – *ABC-ul interpretării viselor*

Mihaela Dicu – *Primul pas spre horoscop. Planete și asteroizi în semne*
Florin Gheorghiță – *Dezvăluiri din invizibil*
Mihaela Dicu – *Zodiacul. Cartea semnelor astrale* (ediția a II-a)
Brian Haughton – *Istoria secretă. Civilizații pierdute și mistere străvechi*
Mihaela Dicu – *Numerologie practică*
Marie-Claire Rossignol – *Puterea culorilor*
Brian Haughton – *Misterele istoriei. Personaje și locuri pierdute în negura timpului*
Graeme Donald – *Minciuni, erori și neînțelegeri în istorie*
Luis T. Melgar Valero – *Mari profeții ale istoriei. Incursiune în destinul trecut și viitor al omenirii*
David Feinstein, Donna Eden, Gary Craig – *Psihologie energetică*
Paul Brunton – *India secretă*
Mihaela Dicu – *Astrologie orară*
Florin Gheorghiță – *Marile taine ale omenirii*

în pregătire:

Paul Brunton – *Un eremit în Himalaya*

www.polirom.ro

Redactor: Ramona Lupu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Irina Lăcătușu

Bun de tipar: iunie 2013. Apărut: 2013
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

PRINT multicolor
Str. Bucium nr. 34 Iași
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro
SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

La limita cunoașterii

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au încercat să dezlege misterele lumii. Cum am apărut pe pământ? Suntem singuri în univers? Sunt întrebări pe care ni le punem și azi și la care Florin Gheorghiță încearcă să răspundă recurgând la surse puțin accesibile publicului larg. *Somati* din peșterile tibetane, animale preistorice, scheletele de uriași descoperite în diferite regiuni ale globului, obiectele stranii văzute de astronauți în timpul călătoriilor în spațiu – toate se regăsesc în povești fascinante, ilustrate cu numeroase fotografii, despre locuri legendare, înțelepți uitați și civilizații dispărute.

Impresionantul secret al atlanților • Oamenii să nu fie zei! • Straniile mituri ale Creației • Cum au fost făcuți oamenii? • Seniorii au intrat în umbre • Protoistoria ascunsă • Civilizația uriașilor • În Carpați sunt urme de oameni din era secundară! • Strălucitorii din Orion • Cheile lui Ophanim Enoh

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-3631-0

www.polirom.ro

Carte publicată și în ediție digitală

Foto copertă: © Mariia Pazhyna/Dreamstime.com